

အောင်မြင်
1992

မရဏဝင်္ကပါ

စန္ဒီရဆန်းကြွယ်လုံးချင်းဝတ္ထု

BURMESE
CLASSIC

မြန်မာ့အလင်း

၁၉၅.၈၃

ပညာဒီပ

မရကကဝင်္ကပါ/ပညာဒီပ။-ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။

၁၅၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။

(၁) ပညာဒီပ

...ပြုချက်အပတ် ၅၀၀၇၇၆၀၅၁။ မျက်နှာပိုးနှင့်ပြုချက်အပတ် ၅၀၀၇၇၆၀၅၁။
...ပြုချက်အပတ် (၅)။ ...
...ပြုချက်အပတ် (၃)။ ...

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၅)

မောင်သုတဝိညာဉ် ဘယ်မှာပဲ

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်အာရုံမှာ ဝေဝါးလျက် ရှိနေသည်။ သူ့ရှေ့၌ ရှိနေသော အရာဝတ္ထုများမှာလည်း မီးခိုးငွေ့များကဲ့သို့ ဝေဝါးလျက်ရှိနေသည်။

စောစောက ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်နေသည့်သူငွေ့ကြီး၏ပုံရိပ်မှာလည်း မီးခိုးငွေ့များကဲ့သို့ အခန်းထဲ၌ ဝေဝါးလျက် ရှိနေ၏။

ထို့နောက် . . .

www.burmeseclassic.com

အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျသွားကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း အိပ်ပျော်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကာ အရာအားလုံးကို မေ့မြောသွားလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့အာရုံထဲ၌ ပုံရိပ်အချို့ ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုပုံရိပ်များမှာ အလင်းရောင် ဖျောက်ထားသော ဇာတ်ရုံတစ်ခုထဲ၌ ရုပ်ရှင်ပြနေသကဲ့သို့ ပုံရိပ်များက တစ်ခုပြီးတစ်ခု တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမဦးစွာ မြေတူးနေပြီး အုတ်ချုပ်ကြီးများ ပြုလုပ်နေကြသည့်လူများ၏ပုံရိပ်တို့ကို မြင်ရသည်။ မီးတောက်မီးလျှံကြီးများက တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လျက်ရှိသည်။ ခဏကြာတော့ လူကြီးတစ်ယောက်က အလုပ်သမားများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မီးပုံထဲသို့ ပစ်ချကာ သတ်ပစ်နေလေသည်။

နောက်ဆုံး အဆောက်အဦးကြီးတစ်လုံးနှင့် ဘုရားကြီးတစ်ဆူ ပြီးသောအခါ ထိုအလုပ်သမားများကို မြေအောက်အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် ပိတ်လှောင်ကာ သတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၏ မြင်ကွင်းထဲ၌ ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီး၏မြေအောက်အခန်းထဲတွင် ရှိနေကြသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော ဝိညာဉ်တို့၏ပုံရိပ်များကို မြင်နေရလေသည်။

ထို့နောက်...

လူရွယ်တစ်ယောက်၏ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုလူရွယ်က ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီး၏နေရာအနီး အပြား၌ စက်

ကြီးယန္တရားများ လိုက်လံတပ်ဆင်လျက် ရှိနေလေသည်။ နောက် မြင်ကွင်းတစ်ခုကတော့ ကိုင်းတောကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ မြင်ကွင်းဖြစ် သည်။

ကိုင်းတောကြီးထဲတွင် လူတစ်စုကို အခြားလူတစ်စုက ဓါး လှံ လက်နက်များဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် ခုတ်ထစ်ထိုးသတ်နေသည့် ပုံရိပ်များ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသေဆုံးသွားကြသည့် လူများသည် ကိုင်း တောကြီးထဲ၌ပင် ဝိညာဉ်ဘဝနှင့် ရှိနေကြကာ ကိုင်းတောကြီးထဲသို့ ရောက်လာသူ မှန်သမျှကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်လျက် ရှိနေသည်ကို လည်း တွေ့ရပြန်၏။

“အင်း... ကြောက်စရာကောင်းသလို အတော်လည်း ခုတ်စက်ကြပါလား။”

ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်မိသည်။

နောက်ပိုင်းမြင်ကွင်းအချို့ကတော့ စောစောက မြင်ခဲ့ရ သည့်လူရွယ်သည် အိမ်တစ်အိမ်လုံးတွင် စက်ကြီးယန္တရားများကို လိုက်လံတပ်ဆင်ထားနေလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘောဂဗလ သူဌေးကြီးအသံက တိုးတိုးလေး ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဒီစံအိမ်ကြီးတွင် လူတွေရဲ့အသက်ကို သတ်ဖြတ်နိုင်သော စက်ကြီးယန္တရားပေါင်း မြောက်မြားစွာ တပ်ဆင်ထားခဲ့ပေသည်။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်များကို မသိပါက အသက်အန္တရာယ် ဆုံးရှုံးရပေ လိမ့်မည်။

စက်ယန္တရားများကို ကြည့်လော့”

ဟု အသံပျောက်သွားသည်နှင့် ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး၏

မြင်ကွင်းက ပြန်ပေါ်လာသည်။

လျှို့ဝှက်စွာ တပ်ဆင်ထားသော စက်ယန္တရားများက တစ် အိမ်လုံး အနှံ့အပြား၌ ရှိနေလေသည်။

အချို့တံခါးပေါက်များမှာ၊ အချို့လှေခါးမှာ၊ အချို့က ကြမ်း ပြင်ပေါ်မှာ၊ အချို့က အခန်းများထဲမှာ၊ အချို့ကတော့ မြေတိုက် အခန်းများထဲ၌ ရှိသည်။

ထို့ပြင် . . .

လူကဲ့သို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည့် ယန္တရားစက်ရုပ်များ လည်း ရှိလေသည်။

သို့စေကာမူ ထိုစက်ရုပ်များမှာ ပြဒါးများ သုတ်လိမ်းစီရင် ထားသောကြောင့် သာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်တွေ့နိုင်ပေ။

“ကျုပ် သိုဝှက်ထားသည့် ရတနာပစ္စည်းများကို ကြည့်ပေးဦး တော့”

ဟု အသံကြားရပြီး နောက်ထပ်မြင်ကွင်းတစ်ခုက ပေါ်လာ ပြန်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကတော့ မြေအောက်တိုက်ခန်းကြီးတစ်ခုဖြစ် ပြီး အတွင်း၌ ယန္တရားရုပ်များ ရှိသည်။

ထို့ပြင် တံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့် ထွက်လာမည့် ထောင် ချောက်များအပြင် အတွင်းသို့ လူရောက်ပြီးကာမှ တံခါးချပ်များက အလုံပိတ်သွားပြီး အဆိပ်ငွေ့များ ထွက်လာမည့် အန္တရာယ်တို့ကို လည်း တွေ့ရသည်။

“ဒီအန္တရာယ်တွေရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မသိပဲ ဒီအခန်းထဲ ဝင်မိတဲ့သူဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အသက်ရှင်ရက်နဲ့ ပြန်မထွက်နိုင်

ဘူး၊ အခန်းထဲ၌ သိုဝှက်ထားသည့် ကျွန်ုပ်ပိုင်ဆိုင်သည့် ရတနာ
စုစည်းများကို ကြည့်ပေလော့”

တု ပြသဖြင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြေးသေတ္တာ၊ သံ
သေတ္တာများဖြင့် ထည့်ထားသော ရတနာမျိုးစုံတို့ကို ဘွေ့ရလေ
သည်။ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်များ၊ ရွှေတုံးရွှေခဲ၊ ငွေတုံးငွေခဲများ၊
ငွေမြား အစရှိသည့် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများ၊

ထို့ပြင် လူတို့ အသုံးအဆောင်ဖြစ်သည့် လက်ဝက်ရတနာ
မျိုးစုံများ၊ ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ
အပြင် သံမဏိရောင် တောက်ပနေသည့် သေတ္တာတစ်လုံးကိုလည်း
ဘွေ့ရသည်။ ထိုသေတ္တာကတော့ အဖုံးပိတ် လျက်သား ရှိနေ
သည်။

“ဒီသေတ္တာထဲမှာ မယ်နုရဲ့ငယ်ကျွန်တော် လေးယောက်ကို
သူ့နန်းစဉ်ရတနာတွေကို ဝှက်ခိုင်းတဲ့အခါ ရေကန်ကြီးလုံးကန်ရဲ့
အလယ် ရေကန်ထဲကို ပစ်ချပြီး ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ရတနာတွေ ရှိတယ်”

“ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

“သိုက်ပြောင်းထားတာပါ”

“သိုက်ပြောင်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟိုနေရာမှာက တန်ခိုးပါဝါ ရှိတဲ့ သိုက်စောင့်မရှိဘူး၊
အသတ်ခံရတဲ့ ငယ်ကျွန်လေးယောက်က သဲဖြစ်ပြီး စောင့်နေကြ
တာပဲ ရှိတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် သူတို့ကို နိုင်တဲ့ဆရာ ပေါ်လာရင်
နန်းစဉ်ရတနာတွေ ပါမှာစိုးလို့ နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းထားခဲ့တာပါ”

ကြည့်လိုက်တော့ သေတ္တာအဖုံးက ပိတ်လျက်သားပေမို့

အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို မမြင်ရပေ။ သို့ကြောင့် အဖုံးဖွင့်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်နှင့် သူဌေးကြီး၏အသံက ပေါ်လာသည်။

“အရမ်းမဖွင့်နဲ့ . . သင်ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ အထဲမှာ ရန်ပြုမယ့် အန္တရာယ် ရှိတယ် . . . ကြည့်လော့”

ဟု ပြောကာ သေတ္တာအဖုံး၌ ရှိသော ခလုတ်သုံးခု ရှိသည့် အနက် အစွန်ဘက် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရာ အတွင်းမှ ဓါးကိုင်ထားသော ပုံရိပ်တစ်ခုက အပြင်သို့ ဖျပ်ကနဲ ခုန်ထွက်လာကာ သူဌေးကြီးအား ခုတ်ပိုင်းချပြီး အတွင်းသို့ ပြန်ခုန်ဝင်သွားလေသည်။ ထိုပုံရိပ်အတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်နှင့် သေတ္တာအဖုံးက သူ့အလိုလို ပြန်ပိတ်သွားတော့သည်။ ထို့နောက် အခြားအစွန်ဘက်ရှိ ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြန်ရာ ပြာနှမ်းနေသည့် အဆိပ်ငွေ့များက တံခါးခလုတ်ဖွင့်သူကို ပက်ဖြန်းလိုက်သည်။

“ဒီအဆိပ်ငွေ့ထိလိုက်တာနဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အသက်ပျောက်သွားမှာပဲ”

သူဌေးကြီး၏ပုံရိပ်ကတော့ စောစောက ဓားချက်ထိတာရော အဆိပ်ငွေ့များနှင့် ထိသည်ကိုပါ ဘာမှ မထူးခြားဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေလေသည်။ ထို့နောက် . . .

အလယ်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သောအခါမှ သေတ္တာအဖုံးက အန္တရာယ်ကင်းစွာနှင့် ပွင့်သွားလေတော့သည်။ ထိုအဖုံးပွင့်သွားသည်နှင့် နန်းစဉ်ရတနာများကို တွေ့ရသည်။ မြခရေသီး လည်ဆွဲ၊ ပတ္တမြား ရင်လွှမ်းတန်ဆာ၊ နဝရတ် လက်ကျပ်၊ ပတ္တမြား ဆံထိုး၊ ပတ္တမြားလက်ဝတ်တော် အစရှိသောပစ္စည်းများ။

ရွှေစင်ရွှေသားအစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော နန်းတွင်းအသုံး ဆောင်ပစ္စည်းများကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒါတွေက နန်းမတော်မယ်နဲ့ အသတ်မခံရခင်မှာ ရွှေဘို မင်းက ပစ္စည်းတွေ လာမသိမ်းခင် ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ နန်းစဉ်ရတနာ တွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဒီပစ္စည်းတွေကို ရေကန်ကြီးထဲမှာ မြှုပ်ခဲ့တဲ့ လေးယောက်က သရဲဘဝ ရောက်နေကြတော့ သူတို့အနေ နဲ့ ဘယ်လိုမှ မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနေရာကနေ ဒီလို ရွှေတင်ခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောပြသည်။

“ဒါတွေက နန်းမတော်မယ်နဲ့ရဲ့နန်းစဉ်ရတနာတွေဆိုတော့ သူဌေးကြီးရဲ့ပစ္စည်းတွေက ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ဟိုဘက်မှာ ပုံထားတာတွေက ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ မှားပါပဲ”

တွေ့ရသည့်ပစ္စည်းများက တောင်ပုံရာပုံပင်။ အပြင်ဘက်၌ မြှုပ်ထားသော ရတနာပစ္စည်းများအပြင် သေတ္တာများဖြင့် လည်းထား သော ရွှေမန်ကျည်းတောင့်များ၊ ရွှေကို ဇီးဖြူသီးကဲ့သို့ လုံးထား သော အလုံးများ၊ ထိုရွှေလုံးများမှာ ဇီးသီးအလုံးအရွယ်ခန့်ရှိပြီး ကြိုး သီအန် အပေါက်များလည်း ပါသည်။ အချို့ရွှေလုံးကလေးများကို မှုတ်ကုံးသဖွယ် သီကုံးထားသည်လည်း တွေ့ရသည်။

အမှန်တော့ ရွှေလုံးများကို သီကုံးထားခြင်းမှာ ရှေးခေတ်လူ များ ခန့်ဇာကုံးသဖွယ် သီကုံးဝတ်ဆင်ကြသည့် ရတနာတန်ဆာ

တစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ အခြားသေတ္တာများမှာတော့ အရောင်မျိုးစုံ
တောက်ပလျက်ရှိသော စိန်၊ ပတ္တမြား၊ နီလာ၊ သန္တာ၊ ပုလဲ၊ မြ
အစရှိသော ရဟနာမျိုးစုံတို့ကို တွေ့ရသောအခါမှ ဘောဂဗလ
သူဌေးကြီး၏ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရလေ
တော့သည်။

“မောင်ရင်အနေနဲ့ ဒီရတနာတွေကို အလိုရှိတယ်ဆိုရင်
သင့်သလောက် ယူဖို့ ကျုပ်အနေနဲ့ ခွင့်ပြုပါတယ်”

“ကျွန်တော် မယူပါဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲကွယ်... ဒီရတနာပစ္စည်းတွေက ကျုပ်ပိုင်
ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေပါ။ ကျုပ်က သဘောတူလို့ ပေးရင် ယူလို့ရပါ
တယ်။ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မှ မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ကျွန်တော် ကြားဖူးတာကတော့ ဒီလိုဥစ္စာသိုက်တွေမှာ
ရှိနေကြတဲ့ ရတနာတွေဟာ အရိမေထွေယျ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်
တော်မူတဲ့အခါ ကျောင်းတော်တွေ ဆောက်ဖို့၊ သာသနာပြုလုပ်ငန်း
တွေမှာ အသုံးပြုဖို့အတွက် ထားတာလို့ မှတ်သားဖူးပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ သူဌေးကြီးက...

“ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့မြေလွှာပြင်ရဲ့အောက်မှာ နစ်မြုပ်ပျောက်
ကွယ်နေတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းသိုက်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ကမ္ဘာမြေ
ပြင်ရဲ့အနံ့အပြားမှာ အများအပြား ရှိကြပါတယ်။ တခြားမပြောနဲ့
ကျုပ်တို့ အင်းဝတကြောမှာတင် ဥစ္စာသိုက်တွေက လက်ညှိုးထိုးလို့
မလွဲအောင် ရှိကြပါတယ်။ သိုက်ဆိုတဲ့စကားက အသိုက်အအုံ ဖွဲ့
တယ်ဆိုတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။ ရတနာပစ္စည်းတွေ စုဝေးပြီးတော့

သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် ရှိနေလို့ သိုက်လို့ ခေါ်တာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲ၌ ဗဟုသုတအဖြစ် မှတ်သားထားလေသည်။ သူဌေးကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“ငှက်တွေမိသားစု နေတဲ့အရာကို ငှက်သိုက်လို့ ခေါ်သလို မွှေတွေမိသားစု နေတဲ့နေရာကိုလည်း မွှေသိုက်လို့ ခေါ်ကြသလို လူမိသားစုတွေ နေတဲ့နေရာကျပြန်တော့ အသိုက်အမြိုလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုပါပဲ ဥစ္စာရတနာတွေ စုနေတဲ့နေရာကို ဥစ္စာသိုက်လို့ အလွယ်ခေါ်ရာက ‘သိုက်’ ဆိုတဲ့စကားကို လူတွေ သတိထားလာမိတာပါ”

“လူတွေက သိုက်ဆိုတာနဲ့ ပရလောကသားတွေ ရှိတဲ့ နေရာဆိုပြီး အလိုလို ကြောက်လန့်နေကြတယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီသိုက်တွေကို လူတွေက ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားကြတာလဲ”

“လူတွေက သိုက်ကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သိုက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို စိတ်ဝင်စားကြတာပါ။ တကယ်လို့ သိုက်ထဲမှာ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ မရှိဘူးဆိုရင် အသက်အန္တရာယ် အဖြစ်ခံပြီးတော့ ဘယ်သူကမှ စိတ်ဝင်စားကြမယ် မထင်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ဥစ္စာရှိတဲ့သိုက်တွေထဲမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အစောင့်တွေ ရှိတာပဲလားဟင်”

“ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ရှိတဲ့နေရာတိုင်းမှာတော့ အစောင့်တွေ မရှိကြပါဘူး။ မြေအောက်မှာ ရွှေကြောတွေ ရှိတယ်။ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ ရတနာစိန်ကျောက်၊ ပတ္တမြားတွေ ရှိတယ်။ ဘယ်

သူကမှ မစောင့်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့လို လူ့ဘဝက ကိုယ့်ရဲ့ဥစ္စာရတနာတွေကို သိုဝှက်မြှုပ်နှံခဲ့ပြီးတော့ သေလွန်တဲ့အခါမှာ စွဲလမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ စောင့်ရတဲ့နေရာတွေမှာသာ အစောင့်တွေ ရှိတာပါ။ ဒီပစ္စည်းတွေကတော့ ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာပစ္စည်းတွေပါ။ မောင်ရင် အလိုရှိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်အနေနဲ့ သင့်သလောက် ခွင့်ပြုပေးပါ့မယ်”

“ကျွန်တော် သူဌေးကြီးရဲ့ရတနာပစ္စည်းတွေကို မယူလိုပါဘူး၊ ဒီကိုလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ခေါ်မရောမတိုင်းသားတွေရဲ့ယန္တရားအတတ်ပညာတွေကို လေ့လာချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ သူဌေးကြီးထံမှ စကားသံများ အတန်ကြာသည်အထိ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ အတော်ကြာမှ...

“ဒီကိစ္စကတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီမှာရှိတဲ့ စက်ယန္တရားတွေကို ပြုလုပ်သွားတဲ့သူဟာ မောင်သူတပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူထွက်သွားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပြီ၊ အခုအချိန်ထိ သူ့ရဲ့ပိညာဉ်ကို ရှာမတွေ့ရသေးဘူး”

“ဟင်...”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ရဲ့အမှားကြောင့် သူ ကျုပ်တို့ဆီက ထွက်သွားတာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့သမီးလေး မြနှင်းဖြူဆိုရင် သူ့ကို နေ့တိုင်း စောင့်မျှော်နေရှာတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းလင်ကျော်၏စိတ်

ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာက မဆုံစည်းခဲ့ကြရသည့် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ တံကြမ္မာအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။

“မြနှင်းဖြူရော ဒီအိမ်ကြီးမှာ ရှိပါသလား”

“ရှိပါတယ်ကွယ်. . . သူ ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင်တော့ မောင်ရင် တစ်ချိန်ချိန်တော့ တွေ့ရမှာပေါ့။ မောင် သိချင်တဲ့ ယန္တရားပညာတွေ တော့ မောင်သုတရဲ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်တွေ့မှပဲ သိရတော့မှာပဲ။ ကိုင်း ဇီးလည်း လင်းကာနီးနေပြီ။ မောင်ရင်လည်း ပြန်ပေဦးတော့”

ထိုစကားသံ ကြားရပြီးနောက် သူဌေးကြီး ဘောဂဗလ၏ ဗိုရိပ်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုးလာသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ကြည့်လိုက်တော့ မူလ သူထိုင်နေသော ဘုရားခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်နေလေတော့သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ အိပ်မက်တစ်ခုကဲ့သို့ ဝေဝါးလျက်ရှိနေ သည်။

အခန်း(၂)

ကမ္ဘာ့ပညာဖြင့် စီရင်ထားသောမြေ

မနော်ရမ္မာရွာမှာ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး ရှိရာ အရှေ့ဘက် တစ်မိုင်ကျော်ကျော်ခန့် ဝေးကွာသောနေရာ၌ ရှိသည်။ ၎င်းမှာ မြစ်ငယ်မြစ်နှင့်လည်း မဝေးလှချေ။ ရွာမှ လူများသည် ၎င်းတို့ အသုံးပြုသော ငှက်သမ္ဗန်များကို ဆိပ်ကမ်းသောင်ပြင်ပေါ်မှာ ဆွဲတင်ထားကြပြီး အသုံးပြုကာနီးမှ ရေထဲသို့ ဆွဲချကာ လှော်ခတ်သွားကြလေသည်။

ဆိပ်ကမ်းတဝိုက်မှာတော့ တဲအိမ်အချို့ ရှိသော်လည်း ရွာသို့ သွားရာ လမ်းတလျှောက်မှာတော့ လူပြတ်သည်။ ညနေပိုင်း အချိန်လောက်တွင် ဆိပ်ကမ်းသို့ ငှက်သမ္ဗန်တစ်စင်း ဆိုက်ကပ်လာ

www.burmeseclassic.com

သည်။ ငှက်သမ္ဗန်ကို ဆိပ်ကမ်းဘောင်စပ်၌ ကြိုးချည်ထားခဲ့ပြီး အပေါ်သို့ ငှက်သမ္ဗန် ခတ်လာသူက တက်လာသည်။

“ဦးကြီးသာလှရေ... ဒီမှာ ငှက်သမ္ဗန် ပြန်ရောက်လာပြီ၊ ဆိပ်ကမ်းမှာ ကြိုးချည်ထားခဲ့ပြီနော်”

လှေပေါ်မှ တက်လာသူမှာ ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ မြသင်းကြူဆိုသော မိန်းကလေးပင် ဖြစ်၏။ သူမအသံကြားတော့ တဲတစ်လုံးအတွင်းမှ အသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့် လူကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“ပြန်လာပလား လုံမလေး”

“ပြန်လာပြီ ဦးကြီးသာလှရဲ့”

“ဒါထက် နေပါဦး၊ နင် ငါ့ဆီက ငှက်သမ္ဗန် ငှားငှားပြီးတော့ မြစ်ငယ်ဘက် ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ”

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ ဦးကြီးသာလှရဲ့”

“ဒါထက် နေ့လည်ကတောင် လူတစ်စု ဒီကို ရောက်လာ ကြသေးတယ်၊ အင်းဝဘက်ကလို့ ပြောကြတာပဲ၊ နင်တို့မြေးအဘိုးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ စုံစမ်းပြီး လာကြတာလို့ ပြောတာပဲ”

“ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်”

“ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် နင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း အရဲစွန့်ပြီး လျှောက်သွားမနေနဲ့၊ တော်ကြာ မသူတော်တွေနဲ့ တွေ့မှ ဒုက္ခများနေဦးမယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဦးကြီးသာလှရဲ့၊ ဒီလမ်းတွေက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားနေကျပါ၊ ဘယ်သူကမှ အန္တရာယ်မပေးကြပါ။

ဘူး”

“ဟဲ့... ခေတ်ကာလကြီးက သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး မိန်းကလေးရဲ့၊ လူတိုင်းကို စိတ်ချယုံကြည်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကဲ... ကဲ... အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ပြန်ပေးဦးတော့”

ဟု ပြောသဖြင့် မြသင်းကြူက ဦးကြီးသာလှအား နှုတ်ဆက်ကာ ကမ်းစပ်မှ အပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ကမ်းနဖူးဆိပ် တစ်လျှောက်တွင် လက်ပံပင်နှင့် ကုက္ကိုပင်ကြီးများ တန်းစီပေါက်နေသည်။

ထိုကမ်းနဖူးဆိပ်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် သူမတို့ နေထိုင်သော မနော်ရမ္မာရွာကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သို့သော် အနည်းငယ်တော့ လှမ်းသေး၏။ ရွာနှင့် ကမ်းဆိပ်သို့ အဆင်းအတက်ပြုသော သမ်းမှာ သီးသန့်ဖောက်ထားသည့်လမ်းမျိုး မဟုတ်ပဲ ရေစည်လှည်းဘိုက်သည့် လှည်းလမ်းကြောင်းသာ ရှိသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တချက်၌ ကုက္ကိုပင်၊ ထိန်ပင်၊ လက်ပံပင်ကြီးများ စီတန်းပေါက်နေပြီး အချို့နေရာများ၌မူ ချုံပုတ်ငယ်များသာ ရှိသည်။ ခါတိုင်းတော့ ဒီလမ်းတလျှောက်မှာ ရေချိုးဆင်းသူ ရေခပ်ဆင်းကြသည့် လှည်းများ ပြတ်လှသည် မရှိသော်လည်း ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား လူသွားလူလာ ပြတ်လျက်ရှိသည်။

သို့သော်လည်း မြသင်းကြူတစ်ယောက်ကတော့ ဒီလမ်းကို သွားနေကျမို့ ကြောက်ရွံ့မှု မရှိလှဘဲ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာသည်။ လမ်းတဝက်လောက် ရောက်တော့ ကုက္ကိုပင်ရိပ်များကြောင့် အနည်းငယ် မှောင်စပျိုးလာချေသည်။ တစ်နေရာသို့

ရောက်သောအခါ လက်ပံကြီးနောက်မှ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာလေသည်။

သူမသည် ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှို ထုံးထားပြီး သနပ်ခါး ခပ်ပါးပါး လိမ်းထားလေသည်။ ဖျဉ်ကြမ်းရင်စေ့အင်္ကျီနှင့် လုံချည်တို့ကို ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို မြင်တော့ မြသင်းကြူမှာ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် . . .

ထိုအမျိုးသမီး၏မျက်နှာမှာ သူမမျက်နှာနှင့် တထေရာတည်းနီးပါး တူနေလေသည်။ သစ်ပင်နောက်မှ ထွက်လာသော အမျိုးသမီးက မြသင်းကြူအနီးသို့ လျှောက်လာကာ ပြုံးပြလေသည်။

“အစ်မက ဘယ်သူလဲဟင်”

“မမနာမည်က မြနှင်းဖြူလို့ ခေါ်တယ်”

“မြနှင်းဖြူ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးသလိုပဲ”

“ညီမလေးရဲ့အဘိုးဆီက ကြားဖူးတာ နေမှာပေါ့”

“မမက ကျွန်မအဘိုးကို သိလို့လားဟင်”

“သိတာပေါ့ကွယ်”

“မမက အဘိုးနဲ့ သိတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ရွာမှာ နေတာလဲ

ဟင်”

“ဘောဂဗလ စံအိမ်မှာ နေတယ်”

“ဟင် . . .”

ထိုစကားကြားသောအခါ မြသင်းကြူမှာ အနည်းငယ် အံ့

ဩစ ဖြူလာလေသည်။ သူတို့တစ်ရွာလုံးသာမက တစ်နယ်လုံးက ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးအကြောင်းကို အနည်းနှင့်အများဆိုသလို သိသူ မရှိကြပေ။

ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးနှင့်အတူ အင်းဝခေတ်ကတည်းက နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သော ဘောဂဗလ သူဌေးကြီးနှင့် သမီးဖြစ်သူ မြနှင့်ဖြူတို့အကြောင်းကိုလည်း ကြားဖူးကြလေသည်။ မြသင်းကြူ ကို သူမ၏အဘိုးဖြစ်သူ ဦးသူတော်က ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီး အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

“ဒါ. . ဒါထက်. . မမက ဘောဂဗလ သူဌေးကြီးရဲ့သမီး မြနှင့်ဖြူ ဆိုတာလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟင်. . . ဒါဖြင့် မမက ဥစ္စာစောင့် မြနှင့်ဖြူ ဆိုတာပေါ့ ဟုတ်လားဟင်”

အမျိုးသမီးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သို့စေကာမူ မြသင်းကြူစိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့စိတ် မဖြစ်မိဘဲ အစ်မရင်းချာတစ် ယောက်ကို ပြန်တွေ့ရသကဲ့သို့ ဝမ်းသာနေလေသည်။

“အခုလာတာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

“ငါ့ညီမကို ပြောစရာရှိလို့ကွယ့်”

“ဘာများလဲဟင်”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ညီမ နေတဲ့ မနော်ရမ္မာ နွယ်မှာ လူစိမ်းတွေ ရောက်နေတယ်၊ အဲဒီလူတွေဟာ တခြား တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘောဂဗလ စံအိမ်ထဲက ဥစ္စာရတနာတွေကို

ရှာဖွေယူဖို့ လာကြတဲ့သူတွေပဲ”

“အဲဒီတော့ ကျွန်မက ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“သူတို့တတွေ ငါ့ညီမ အဘိုးဆီကို လာကြလိမ့်မယ်၊ ဒီအခါ မှာ အဘိုးကပါ ငါ့ညီမကပါ ဘောဂဗလစံအိမ်အကြောင်းကို လုံးဝ ပြောမပြဖို့ လှာပြီးသတိပေးတာပါ”

“ကျွန်မကတော့ မပြောပါဘူး၊ အဘိုးကသာ. . .”

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါ့ညီမရဲ့အဘိုးက ဘယ်တော့မှ ပြောမယ်မထင်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက မမဖေဖေနဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ်လို့ရတယ်၊ တွေ့ခွင့်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

ဟု ပြောပြလေသည်။ ထိုစကားကြားသောအခါ တလော် က အဘိုးကက သူမကို ထူးထူးခြားခြား စေခိုင်းခဲ့သည်ကို ပြန်လည် သတိရမိလေတော့သည်။ ထိုမှာ. . .

“သမီး. . . ဘိုးသာလှဆီက ငှက်သမ္ဗန်တစ်စင်း ခဏငှားပြီး အနောက်ဘက်ကမ်း လှေဆိပ်မှာ သွားစောင့်ချေ၊ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး မနော်ရမ္မာ ဥယျာဉ်ဟောင်းနေရာကို သွားချင်တယ် ဆိုရင် လိုက်ပို့ပေးလိုက်”

ဟု မှာကြားလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အဘ”

“သူက ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးရဲ့ဆိုးကျိုးဖြစ်အောင် လုပ် မယ့်သူ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းကျိုးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးမယ့်သူ ပဲ၊ ဒါကြောင့် သူဌေးကြီးက သူ့ကို ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးကို မရောက်ရောက်အောင် ပို့ပေးဖို့ အဘကို မှာထားတယ်”

ဟု ပြောပြသဖြင့် အနောက်ဖက်ကမ်းမှ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ငှက်သမ္ဗန်ပေါ် တင်ခေါ်လာပြီး မနော်ရမ္မာဥယျာဉ် နေရာဟောင်း ရောက်အောင် ပို့ပေးခဲ့ရသည်။

“အဘိုးက မမတို့နဲ့ ဘယ်လိုအဆက်အသွယ် ရှိတာလဲ ဟင်”

“ငါ့ညီမရဲ့အဘိုး ဦးသူတော်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ အရင်ဘဝက မမတို့ရဲ့ဘကြီးတော်တဲ့ ဘိုးမိတ္တ ဝင်စားတဲ့သူပဲ”

ထိုအကြောင်းများကိုတော့ မြသင်းကြူအနေနှင့် ဘယ်လိုမှ ယတ်လှမ်းမမိတော့သဖြင့် သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။

“အဲဒီ မမပြောတဲ့လူတွေနဲ့ တွေ့ရင် ကျွန်မက ဘယ်လိုပြောမလဲဟင်”

“ငါ့ညီမအနေနဲ့ ဘာမှမသိဘူးလို့သာ ပြောရုံပါပဲ”

“အဲဒီလို ပြောလို့ သူတို့က ကျွန်မကို ရန်မူလာရင် ဘယ်လို ညှပ်ရမလဲဟင်”

“ဒီအတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ သူတို့တတွေက အဲသည်လို ညှပ်လာရင် သူတို့ရဲ့စည်းကို သူတို့ ပြန်ဖောက်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ အဲဒီလို စည်းဖောက်တာနဲ့ မမတို့က သူတို့ကို ဆုံးမပေးလို့ရပြီ”

“ကောင်းပါပြီ . . . ကျွန်မ မမပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

“ဒါထက် မမနဲ့ နောက်တစ်ခါ တွေ့ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

“ဒီအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ ငါ့ညီမက တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒ”

ရှိရင် မမ လာတွေ့မှာပေါ့။ ကဲ.. ကဲ.. အချိန်တောင် အတော် နည်းနေပြီ။ ငါ့ညီမ သွားပေးဦးတော့၊ မမလည်း ပြန်တော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် စောစောက ထွက်လာ သော လက်ပံပင်ကြီးနောက်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ကာ ပျောက် ကွယ်သွားလေတော့သည်။ မြသင်းကြူလည်း ထိုနေရာမှ ခပ်သုတ် သုတ် ထွက်ခဲ့လေသည်။ ရွာသို့ ရောက်တော့ အနည်းငယ် မှောင်စ ပျိုးနေလေပြီ။ အဘိုးဖြစ်သူ ဦးသူတော်က ရွာအဝင်လမ်းထိပ်မှ ထွက်ကာ စောင့်နေလေသည်။

“ငါ့မြေး နောက်ကျလို့ စိတ်ပူပြီး ထွက်စောင့်နေတာကွယ်”

“ပြန်လာတာတော့ ခပ်စောစောပါပဲ၊ လမ်းမှာ မမတစ် ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ ကြာသွားတာပါ အဘိုးရဲ့”

“ဘယ်သူလဲကွယ်”

မြသင်းကြူက လမ်း၌ မြနှင်းဖြူနဲ့ တွေ့ပြီး မှာကြားလိုက် သောစကားများကို အဘိုးဖြစ်သူအား ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ထို စကားကြားသောအခါ ဦးသူတော်က...

“သူပြောတာ အမှန်ပဲကွယ်၊ ညနေပိုင်းလောက်က အဘိုး ဆီကို လူလေးယောက် ရောက်လာကြတယ်၊ သူတို့စကားအရက တော့ ဘလဲ့ဘအရပ်က အဘိုးမိတ်ဆွေ ဦးစာညံက လွတ်လိုက်လို့ လာကြတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကြည့်ရတာ သိပ်အက မလှပါဘူး”

ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောပြသည်။

“အဘိုးကို ဘာတွေမေးသလဲဟင်”

“တခြားဟုတ်ပါရိုးလားကွယ်၊ ဘောဂဗလသိုက်အကြောင်း
မေးကြတာပေါ့၊ အဘိုးကတော့ ဘာမှမသိပါဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်
တယ်၊ အဲဒါ သိပ်တော့ ကျေနပ်ကြဟန် မတူဘူး၊ အဲဒါ နောက်တစ်
ခေါက် ထပ်လာကြဦးမယ်လို့ ပြောပြီး ပြန်သွားကြတယ်၊ ကြည့်ရတာ
နွာထဲက သူကြီးအိမ်မှာ တည်းနေကြတယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဟိုမမက ပြောလိုက်တယ် အဘိုး၊ အဲဒီလူတွေက သိုက်
နွာဘဲဆရာတွေလို့ ပြောတယ်၊ အဘိုး မေးရင်လည်း ဘာမှမသိဘူး
ဇနီးသာ ပြောနော်၊ ကျွန်မ မေးရင်းလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြောမှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့
ခြေအဖိုး အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအချိန်မှာ အတော်ပင်
မှောင်နေချေပြီ။

အိမ်အပေါ်သို့ တက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်
ညောင်ခါးဆင့်အနီးတွင် မြွေဟောက်တစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်၍
နွဲနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“အဘိုး... ဟိုမှာ မြွေကြီး”

ဦးသူတော်က ထိုမြွေကို ကြည့်ပြီး အဝေးသို့ သွားစေရန်
ခြောက်လှန့်မောင်းနှင်ကြည့်သော်လည်း နေရာမပျက်ဘဲ ပါးပျဉ်း
သောင်မြဲထောင်နေသည်ကို မြင်ရတော့မှ သဘောပေါက်သွား
တော့သည်။

“အဘိုး... မြွေက နေရာက မသွားဘူး”

“ဘယ်သွားမလဲ မြေးရဲ့၊ ဒီမြွေက သာမန်ရိုးရိုးမြွေမှ
မဟုတ်ဘဲကိုး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုမြေလဲဟင်”

“ဒါ ဂမ္ဘီရအတတ်နဲ့ စီရင်ထားတဲ့ မြေပါ။ ငါ့မြေးကို အဘိုး ပြပါမယ်”

ဟု ပြောကာ ဦးသူတော်က ၎င်းအိတ်ထဲ၌ အမြဲဆောင်ထား လေ့ရှိသည့် ဂမုန်းနက်ဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့် ပင့်ကူရုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူပြီး ပါးပျဉ်းထောင်နေသော မြေဟောက်၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ အုပ်ချလိုက်ရာ ပါးပျဉ်းထောင်နေသောမြေက အောက်သို့ ဝပ်ကျ သွားကာ မူလ ပကတိရုပ်သွင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ ဦးသူတော်က ကောက်ယူပြီး မြသင်းကြူကို ပြသည်။

“ဒီမှာကြည့်”

“ဟင်... တကယ့်မြေအစစ်လည်း မဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါ ဂမ္ဘီရအတတ်နဲ့ စီရင်ထားတဲ့မြေပဲ”

ဦးသူတော်လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသောမြေမှာ အဝတ်စကို မြေသဏ္ဍာန် ကျစ်ထားပြီး အရင်းဘက်၌ ဦးခေါင်းသဏ္ဍာန် ထုံးထား လေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ခြံဝမှ လူသုံးယောက် ဝင်လာကြသည်။ နှစ်ယောက်က ဘလဲ့ဘမှ ကိုထွန်းနှင့် ကျော်ကြီးတို့ ဖြစ်ကြပြီး ကျန် တစ်ယောက်ကတော့ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့် ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုလူကြီးမှာ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ် မွေးအရှည်များ ရှိပြီး သျှောင်တစောင်း ထုံးထားလေသည်။ ပင်နီ တိုက်ပုံနှင့် ပုဆိုးကွက်တုံးကို ဝတ်ထားသည်။

“မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ပညာကလည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲဗျ”

ဟု ပြောသည်။

မရုဏာဝဏ်ပါ

“ဒါ ခင်ဗျားပစ္စည်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ. . . ကျုပ် ဆေးစီရင်နေရင်းနဲ့ ချ
အသက်ဝင်ပြီး ထွက်သွားလို့ လိုက်ရှာရင်း ဒီမှာ ပြန်တွေ့
ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့လို့သာပဲဗျို့၊ တခြားရွာသားတစ်ယောက်ပေ
တွေ့ရင်တော့ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့
ဇနီးမိန်းမနဲ့ မနိမ့်လှပေဘူးဗျို့။”

ဟု ပြောကာ ဦးသူတော် လက်ထဲမှာ ကိုင်သ
အဝတ်စဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မြွေကို ပြန်တောင်းသဖြင့်
တော်က ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ပျံမှာ

“ဆေးစီရင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျကျနနဖြစ်အောင် စီရင်
ပေးဗျာ၊ အခုလို ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ ဖြစ်တော့ အခြားလူတွေ
အတွက် အန္တရာယ် မကင်းပေဘူးပေါ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဆရာကြီးမှာ မျက်နှာတစ်ချက်
ချက်သွားလေသည်။ သို့သော် ဟန်မပျက်ဘဲ. . .

“ကောင်းပါပြီ. . . ကောင်းပါပြီ၊ နောက်မှပဲ တစ်ခေါက်လာ
ပြီး မိတ်ဆွေကြီးနဲ့ ပညာချင်း ဖလှယ်ကြည့်ပါဦးမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ သုံးယောက်သား ပြန်သွားကြသေတော့
သည်။ အပြင်ဘက်၌ အမှောင်ထူက စိုးမိုးနေချေပြီ၊ လူသုံးယောက်
ပြန်သွားပြီး မကြာမီ ရွာထဲမှ ခွေးဟောင်သံများ ကြားရလေသည်။

ပြပါမယ်

လေ့ရှိသ

ထုတ်ယူ

အုပ်ချုပ်

သွားကာ

ထိုအခါ

အခန်း(၃)

ဘူတာဝါဟနု ဝိဇ္ဇာပညာ ဆိုသည်မှာ

ညအမှောင်ထုသည် မနော်ရမ္မာ ရွာကလေးပေါ်သို့ ဖုံးအုပ်
 နေလျက်ရှိနေသည်။ တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိရာ
 တခါတရံ အဝေးဆီမှ အူလိုက်သော ခွေးဟောင်သံ ခွေးအူသံများ
 တိုသာ ကြားကြရသည်။ ရွာအစွန်ဘက်ရှိ ကုန်းထိပ်တစ်ခုပေါ်တွင်
 ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတစ်ခြံ ရှိသည်။ ခြံဝန်းထဲတွင် မကျည်းပင်ကြီးများ
 အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေပြီး အလယ်လောက်တွင် နှစ်ဆောင်ဖြိုင်
 ဆောက်ထားသော ရှေးအိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိသည်။

ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး အစရှိသည့် သစ်ကောင်းများဖြင့် ခိုင်ခန့်

စွာ ဆောက်လုပ်ထားကာ ရေနံချေးများ ဝအောင်သုတ်ထားသော ကြောင့် မည်းမှောင်လျက်ရှိသည်။ ထိုအိမ်ကြီး၏ပိုင်ရှင်မှာ သူကြီး ဦးဘမှင်၏နေအိမ်ပင် ဖြစ်၏။

အိမ်ကြီး၏အရှေ့ကွက်လပ်ထဲမှာ မီးပုံကြီးတစ်ပုံ ဖိုထားပြီး ထိုမီးဖိုပေါ်မှာ အမဲခြောက်များကို အမြောင်းလိုက် ပြုလုပ်ကာ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ မီးပုံနှင့် မနီးမဝေးရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ လူလေး ယောက်တို့ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရင်း စကား ပြောနေကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ ဆရာကြီးဦးဒီပ၊ ကိုထွန်း၊ ကျော်ကြီးနှင့် တပည့်ဖြစ်သူ သာရင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့တတွေမှာ အင်းဝမှ ကူးလာစဉ်က ဘိုးတေဆိုသော တပည့်တစ်ယောက် ပါလာသဖြင့် ငါးယောက်ဖြစ်သော်လည်း ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးသို့ သွားရောက် လေ့လာကြစဉ်မှာ အိမ်ကြီးအတွင်းမှ ယန္တရားထောင်ချောက်တစ်ခု မိသွားသောကြောင့် ဘိုးတေမှာ အိမ်ကြီးထဲမှာပင် သေဆုံးကျန်ခဲ့ လေသည်။

ကျန်လေးယောက်မှာလည်း ဘိုးတေ သေသည်ကို မြင် သောအခါ အလောင်းကိုပင် မယူဝံ့ကြတော့ဘဲ မနော်ရမ္မာရွာသို့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ မနော်ရမ္မာရွာမှ သူကြီးဦးဘမှင်မှာ ကိုထွန်း၏ ဘကြီးတော်သဖြင့် အကျိုးအကြောင်း ပြောကာ ထိုအိမ်မှာပင် တည်းခိုနေထိုင်ကြရင်း ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးသို့ နောက်တစ်ကြိမ် သွားရောက်ရန် ကြံစည်အားထုတ်လျက် ရှိနေကြသည်။

“ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးထဲမှာ ယန္တရားထောင်ချောက်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ဆရာကြီး ဦးစာညံ ပြောပြလို့ သိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘိုးတေရဲ့ကျောမှာ ဓားလှဲတွေ စိုက်ပြီး သေသွားတာ မြင်တော့ ကြောက်လိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်”

ဟု ကိုထွန်းက ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့... ဥစ္စာသိုက် အတော်များများမှာ သရဲတစ္ဆေ တွေပဲ စောင့်ကြတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒီလို စက်ယန္တရားတွေ ခံတယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားမိပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အတွင်းကို ဝင်ဖို့ လွယ်ပါ့မလား ဆရာကြီး”

ကျော်ကြီးက မေးသည်။

“တစ္ဆေသရဲတွေ ဆိုရင်တော့ ဘာမှုစရာ ရှိမလဲကွယ်၊ ငါ့ရဲ့ ပညာစွမ်းနဲ့ ချက်ချင်းနှိမ်နင်းပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ စက်ယန္တရားတွေကို ဖြေရှင်းဖို့အတွက်ကျတော့ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပညာရှင် ရှာရမယ်ကွ”

“ဘယ်လိုရှာမလဲ ဆရာကြီးရဲ့”

“မင်းတို့နဲ့ တွေ့တဲ့ စာရေးဆရာလို့ ပြောတဲ့လူက ဒီအိမ်ကို လာပြီးလေ့လာဖို့ စီစဉ်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူတို့ ရှေ့က လုပ်တဲ့အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးမှ လုပ်ကြ နင် ပိုပြီးအဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်တယ်၊ စက်ကြိုးယန္တရား အတတ် ပညာတွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်တွေကျတော့ ငါတို့ တတ်ကျွမ်းတဲ့ဆေးဝါးတွေ၊ ဂါထာမန္တန်တွေ အင်းအိုင်ခဲမဲ လက်ဖွဲ့ တွေနဲ့ လုပ်လို့မရပြန်ဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့တော့ အထဲကို တစ်ခါပဲ ဝင်ရုံသေးတယ်၊ လူတစ်ယောက် သေတယ်ဆိုတော့ နောက်တစ်ခါက ဝင်ရမှာ

တောင် ခပ်ကြောက်ကြောက်ပဲ”

“ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲကွယ်၊ ဘယ်လောက်ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပစေ၊ အဖြေတစ်ခုကတော့ ရှိတာချည်းပါပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် မချမ်းသာချင်ကြဘူးလား”

“ချမ်းသာချင်တာပေါ့၊ ဆရာကြီးရဲ့၊ ချမ်းသာချင်လို့သာ ဆရာကြီး ခေါ်တဲ့နောက်ကို အခုလို လိုက်လာကြတာပေါ့”

“အေး. . . ချမ်းသာချင်တယ်ဆိုရင် ဒီလိုပဲ စွန့်စားမှ ရမှာပေါ့၊ မစွန့်စားဘဲနဲ့တော့ မင်းတို့ လိုချင်တဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေ ဘယ်လို ရမှာလဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း သေချင်သေကျေချင်ကျေပေတော့ဗျာ၊ ဆရာကြီး ခိုင်းတာကို လုပ်ပါတော့မယ်”

ဟု ကတိပေးကြလေသည်။

ကိုထွန်းနှင့် ကျော်ကြီးတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘလဲ့ဘ အရပ်သားများ ဖြစ်ကြပြီး အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ မရှိဘဲ ထန်းရည်လေး တမြမြ လုပ်လိုက်၊ အချိန်ရသမျှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်နေကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုသို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေကြရင်းမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဆုံခဲ့ကြရာမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် သိလိုသောအကြောင်းများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိနိုင်ရန် ဆရာကြီးဦးစာညံဆီသို့ ခေါ်သွားခဲ့ကြသည်။

ဆရာကြီးဦးစာညံထံသို့ ရောက်သောအခါ ဘောဂဗလံအိမ်ကြီး၌ ရှိသော ရတနာဥစ္စာများအကြောင်းကို သိရသဖြင့်

စိတ်ဝင်စားကြလေသည်။ သို့ကြောင့်...

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး ရှိရာသို့ သွားရန် ပြင်နေကြစဉ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ပါ အတူလိုက်ရန် သွားပြောကြသော်လည်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်မခံသောကြောင့် မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြရသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် သူတို့ရွာသို့ ဦးဒီပနှင့် တပည့်နှစ်ယောက်တို့ ရောက်လာပြီး ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးအကြောင်း စုံစမ်းကြပြန်ရာ ကိုထွန်းတို့နှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပြီး ၎င်းတို့ပါ အတူလိုက် ခွင့်လျှင် လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ပြောရာ ဦးဒီပက သဘောတူသဖြင့် အတူလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး ရောက်သောအခါ ယန္တရားစက်များ အကြောင်း မသိဘဲ ဝင်မိသောကြောင့် ၎င်းတို့နှင့် အတူပါလာသော ဦးတေဆိုးသော လူတစ်ယောက် သေသွားလေတော့သည်။ သို့ကြောင့် ရှေ့ဆက်မတိုးဝံ့ကြဘဲ မနော်ရမ္မာရွာသို့ လာကြခြင်းဖြစ်၏။ မနော်ရမ္မာရွာသို့ လာရခြင်းအကြောင်းမှာ...

တည်းခိုနေထိုင်နိုင်ရန်အတွက် ကိုထွန်း၏ဘကြီး ရှိသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဆရာကြီး ဦးစာညံဆီ ရောက်စဉ်က မနော်ရမ္မာရွာ၌ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိသော ဦးသူတော် နှစ်ယောက်ဟု သိခဲ့ရသဖြင့် ၎င်းနှင့် တွေ့ရန်လည်း တစ်ကြောင်းဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဒီရောက်တော့ ဦးသူတော်နှင့် တွေ့ပြီးမေးသော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ မသိရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်လာကာ အချိန်ရောက်သောအခါ ဦးဒီပက မြွေရုပ်စီရင်ပြုလုပ်၍ ဦးသူ

တော် နေအိမ်သို့ လွတ်လိုက်လေသည်။

ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ထိုသို့ပြုလုပ်လျှင် ကြောက်လန့်ပြီး သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာပါက သိချင်တာများကို မေးရန်အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် . . .

အခြေအနေက သူ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ဦးသူတော်က သူ စီရင်ထားသောမြေကို ဖမ်းဆီး၍ သူ့ကို ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။

သို့ကြောင့် . . . ဆရာတပည့်လေးယောက်တို့မှာ မအိပ်နိုင်ကြသေးဘဲ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

“ဆရာကြီး . . . ဦးသူတော်ဆိုတဲ့လူကြီးက ဆရာလားဟင်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆရာကြီးရဲ့မြေကို သူက ဖမ်းနိုင်တယ်”

“အေး . . . သူလည်း သာမန်လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးဝါးပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အခံရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒါထက် ဆရာကြီး အဝတ်ကနေ မြွေဖြစ်အောင် ဘယ်လို စီရင်တာလဲဟင်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဗဟုသုတ ဖြစ်အောင် ပြောပြပေးပါလားဟင်”

ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဒီပက မီးဖိုပေါ်မှ ပူပူနွေးနွေး ချထားသော လက်ဖက်ရည်ခရားထဲမှ လက်ဖက်ရည် တစ်ပန်းကန် ငဲ့သောက်နေလေသည်။

“ဒီပညာမျိုးက ဝိဇ္ဇာဘူတာဝါဟန ပညာလို့ ခေါ်တယ်၊ သိပ္ပံဘူတာဝါဟန ပညာဆိုတာ စက်ယန္တရားတွေကို အသက်ဝင်အောင်

ပြုလုပ်နိုင်တဲ့ပညာဖြစ်သလို ဝိဇ္ဇာဘူတာဝါဟနပညာဆိုတာ သက်မဲ့
တွေကို အသက်ရှိအောင် ပြုလုပ်နိုင်တဲ့ ရှေးဟောင်းပညာရပ်တွေပဲ”

ဟု အစချီကာ သူ့စီရင်သော မြွေပြုလုပ်ပုံအကြောင်းကို
အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

အဝတ်ပုဆိုး စသည်တို့ကို အသက်ရှိသော မြွေတစ်ကောင်
ဘဲသို့ ပြုလုပ်ပုံမှာ . . .

လကြပ်သောအချိန်၌ ပိတောက်မှုကို ရအောင်ယူထားရ
သည်။ ပံသကူ ရသော(သူ့အလိုလို သေနေသောမြွေ) မြွေဟောက်
ခြင်းခေါင်းကို ဖြတ်ယူလျက် စနေနေ့ စနေအခါ၌ ထိုမြွေဦးခေါင်း
အတွင်းသို့ ပိတောက်မှုကို သွတ်သွင်းရသည်။

ထိုသွတ်သွင်းထားသည့် ပိတောက်မှုသည် မြေသားအသွင်
ပုံစံညက်ညက် ကြေသောအချိန်တွင် တောပိုက်ဆံဝေကို ရှာထား
ထုတ် အင်္ဂါနေ့ အင်္ဂါအခါ၌ မြွေဦးခေါင်းထဲမှ ပိတောက်မှု မြေ
ပိုက်ရသည်။ ရက်အတန်ကြာလျှင် အစေ့မှ အညောင့်၊ အပင်ပေါက်
၍ ကြီးထွားလာလေသည်။

ထိုပိုက်ဆံပင် အရွယ်ကြီးလာသောအခါ နှုတ်ယူ၍ ထိုပိုက်
ဆံအခွံကို ဆုတ်ခွာ၍ ကြိုးသို့ ကျစ်ကာ လက်စွပ်သဖွယ် ပြုလုပ်
ထားရမည်။ အရိုးအရွက်တို့ကိုမူ အမှုန့်ပြုလုပ်ထားရမည်။ အသုံး
ပြုသည့်အခါ ပုဝါ သို့မဟုတ် ပုဆိုး စသည့်အဝတ်တို့ကို မြွေ
အမှုန့် ကျစ်၍ အရင်းပိုင်းကို ဦးခေါင်းသဖွယ် ထုံးချည်ထားပြီးမှ
အဝတ်ပေါ် အမှုန့်ပြုလုပ်ထားသည်ကို အရည်ဖျော်၍ မြွေ
အမှုန့် ပြုလုပ်ထားသည့်အရာကို သုတ်လိမ်းပေးလိုက်ပါက

အသက်ရှိသော မြွေသဏ္ဍာန် လူးလွန်လှုပ်ရှား သွားလာနိုင်ပေသည်။

သို့မဟုတ် လျှော်နှိုးကို မီးတိုက်၍ ၎င်းဆေးမှုန့် ဖြူးချပါက လည်း အထက်သို့ တက်သော မီးခိုးတို့မှာ မြွေသဏ္ဍာန်များဖြစ်၍ မြေသို့ ကျသောအခါ မြွေများဖြစ်နိုင်ပေ၏။

လျှော်ကျစ်၍ လက်စွပ်သဏ္ဍာန် ပြုလုပ်ထားသော ဆေးလက်စွပ်၏ အစွမ်းမှာ . . .

၎င်းလက်စွပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၏ခေါင်းပေါင်း၊ ပုဝါ၊ ပုဆိုးတို့ကို လက်စွပ်နှင့် ထိအောင်ကိုင်၍ . .

‘ဤခေါင်းပေါင်း၊ ပုဝါ၊ ပုဆိုးတို့သည် မြွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အသက်ဝင်လာပြီး ငါ့ဆီ ရောက်လာရမည်’

ဟု အမိန့်ပေး စေခိုင်းပါက လူးလွန်လှုပ်ရှားကာ မိမိအလိုရှိရာသို့ လာလေသည်။ ခေါင်းပေါင်း၊ ပုဆိုး၊ ပုဝါတို့မှာ လက်စွပ်နှင့် မထိဘဲနှင့်တော့ ထိုသို့ စေခိုင်း၍မရနိုင်ပေ။

“အဲဒါက ဘူတာဝါဟနဝိဇ္ဇာ အတတ်ပညာထဲမှာ ပါတယ်”

ဟု ဆရာကြီး ဦးဒီပက စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုနည်း သိရင် လူတိုင်း စီရင်လို့ ရနိုင်သလား ဆရာကြီး”

“လူတိုင်းတော့ ဘယ်ရပါ့မလဲကွယ်၊ အစီအရင်ကို ကျကျနန မလုပ်ရင်လည်း မရဘူး၊ နောက်တစ်ချက်က လူတိုင်းလက်ထဲမှာ လည်း ကြာရှည်မနေဘူး၊ အထူးသဖြင့် ရတနာသုံးပါးကို အမြဲမပြတ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်တဲ့လူတွေ အထက်လမ်းစဉ်ကို လိုက်တဲ့ ဆရာကြီးတွေလက်ထဲမှာဆိုရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ကြာရှည်ထားလို့

“ရနိုင်ဘူး”

ဟဲ့ အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်ရာ ကိုထွန်းဆိုသူ၏စိတ်ထဲ၌မူ

“ဟင်... ဆရာကြီး ပြောတော့ ဒီဆေးအစီအရင်မျိုးက

ဘုရားတရား ရတနာသုံးပါး ယုံကြည်လိုက်စားတဲ့လူတွေ အထက်

သမ်း လိုက်တဲ့လူတွေ လက်ထဲမှာ ကြာရှည်ထားလို့ မရဘူးတဲ့၊

ဒီလိုဖြင့် ဆရာကြီးဦးဒီပဆိုတာ အောက်လမ်းဆရာကြီး

များ ဖြစ်နေရောသလား၊

ငါတို့ ရမ်းပြီးလိုက်လာတာ မှားများ မှားလေရောသလား”

ဟု တွေးနေမိလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရွာများဘက်မှ စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်နေ

သည့် ခွေးဟောင်သံများမှာ သူတို့ရှိရာဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့်

နီးလာလေတော့သည်။ လေးယောက်သား မီးပုံနံဘေး၌ ထိုင်ကာ

ထက်ဝက်ရည်ကြမ်း သောက်ရင်း စကားပြောနေကြရာ အချိန်မှာ

ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ကာ ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်လာချေပြီ။

ထိုသို့ရှိနေစဉ် ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာနေသောအသံ

များကို အရင်ကြားရသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မီးရောင်များကို

မြင်ရသည်။

“အချိန်မတော် ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်”

ခဏကြာတော့ မီးတုတ်ကိုင်ထားသည့် လူနှစ်ယောက်

လျှောက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူတို့ ထိုင်နေသောနေရာ

နှင့် ရွာလမ်းမှာ အလယ်တွင် ခြံစည်းရိုးနား ရောက်တော့ လျှောက်

လာသည့် လူနှစ်ယောက်က ရပ်လိုက်ပြီး...

“ဗျို . . . နောင်ကြီးတို့၊ ကျုပ်တို့ ခရီးဝေးက လာကြတဲ့သူတွေပါ။ တစ်လမ်းလုံး ဘာမှမစားခဲ့ရသေးလို့ စားစရာလေးများ ရှိရင် နည်းနည်းလောက် ပေးကြပါဗျ”

ဟု တစ်ယောက်က လှမ်းတောင်းသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်က လာကြတာလဲ”

ကျော်ကြီးက လှမ်းမေးသည်။

“ကုလားရွာဘက်ကပါ”

“ကုလားရွာဆိုတာ ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီး ရှိတဲ့နေရာဘက်ကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလောက်အချိန်မတော်ကြီးကျကာမှ ဘာကိစ္စ အရေးကြီးလို့များ ရောက်လာကြတာလဲ”

“ဧည့်သည်တစ်ယောက် လာပို့ပေးတာပါ။ ဗိုက်ဆာလို့ ကျုပ်တို့ကို စားစရာလေး နည်းနည်းလောက် မျှကြပါဗျာ”

ဟု ထပ်တောင်းပြန်သည်။ ထိုအခါ ဆရာကြီးဦးဒီပက . . .

“စားစရာ လိုချင်ရင် အတွင်းဝင်လာခဲ့ပေါ့ကွယ့်”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အရေးတကြီး ခရီးဆက်စရာရှိလို့ အတွင်းတော့မဝင်တော့ပါဘူး”

ထိုသို့ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒီမှာ တခြားတော့ မရှိဘူး၊ အမဲခြောက်ကျပ်တိုက်တွေ ရှိတယ်”

အမဲခြောက်ကျပ်တိုက်များမှာ သိပ်မခြောက်သေးသဖြင့်
သောလောဆယ် စားလို့မရသေးပေ။

“ရပါတယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးပါ”

ထိုသို့ ထပ်တောင်းပြန်သဖြင့် ဆရာကြီးက ၎င်း၏တပည့်ကို
အမဲခြောက် နှစ်မြောင်းကို ယူ၍ သွားပေးခိုင်းသည်။

“ခြံစည်းရိုးအတွင်းကပဲ ပေး၊ အပြင်မထွက်နဲ့”

ဟုလည်း မှာလိုက်လေသည်။ တပည့်ဖြစ်သူက အမဲ
ခြောက်များကို သွားပေးလိုက်သောအခါ နေရာမှာတင် ရပ်ကာ
အသံလိုက်ကြသည်။

“နောက်ထပ်ရှိသေးရင် ပေးပါဦးဗျ”

နောက်ထပ်နှစ်ခု သွားပေးသောအခါ ချက်ချင်းစားပစ်လိုက်
ပြန်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် တောင်းပြန်သောအခါ ဆရာကြီးက
တပည့်ဖြစ်သူကို မီးဖိုမှ မီးစွဲနေသည့် ထင်းစနစ်ချောင်း ယူပြီး သွား
ပေးပေးရန်အတွက် တပည့်က မီးစွဲနေသည့် ထင်းချောင်းနှစ်ခုကို ယူသွား
ပြီး ထွန်းပစ်လိုက်တော့မှ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။ ထိုအခါမှ
အမဲခြောက်တို့က တအံ့တဩ မေးကြရသည်။

“အဲဒါ ဘာတွေလဲ ဆရာကြီး”

“ပရလောကသားတွေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့မလား ဆရာကြီး”

“ညအချိန်မတော်ကြီး အမဲသားကို အစိမ်းလိုက် စားပြနေ
အောင် မင်းတို့က လူလို့ ထင်ကြလို့လား”

www.burmeseclassic.com

“ဆရာကြီး သိရက်နဲ့ ဘာကြောင့် သူတို့ တောင်းတာ ပေးရတာလဲဟင်”

“ပရလောကသားတွေလည်း အရေးအကြောင်း ရှိရင် အသုံးပြုလို့ရအောင် ဒီလိုပဲ မိတ်ဖွဲ့ရတာပေါ့။ သူတို့က နည်းနည်းများလာတာနဲ့ နှင်ထုတ်လိုက်ရတာ”

“တယ်လည်း ကြောက်စရာကောင်းပါလား”

“ဒီထက် ကြောက်စရာကောင်းတာ လာချင်လာလိမ့်ဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး”

“မင်းတို့ စောစောက လူနှစ်ယောက် ပြောသွားတာ မကြားလိုက်ဘူးလား၊ သူတို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် လိုက်ပို့တယ်ဆိုတာလေ။ နောက်ရောက်လာတဲ့သူက သူတို့ထက် ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပင် ရွာလမ်းဘက်ဆီမှ ခွေးဟောင်သံများထွက်ကြားကြရပြန်သည်။ ထိုအသံများ ကြားသောအခါ စောစောထဆရာကြီးစကားကြောင့် တပည့်သုံးယောက်တို့မှာ အပြင်ဘက်တွင် ဆက်မနေဝံ့ကြတော့သဖြင့် ‘အိပ်ချင်ပြီ’ ဟု အကြောင်းပြကာ အိပ်ထဲသို့ ဝင်လာကြပြီးနောက် စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံကာ အိပ်ကြတော့သည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ ဆရာကြီးဦးဒီပ တစ်ယောက်သာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရင်း ကျန်နေလေသည်။ ဦးဒီပသည် ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီးအကြောင်းကို အမျိုးမျိုး ကြံစည်တွေးတော

ထုတ် ရှိနေသည်။ သူ တတ်ကျွမ်းထားသောပညာများနှင့် သာမန်
ပရလောကသားများလောက်ကို နိုင်နင်းသော်လည်း ဝက်ယန္တရား
များတို့တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်မှန်း မသိပေ။

အကယ်၍ သူတို့နောက်မှ လိုက်လာမည့်အဖွဲ့က အတွင်း
မှ စတင်ယန္တရားများကို ဖယ်ရှားနိုင်စွမ်း ရှိသည်ဆိုလျှင်တော့ အဆင်
ပြေပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေစဉ် ခြံမှ
ထုတ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် အတွေးစ
ဉ်း ချီးမြှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ် ဘောဂဗလပဲ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့ လာတာလဲ”

“ခင်ဗျားကို ပြောစရာရှိလို့ပါ။ ဘောဂဗလ စံအိမ်ထဲမှာ လျှို့
ဝှက်ထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေက ဘုရားအတွက် ရည်စူးပြီးတော့
အမှားပွားပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ ယူလို့မရဘူး။ ယူဖို့ ကြိုးစား
မိရင် မှန်သမျှ သေမှာပဲ။ အဲဒါကို သတိပေးချင်လို့ လာတာပါ”

“ကျုပ်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရတဲ့နည်းနဲ့ ယူဖို့ စိတ်ကူးထား
မိသေး... နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျုပ်ရဲ့ဝတ္တရား ကုန်ပါပြီ။ ကိုယ့်အသက်
ပေးပြီးမှ ရင်တော့ သဘောအတိုင်းသာ ပြုပေရော့”

ဘု ပြောကာ ခြံဝန်းအတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။
စိတ်ထဲမှာတော့... .

“ပရလောကသားတွေရဲ့ ခြောက်လုံးလှန်လုံးတွေကိုသာ

ကြောက်နေလို့ကတော့ ဒီနေရာတောင် ရောက်အောင် မလာဘူး၊
 ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်းကတော့ ရအောင်လုပ်ရမှာပဲ”
 ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိလေသည်။

အခန်း(၄)

ယန္တရားအတတ်နှင့် လျှို့ဝှက်ချက်

နောက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ မနော်မွော့ရွာထဲသို့
 ဒေါ်ဘာမင်းထင်ကျော်တို့ လေးယောက် ရောက်သာကြလေ
 သည်။ သူတို့လေးယောက်သည် ဦးသူတော်တို့နေအိမ်သို့ မေး
 နှုတ်ဝမ်းကာ သွားကြလေသည်။ သူတို့ ရောက်လာတာ မြင်တွေ့
 သိရင်းကြိုက် ထွက်လာပြီး ကြိုလေသည်။

“အစ်ကိုတို့ ရောက်လာပြီလား၊ အထဲမှာ အဘိုးရှိတယ်၊

ဟု ခေါ်လေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မြသင်းကြူနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ရသဖြင့် အနည်းငယ်တော့ ဝမ်းသာမိလေသည်။ အိမ်ထဲ ရောက်တော့ ဦးသူတော်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဘလဲ့ဘက ဆရာကြီးဦးစာညံက အဘိုးနဲ့ တွေ့ဖို့ လွှတ်လိုက်ကြတာနဲ့ လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါ”

“မောင်ရင့်အကြောင်းကို ကျုပ်ရဲ့မြေးမလေးက ပြောပြထားလို့ သိတန်သလောက် သိထားပြီးပါပြီ၊ ကိုင်း. . . ဒီမှာတော့ ဧည့်သည်လို မနေဘဲ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလိုသာ သဘောထားပြီး နေကြပါ”

ဟု အိမ်ရှင်ဝတ္တရားနှင့်အညီ နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေသည်။ မြသင်းကြူကတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာနေသည့် အမူအယာမျိုးဖြင့် လက်ဖက်ရည်၊ ကွမ်းဆေးလက်ဖက် စသည်တို့ကို လိုလေသေး မရှိအောင် စီစဉ်ပေးလေသည်။ ၎င်းတို့မှာ မြေးအဖိုးနှစ်ယောက်တည်း နေကြသည်ဆိုစေကာမူ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ မရှိလှဘဲ အိမ်ကလည်း အသင့်အတင့် ကောင်းပြီး ကျယ်ဝန်းရုံမက ပရိဘောဂများကလည်း ရှိသည်။

၎င်းတို့ ရောက်သွားသော အချိန်မှာ ညနေပိုင်းအချိန်မို့ မြသင်းကြူက ညနေစာ ကျွေးမွေးရန်အတွက် စီစဉ်နေလေရာ စေတီထီးနှင့်ငမဲအောင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဧည့်သည်လို မနေကြဘဲ ရေခပ်သူကခပ်ပေး၊ ထင်းခွဲသူက ခွဲပေးနှင့် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေကြသည်။ စကားဝိုင်းမှာတော့ ဦးသူတော်၊ ဦးဗန်ကောင်းနှင့် ဒေါက်တာ

မင်းထင်ကျော်တို့သာ ကျန်တော့သည်။

“ဒါထက် ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးကို ရောက်ခဲ့ကြပြီးပြီ ဟုတ်လား”

ဦးသူတော်က မေးသည်။

“ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“သူဌေးကြီးနဲ့ရော တွေ့ခဲ့ရပြီးပြီလား”

“တွေ့ရပါတယ်”

“သူက မောင်တို့ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့အတိုင်းအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးမယ့်သူတွေအဖြစ် လက်ခံပါတယ်။ မောင်ရင်တို့ ဘောဂဗလကို မရောက်ခင်ကတည်းက ရောက်လာ ဘော့မယ့်အကြောင်း ကျုပ်ကို ကြိုပြောထားပြီးသားပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် အဘတို့ကို သူဌေးကြီး ဘောဂဗလက လိုလေသေးမနဲ့ ပေးကမ်းစောင့်ရှောက်ထားတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . သိပ်ချမ်းသာသွားအောင်လို့သာ မပေးတာပါ။ စားသောက်ဖို့တော့ လုံလောက်အောင် ပေးထားပါတယ်”

“တလောက ကျွန်တော် အဘရဲ့မြေး မြသင်းကြူရဲ့လှေကို ငှားပြီး ဒီဘက်ကမ်းကို ကူးရသေးတယ်။ သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုပဲ ငှက်သမ္ဗန် ခတ်နေရသလား အဘ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်. . . အဲဒီနေ့က မောင်ရင်ကို ဒီဘက်ကမ်းကို ပို့ပေးဖို့ တမင်လာစောင့်နေတာပါ”

“ဗျာ . . . ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတာ . . . ဟုတ်လား”

“မောင်ရင် အင်းဝမြေကို ရောက်ကတည်းက ဘာအတွက် နဲ့ ရောက်လာတယ်ဆိုတာကို သူတို့က ကြိုသိကြတယ်။ ဒီဘက်ကမ်း ကို ကူးတော့မယ်ဆိုရင် တခြားငှက်သမ္ဗန်နဲ့ ကူးရင် လူသိမှာစိုးလို့ အဘကိုယ်တိုင် လွတ်လိုက်တာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ များစွာအံ့ဩသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် သူတို့နဲ့က အဆက်အသွယ် အမြဲရှိပြီး သူတို့ ခိုင်း တာ လုပ်ပေးရတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . မောင်ရင်တို့ အခုလို ဒီရောက်လာ တော့ တိုင်ပင်သင့်တာတွေ တိုင်ပင်လို့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ အခု ရွာထဲမှာ လူစိမ်းတွေ ရောက်နေကြတယ်။ သူကြီးရဲ့တူတော်တဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်။ သူတို့က သူဌေးကြီး မြှုပ်နှံထား တဲ့ ရတနာတွေကို ရှာဖွေယူကြဖို့ အကြံနဲ့ လာကြတာပဲ”

“ဟင် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါပေမယ့် စက်ယန္တရားတွေ တပ်ဆင် ထားတော့ အခက်တွေ့နေကြတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ရင်တို့ အနေနဲ့လည်း သတိဝီရိယ ရှိကြဖို့တော့ လိုတယ်”

“စိတ်ချပါ အဘ ဒါထက် သူတို့က အဘဆီ မလာကြဘူး လား”

“ဘယ်နေ့ပါ့မလဲကွယ် . . . လာကြတာပေါ့။ လာသာ လာ တယ်။ ကျုပ်ဆီကတော့ ဘာမှမသိကြရပါဘူး။ အဲဒါ မကျေမနပ်နဲ့ ပြန်သွားပြီး မြေခွဲ တိုက်ကြသေးတယ်”

“ဟင်. . . ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဦးသူတော်က သူတို့မြေးအဖိုးကို ဂမ္ဘီရနည်းဖြင့် စီရင်ထားသော မြွေဖြင့် တိုက်ပုံကို ပြောပြလေရာ ထိုပညာကို ဝါသနာပါလှသော ဦးဗန်ကောင်းမှာ များစွာစိတ်ဝင်စားလေသည်။ မကြာမီ ညနေစာ စားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း လာပြောသဖြင့် စကား ယှဉ်သွားကာ ညနေစာ စားကြလေသည်။ ညနေစာ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ ညဦးပိုင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင် ဆော်က ၎င်းတို့၏လာရင်းကိစ္စကို ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးကို လာတဲ့ရည်နွယ်ချက်က ဥစ္စာရတနာတွေ ရှာဖွေဖို့ လိုချင်လို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ အခုလောက်ဆိုရင် အဘလည်း သိမှာပါ”

ဦးသူတော်က ကွမ်းအစ်မှ ကွမ်းတစ်ယာ ယာစားနေကြရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော်က သုတေသနလုပ်ငန်းတွေကို စိတ်ဝင်စားပုံထယ် ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးမှာ စီမံပြုလုပ်ထားတဲ့ ယန္တရားအတတ်ပညာတွေကို လေ့လာချင်လို့ လာတာပါ”

“မောင်ရင် စံအိမ်ကြီးကို ရောက်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီတွေ့တဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . တွေ့ခဲ့ရပါတယ်”

“ဒီအစီအရင်တွေဟာ နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက်ကြာကြာလှောင်စီးဘဲ ရှိနေကြမှာပါ။ ဒီဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးကို တည်ဆောက်စဉ်က ဘောဂဗလသူဌေးကြီးက မောင်သူတို့ဆိုတဲ့ ယန္တရား

ပညာရှင်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ဆောက်လုပ်ခဲ့တယ်။ မောင်သုတက ယန္တရားတွေကို တပ်ဆင်ပြီး လျှို့ဝှက်ခလုတ်တွေ မှန်သမျှကို ဘောဂဗလ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ဝင်ယူလို့ မရတဲ့သဘောပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ အဲဒီအချိန်က သူဌေးကြီးက သူ့သမီးနဲ့ မေတ္တာမျှနေတဲ့ မောင်သုတကို သဘောမတူတာက တစ်ကြောင်း၊ မောင်သုတကတစ်ဆင့် လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ပေါက်ကြားမှာစိုးတာက တစ်ကြောင်းကြောင့် မောင်သုတကို သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်သုတကတော့ လွတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မောင်သုတရဲ့ကလဲ့စားချေခြင်းကို ခံကြရပြီး သူဌေးကြီး ဘောဂဗလ အပါအဝင် ဘောဂဗလ စံအိမ်မှာ ရှိကြတဲ့ လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံး သွားကြတယ်”

“စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ”

“ဒါကတော့ ဘယ်သူမပြု မိမိမှု ဆိုသလို ကိုယ့်ရဲ့မစ္စရီဖက်အကျိုးကို ကိုယ်ပြန်ခံကြရတာပါပဲ။ ကိုယ်က တစ်ပါးသူတို့ မကောင်းမှုပြုတယ်။ အဲဒီမကောင်းမှုရဲ့ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကို ကိုယ်ပြန်ခံရတာပါပဲ”

ဦးသူတော်၏လေသံက သံဝေဂ ရနေသောလေသံမျိုး ပြည့်သည့်။

“ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ကြည့်ရင် သူဌေးကြီးဘောဂဗလတို့တတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေကြရလို့ စိတ်မကောင်း

စရာဖြစ်ရသလို အပြစ်မရှိတဲ့ မောင်သုတတို့လည်း သနားစရာ
ကောင်းတာပါပဲ။ သူ့ဌေးကြီးရဲ့သမီးကို ချစ်မိလို့ အမေလည်းဆုံး
သူလည်း ဘဝပျက်ခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မောင်သုတ ထွက်သွားခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ မြနင်းဖြူက
သည်း အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ သေရှာရတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ ဘယ်လိုသေချ
သလဲဆိုတာတော့ လူတွေ မသိခဲ့ကြဘူး”

ထိုစကားသည် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့အတွက် စိတ်
ဝင်စားဖို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လေသည်။

“မြနင်းဖြူက ဘယ်လိုသေတာလဲ အဘ”

“မောင်သုတ ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘောဂဗလစ်အိမ်
ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း မနေလိုတော့တာနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်
သေဖို့ ကြိုးစားတော့တယ်။ သူ့ဖခင်က ချစ်သူအပေါ်မှာ ရက်စက်ခဲ့
ဏှိ ဘဝပျက်ခဲ့ရတာကို ပြန်ပေးဆပ်မယ်ဆိုပြီး သူ့ ချစ်သူ စီမံခဲ့တဲ့
မန္တဇေးတွေ လက်ချက်နဲ့ အသက်သေခံခဲ့တယ်”

ဟု အစချီကာ ဦးသူတော်က အောက်ပါအဖြစ်အပျက်များ
ကို ပြောသွားလေသည်။

မြနင်းဖြူသည် မိမိအား နှုတ်ဆက်ကာ တရွေ့ရွေ့ ထွက်
သွားသောချစ်သူကို လှမ်းကြည့်ကာ ဖြေမည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရ
သည်။ သူမ ဖခင်လက်ချက်ကြောင့် မောင်သုတခမျာ ဘဝပျက်
သလို မောင်သုတ လက်ချက်ကြောင့်လည်း သူမဖခင်နှင့် ဘကြီး
တို့ပါ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးကုန်ကြလေပြီ။

ယခုဆိုလျှင် မြေကြီးထဲမှာ အစောင့်ပင် မကျန်တော့ပေ။ အချို့သေဆုံးကုန်ပြီး အချို့ကတော့ မနေဝံ့တော့သဖြင့် ထွက်ပြေး သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ ငါ့အတွက် ချစ်သူလည်း မရှိ၊ အားကိုးစရာ မိဘတွေလည်း မရှိကြ တော့ဘူး။ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေနဲ့ ငါတစ်ယောက်တည်း နေလို့က ရော ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ၊ ဒီတော့ ငါ့အနေနဲ့ လောက ကြီးမှာ မနေတော့ဘဲ သေတာပဲ အေးပါတယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချကာ အကယ်၍ သူမ သေလျှင်လည်း ချစ်သူလက်ချက်ဖြင့်သာ သေစေလိုသဖြင့် မောင်သုတ စီရင်ထား သော စက်ယန္တရားများ ရှိသည့် ရတနာများ ထားသော တိုက်ခန်း အတွင်းသို့ ဝင်လေရာ စက်ယန္တရားလက်ချက်ကြောင့် သေလောက် သောဒဏ်ရာများ ရရှိခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မောင်သုတမှာ ချစ်သူအတွက် စိတ်မချ သဖြင့် တစ်ခေါက်ပြန်လှည့်လာလေရာ ချစ်သူ၏အဖြစ်ဆိုးကို မြင်ရ သောအခါ ရင်မချီအောင် ခံစားရလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မြလေးရယ်”

“မောင် စီရင်ထားတဲ့ စက်ယန္တရားတွေရဲ့လက်ချက်နဲ့ ကျွန်မအသက်သေရတော့မယ်၊ ဒီအတွက် မောင် ကျွန်မတို့ မိသား စုတွေရဲ့အပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ အာယာတရန်ကြွေးတွေ ကျေးပေးပီ တော့”

ဟု တောင်းပန်လေသည်။ ထိုစကားကြားသောအခါမောင်

သုတမှာ ရင်မချီအောင် ခံစားရလေသည်။

“မြလေးရယ် မင်းတို့မိသားစုတွေရဲ့အပေါ်မှာ ထားခဲ့တဲ့ နေကြေးတွေကို ကိုယ်စွန့်လိုက်ပါပြီ၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်ပါ ကွယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် လူတွေကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ မောင့်ရဲ့ အတတ်ပညာတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ကျွန်မကို ကတိပေးပါလား ဟင်”

“ကိုယ် ကတိပေးပါတယ် မြလေးရယ်၊ ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ ယန္တရား အတတ်ပညာတွေကို စွန့်လွှတ်ပါတော့မယ်လို့ မြလေးကို ကတိပေးပါတယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မောင့်ကို ကျွန်မ တမလွန်ဘဝကပဲ စောင့်နေပါတော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။ ထို့နောက် အောင်သုတလည်း ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး၏မြေအောက်ခန်း တစ်နေရာတွင် ချစ်သူအလောင်းထားရန် စီမံပြုလုပ်ကာ ချစ်သူအလောင်းနှင့်အတူ ၎င်းတတ်ကျွမ်းထားသော ယန္တရား ပညာရပ်များ၊ လျှို့ဝှက်ချက်များ ရေးမှတ်ထားသော ကြေးပြားချပ်များကို တပါတည်း ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံလိုက်လေတော့သည်။

“ကိုယ့်ချစ်သူ မြလေးရဲ့ အသက်ကို သေစေတဲ့ ယန္တရား အတတ်ပညာတွေကိုလည်း ထာဝရ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ၊ ကိုယ့်ကို စွန့်လွှတ်ပါတော့ မြလေးရယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ မြေအောက်ခန်းထဲမှ ပြန်တွက်သွားလေ

တော့သည်။

“ဟင်... ဒါဖြင့် မောင်သုတရဲ့ ယန္တရားအတတ်ပညာရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေက ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးရဲ့ အတွင်းတစ်နေရာမှာ ပဲ ရှိနေတာပေါ့။ ဟုတ်လား အဘ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း အရင်က မသိခဲ့ပါဘူး၊ မြန်းဖြူ ဝိညာဉ်နဲ့ တွေ့ပြီး သူပြောပြခဲ့လို့ အကြောင်းစုံ သိခဲ့ရတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ များစွာ အားတက်လာမိလေသည်။

“ယန္တရားပညာရှင် မောင်သုတက သူ့ရဲ့ အတတ်ပညာတွေ ကြောင့် သူ့ချစ်သူ သေခဲ့ရတာကို နောင်တရသွားလို့ သူ့ရဲ့ အတတ် ပညာတွေကို စွန့်လွှတ်ခဲ့လို့သာ ပြန်တွေ့ရမှာ၊ မဟုတ်ရင်တော့ ဘယ်လိုမှ ရှာလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ရှိတယ်လို့သာ ပြောတယ်၊ ထားတဲ့နေရာ အတိ အကျ မသိရတော့ ရှာတွေ့လို့ လွယ်ပါ့မလား၊ တခြားအခန်းတွေ ဝင်မိရင်တော့ ယန္တရားတွေနဲ့ တွေ့ရမှာပဲ”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက ဝင်ပြောသည်။

“ဒီလိုပဲ ကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့၊ ကံကောင်းရင်တော့ တွေ့ ချင် တွေ့ရမှာပေါ့”

ထိုအခါ ဦးသူတော်က ပါးစပ်ထဲမှ ကွမ်းဖတ်များ ထွေ ထုတ်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် အာလုတ်ကျင်းလိုက်ထေ သည်။

“ဒါမျိုးတွေက အရမ်းလုပ်လို့ မရဘူးကွယ်၊ အတတ်ပညာတွေနဲ့ စီရင်ထားတာဆိုတော့ စိတ်မှန်းနဲ့ လုပ်ရင် အန္တရာယ်နဲ့ တိုးမှာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အဘ”

“မြေအောက်ခန်းတွေထဲမှာ ယန္တရားစက်ရုပ်တွေ ရှိတယ် ဆိုပေမယ့် ရတနာတွေ ထားတဲ့အခန်းတွေမှာသာ ရှိတာပါ။ ဒီတော့ ရတနာတွေ ရှိတဲ့အခန်းနဲ့ နေရာတွေကို အတိအကျ တွက်ချက် ကြည့်ရင် အခြားအခန်းတွေကို သိရမှာပေါ့”

“အဲဒီလို တွက်ကြည့်ရင် ရသလား အဘ”

“ရပါတယ်”

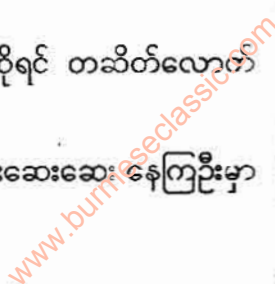
ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းကပါ စိတ်ဝင်စား သည်။

“ဘယ်လိုနည်းလဲဗျ. . . တဆိတ်လောက် ပြောပြပါဦး”

“သက္ကတဘာသာနဲ့ ရေးထားတဲ့ ရှေးဟောင်းကျမ်းတွေ မှတ်တမ်း၊ ကျမ်းရဲ့နာမည်က ‘အဟိဗလစက်၊ ရတနဂ္ဃစက်နဲ့ ဒဏ ညီဆိုတဲ့ကျမ်းပဲ၊ ဒီကျမ်းထဲမှာ ပါတဲ့နည်းတွေနဲ့ တွက်ချက်ကြည့် ခြင်း မြေပေါ်မြေအောက် ဘယ်နေရာမှာ ရတနာတွေ ရှိတယ် ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်”

“ဒီလိုဖြင့်ဗျာ. . . ကြည့်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် တဆိတ်လောက် ကြည့်စမ်းပါရစေ”

“မိတ်ဆွေတို့လည်း ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေကြဦးမှာ ဆိုစေတော့ ကျုပ်ပြပါမယ်”

ဗညားဝ

ဟု ကတိပေးလေရာ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

အတော်ညဉ့်နက်မှ စကားဝိုင်း သိမ်းကြပြီး အိပ်ယာဝင်ကြ
လေသည်။

အခန်း(၅)

အဟိဗလစက်နှင့် ရတနဂဗ္ဘစက်

မိဘဘိုးဘေး စသော ရှေးဟောင်းလူတို့ မြေတွင် မြှုပ်နှံထား
 သော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို နောင်လာနောက်သားတို့ လက်ထက်တွင်
 မြှုပ်နှံရာနေရာကို အတိအကျ မသိရ၍ ရှာဖွေမရနိုင်၍သော်
 စည်းကောင်း၊

ကိုယ်တိုင်မြှုပ်နှံရာ ဖြစ်သော်လည်း ကာလကြာမြင့်ကာ
 သူတို့ ပြိတ္တာ၊ မြေဘုတ်ဘီလူး၊ ဥစ္စာစောင့် စသည်တို့က ရွှေ့ပြောင်း
 သဖြင့် ရှာဖွေမရသော်လည်း ထိုပျောက်ဆုံးသော ဥစ္စာပစ္စည်း
 တို့ကို တူးဖော်ရရှိနိုင်ရန် တတ်ကျွမ်းနားလည်သော ဆရာများထံ၌

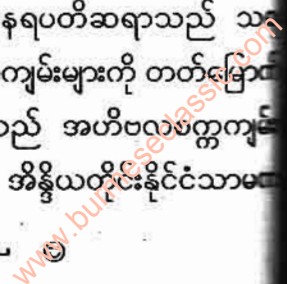
www.burmeseclassic.com

အကူအညီတောင်းခံကြရသည်။

ထိုဆရာတို့ကလည်း ရှေးဟောင်းလူတို့ အစီအရင်အတိုင်း မန္တန်ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ အင်းစည်ခြင်း၊ အင်းမြို့ပြကြည့်ခြင်း၊ ဆန်မန်းပက်ခြင်း အစရှိသော ရှေးဟောင်းနည်းတို့ဖြင့် မိမိတို့ ကျွမ်းကျင်သလို ဥစ္စာဟောင်းများ ပြန်လည်ရရှိစေရန် အကူအညီပေးကြလေသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ကား ဥစ္စာရှင်တို့ မေးမြန်းလာသောအခါ အချိန်အခါကို တိကျစွာ မှတ်သား၍ ပြိုဟ်လက်တို့ကို အစင်အကြယ် တွက်ယူပြီးလျှင် ထိုပြိုဟ်လက်တို့၏နက္ခတ်နဝင်းကို ကြည့်ရှု၍ မိမိတို့ လိုသည့်နေရာ၌ ဥစ္စာရှိမရှိ၊ ရှိခဲ့သော် ရမရ၊ ထိုဥစ္စာသည် မြေအောက်အတွင်း အတောင်အနက် မည်မျှရှိမည်။ အရေအတွက် မည်မျှရှိမည်၊ ၎င်းဥစ္စာကို ဘုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ မြေဘုတ်ဘီလူး၊ ဥစ္စာစောင့်စသည်တို့တွင် မည်သူက စောင့်ရှောက်နေသည် စသည်ဖြင့် တိကျမှန်ကန်စွာ ပိုင်းခြားဟောဆိုရန် (အဟိဗလစက်၊ ရတနဂဗ္ဘစက်) စသော ရှေးဟောင်းကျမ်းတို့ ရှိလေသည်။

ထိုများစွာသောကျမ်းတို့တွင် အဟိဗလစက္ကကျမ်းကို အိန္ဒိယ နိုင်ငံတော် အလယ်ပိုင်း မာလဝ(အဝန္တီ)တိုင်း၊ ဓါရာပူရီမြို့၌ အထူးထူးသော ဗေဒင်ကျမ်းတို့၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင်၍ မင်းတကာတို့ ပူဇော်အပ်သော နရဒေဝမည်သော ဆရာသည် ထင်ရှားကျော်ဇောခဲ့ဖူးသည်။ ထိုဆရာ၏သားဖြစ်သော နရပတိဆရာသည် သာဒေဟတတွာ၊ တန္ဒြ၊ မန္ဒြ၊ သကုဏ စသောကျမ်းများကို တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သည်ဖြစ်ရာ နရပတိဆရာသည် အဟိဗလစက္ကကျမ်း ရေးသားစီရင်ခဲ့ပေသည်။ ထိုဆရာသည် အိန္ဒိယတိုင်းနိုင်ငံသာမတ

မြန်မာနိုင်ငံတိုင်အောင် ကျော်စောထင်ရှားခဲ့သော 'သရောဒယ ကျမ်း' ကိုလည်း ရေးသားစီရင်ခဲ့ပေသည်။

၎င်းကျမ်းကို အမရပူရ ပထမမြို့တည် နန်းတည် ဘိုးတော် ဘုရားလက်ထက် ဘဝါနရိန် အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် အိန္ဒိယ ဖြစ် ဗာရာဏသီမြို့မှ ယူဆောင်လာကာ ဘိုးတော်ဘုရားထံသို့ ဆက်သခဲ့လေသည်။

ထိုသရောဒယကျမ်းကို ရွှေဘိုမင်းတရားကြီး၏သမီးတော် ကြောဒေဝီမင်းသမီးက ဗေဒင်ကျမ်းတို့၌ အထူးကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်သော 'ဥာဏဝဇီရ သဒ္ဓမ္မဗဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု' ဘွဲ့ဆံ့ဆိပ်တော်ရ ညောင်ကန်ဆရာတော်သို့ ဆက်ကပ်ကာ သက္ကတဘာသာမှ မြန်မာဘာသာစကားဖြင့် ရေးသားစီရင်ရန် လျှောက်ထား တောင်းပန်ခဲ့ပေ၏။

ရတနဂဗ္ဘစက်ကိုကား သံကိစ္စရသေ့၏ စင်ကြယ်သော အနွယ်ဖြစ်သည့် ပဏ္ဍိတ ဘူဒေဝမာတုပသာဒ မည်သော ဆရာတော်သည် ဝိက္ကံမသက္ကရာဇ်(၁၉၉၁)ခု၊ သောကသက္ကရာဇ်(၁၈၅၆) ခု မြန်မာသက္ကရာဇ်(၁၂၉၆)ခု၊ ဝါခေါင်လဆုတ်(၈)ရက်နေ့တွင် ရေးသားစီရင်ခဲ့ပေ၏။ ရတနဂဗ္ဘစက်ကျမ်းကို လေ့လာရာတွင် သံဒိဋ္ဌကျမ်း သို့မဟုတ် ဇာတာကောက်ကိန်းကျမ်းတို့ကို တတ်မြောက်သည့် အခြေခံ ရှိပါက လွယ်ကူစွာပင် လေ့လာသင်ယူနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေ၏။

မြေ၌ မြှုပ်နှံထားသော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ မြေအောက် အောက်အနက်ကို အောက်ပါအတိုင်း သတ်မှတ်ကြသည်။

- (၂)ထွာ (၁)တောင်၊
- (၂)တောင် (၁)ရာဇဟတ္ထမင်းတောင်
 (တစ်ကိုက်)
- (၁၀)တောင် (၁)ဒဏ္ဍ
- (၃၀)ဒဏ္ဍ (၁)နိဝတ္ထန

အလျားအတောင် (၃၀၀) အနံအတောင် (၃၀၀) ဝဂ္ဂဟတ္ထ
အတောင်(၉၀၀၀၀)ကို (၁)နိဝတ္ထန ဟု ခေါ်သည်။ ဘာကရဆရာ၏
အဆိုအရမှာ... .

- (၈)မုယော (၁)လက်သစ်
- (၂၄)သစ် (၁)တောင်
- (၁၀)တောင် ဝါး(၁)ပြန်

ဝါးအပြန်(၂၀)ရှိသော မြေပတ်လည်ကို နိဝတ္ထန(၁)ခု ဖြစ်
သည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုအလိုအရဆိုလျှင် ဝဂ္ဂဟတ္ထ အတောင်(၄၀၀၀၀)သည်
နိဝတ္ထန(၁)ခု ဖြစ်ပေ၏။

နိဝတ္ထနမြေတစ်ခုအတွင်း၌ မြှုပ်နှံထားခဲ့သော ဥစ္စာပစ္စည်း
တို့ မေ့လျော့ပျောက်ပျက်ခဲ့သည်ဆိုငြားက မြေမျက်နှာ၏ဌာနဒွါရ၌
မျက်နှာဝ တည်သော အဟိဗလစက်ကို ချရာ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ‘ဌာနဒွါရ’ ဆိုသည်မှာ အိမ်အတွင်း၌ဖြစ်မှု အိမ်
ဝန်းတံခါးသည် ‘ဌာနဒွါရ’ ဟု မှတ်ယူရမည်။ အိမ်
ဝန်းအပြင်၌ ဖြစ်မှု ထိုအရပ်သို့ နဂါးဦးခေါင်းကျရာ
အရပ်ကို ဌာနဒွါရဟု မှတ်ယူပါ။

နဝါးလှည့်မှာ။ တပေါင်း၊ တန်ခူး၊ ကဆုန် အနောက်အရပ်လှည့်၊
 နယုန်၊ ဝါဆို၊ ဝါခေါင် မြောက်အရပ်လှည့်၊ တော်
 သလင်း၊ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်း အရှေ့
 ဘက်သို့ လှည့်၊ နတ်တော်၊ ပြာသို၊ တပို့တွဲ တောင်
 အရပ်သို့လှည့် ဟူ၍ မှတ်ယူထားပါ။

သို့မဟုတ်ပါက နက္ခတ်ဖြင့် တွက်လိုသူများသည်...

ကြတ္တိကာ၊ ရောဟနီ၊ မိဂသီ၊ အဒြ၊ ပုဏ္ဏဗုဒ္ဓျ၊ ဖုသျ၊
 အဿလိဿ ဤနက္ခတ်(၇)လုံးသည် အရှေ့အရပ်၊ မာဃ၊ ပြုဗ္ဗဖလ
 ဂုဏီ၊ ဥတ္တရဖလဂုဏီ၊ ဟဿဘ၊ စိတြ၊ သွာတိ၊ ဝိသာခါ ဤနက္ခတ်
 (၇)လုံးကား တောင်အရပ်၊ အနူရာဓ၊ ဇေဋ္ဌ၊ မူလ၊ ပြုဗ္ဗာသဋ္ဌ၊ ဥတ္တရ
 သဋ္ဌ၊ အဘိဇ၊ သရဝဏ် ဤနက္ခတ်(၇)လုံးက အနောက်အရပ်၊ ဓန
 သိဒ္ဓိ၊ သတဘိသျ၊ ပြုဗ္ဗဘဒြပိဒိ၊ ဥတ္တရဘဒြပိဒိ၊ ရေဝတီ၊ အဿဝနီ၊
 ဘရဏီ၊ ဤနက္ခတ်(၇)လုံးကား မြောက်အရပ်ဟူ၍ မှတ်ယူထားနိုင်
 သည်။

ဌာနဒွါရကို ကောက်ယူရာတွင် ဆိုင်သောနက္ခတ်သည်
 ဌာနအခါတွင် စန်းနှင့် ယှဉ်၏။ ထိုစန်းယှဉ်နက္ခတ်ကိုပင် ဌာနဒွါရ
 ဆို ကောက်ယူရာ၏။

အဟိစလစက် ပြုလုပ်ပုံမှာ...

အလျား(၇)ကွက်၊ အနံ(၄)ကွက်အားဖြင့် အားလုံး(၂၈)
 ကွက်သည် အဟိစက်မည်သည် (၇)ကွက် (၄)တန်း ရှိရာ ပထမ
 တန်းမှ အစဉ်အတိုင်း ရေဝတီ၊ အဿဝနီ၊ ဘရဏီ၊ ကြတ္တိကာ၊
 အဿ၊ ပြုဗ္ဗဖလဂုဏီ၊ ဥတ္တရဖလဂုဏီ နက္ခတ်(၇)လုံးကိုချ

ဒုတိယတန်း၌ ဥတ္တရာဒြပ်ပိုင်း၊ ပြုဗ္ဗာဒြပ်ပိုင်း၊ သတဘိသျှ၊
ရောဟိနီ၊ အဿလိဿ၊ ဖုသျှ၊ ဟဿဘ နက္ခတ်(၇)လုံးကိုချ၊

တတိယတန်း၌ အဘိဇိ၊ သရဝဏ်၊ ဓနသိဒ္ဓ၊ မိဂသီ၊ အဒြ၊
ပုဏ္ဏဗုသျှ။ စိတြ အစရှိသော နက္ခတ်(၇)လုံးကိုချ၊

စတုတ္ထတန်း၌ ဥတ္တရာသဠ၊ ပြုဗ္ဗာသဠ၊ မူလ၊ ဇေဋ္ဌ၊ အနု၊
ရာဓ ဝိသာခါ သွာတိ၊ နက္ခတ်(၇)လုံးကိုချ၊

ဤသို့ ချအပ်သည်ရှိသော် စက်၌ မြေပုံသဏ္ဍာန် ရှိသော
ဟတ္ထာရဖြစ်၏။

နံပါတ်နှင့် နက္ခတ်အမည်

- ၁။ အဿဝနီ
- ၂။ ဘရဏီ
- ၃။ ကြတ္တိကာ
- ၄။ ရောဟိနီ
- ၅။ မိဂသီ
- ၆။ အဒြ
- ၇။ ပုဏ္ဏဗုသျှ။
- ၈။ ဖုသျှ
- ၉။ အဿလိဿ
- ၁၀။ မာယ
- ၁၁။ ပြုဗ္ဗဖလဂုဏ်
- ၁၂။ ဥတ္တရာဖလဂုဏ်
- ၁၃။ ဟဿဘ

- ၁၄။ စိတြ
- ၁၅။ သွာတိ
- ၁၆။ ဝိသာခါ
- ၁၇။ အနူရာဓ
- ၁၈။ ဇေဋ္ဌ
- ၁၉။ မူလ
- ၂၀။ ပြုဗြာသဋ္ဌ
- ၂၁။ ဥတ္တရာသဋ္ဌ(အဘိဇိ)
- ၂၂။ သရဝဏ်
- ၂၃။ ဓနသိဒ္ဓ
- ၂၄။ သတဘိသျှ
- ၂၅။ ပြုဗြာဒြပိဒ်
- ၂၆။ ဥတ္တရာဒြပိဒ်
- ၂၇။ ရေဝတီ

ဥစ္စာပစ္စည်း ရှိမရှိ မေးမြန်းလာလျှင် စန်းနှင့် ယှဉ်သော နက္ခတ်၏အကြင်မျှလောက်သော ယဋိပလ လွန်သော် ထိုလွန်သော(ဘယာတ)ယဋိပလကို (၂၇)နှင့်မြောက်၊ (၆၀)နှင့်စား၊ လဒ် နက္ခတ်၌ အဿဝနီ စသော လွန်ပြီးသော နက္ခတ်သင်္ချာရေကို နှော့၊ အနုရ တက္ကာလိက စန်းစီး စန်းယှဉ် နက္ခတ်ဖြစ်သည်။

ယဋိပလနှင့် ယဋိ၊ ဝိယဋိ အတူတူပင်ဖြစ်၏။

(၁၃၂)ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် စနေနေ့၊

ခံနက်(၁၀) နာရီ၊ မိနစ်(၃၀)။

www.burmeseclassic.com

၎င်းကို စက်နာရီမှ မြန်မာနာရီပြန်မည်ဆိုလျှင် စက်နာရီ မိနစ်၊ စက္ကန့်(၃)ထပ်လုံးကိုတည်း၊ (၅)နှင့်မြောက်၊ အောက်(၂)ထပ်မှာ (၆၀)မနေရာတက်၍ အထက်ဆုံးမြောက်ရာ၊ နာရီကို (၂)ခုစား၊ လဒ်ကား နာရီ၊ သေသကို (၆၀)ပွား၊ မိနစ်တက်၍ စားမြဲစားလဒ်ကား ပီဇာ၊ သေသကို ပွားမြဲပွား၊ စက္ကန့်တက်၍ စားမြဲစားလဒ်ကား အခရာဖြစ်၏။

(၁၀)နာရီ၊ မိနစ်(၃၀)

၁၀ - ၃၀

၅

၂) $\frac{၅၂ - ၃၀}{၅}$ (၂၆)နာရီ

၄

၁၂

၁၂

x

၂) ၃၀ (၁၅ ပီဇာ)

ဥစ္စာပစ္စည်း ရှိမရှိ သိရန်မှာ...

အန္တရတက္ကာလိက တနင်္ဂနွေနှင့် စန်းတို့သည် ဂါထာနံဝိ (၁၀)၌ ဆိုအပ်ပြီးသော တနင်္ဂနွေနက္ခတ်၊ တနင်္လာနက္ခတ်(၂)မို့တွင် တနင်္လာနက္ခတ်ချည်း စီးကြမှု ထိုအရပ်၌ မုချဥစ္စာ ရှိမည် တနင်္ဂနွေ နက္ခတ်ချည်း စီးကြပါမူ ထိုအရပ်၌ ဥစ္စာနှင့်အနှစ်မျိုးစလုံး ရှိ၏။ အပြန်အလှန် စီးကြမှု ထိုအရပ်၌ ဘာမှ မရှိ

စန်းသည် ပါပဂြိုဟ်နှင့် ပူးလျှင် ဥစ္စာပင် ရှိသော်လည်း မရနိုင်။

ဥစ္စာရမရ သိရှိရန်မှာ...

စန်းသည် သုတရာသိ၌ တည်မှု မုချဥစ္စာမေည်၊

ပါပရာသိ၌ တည်မှု မရဟု မှတ်ပါ။

ဒီကာစန်း(လကွယ်၏အနီးအပါးသို့ ရောက်သောစန်းကို

ဒီကာစန်းဟု ခေါ်သည်)

တနင်္ဂနွေ အင်္ဂါ စနေ ရာဟု ကိတ်ဂြိုဟ်တို့သည်လည်း

ဆောင်း၊ ၎င်းဂြိုဟ်ငါးလုံးနှင့် ပူးသော ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သည် 'ပါပ' ဂြိုဟ်

သည်။

ဥစ္စာပစ္စည်း အမျိုးအစား သိနိုင်ပုံ

ပုဏ္ဏစန်းဖြစ်မှု များစွာသောဥစ္စာရှိ၏။

ဒီကာစန်းဖြစ်မှု အနည်းငယ်သာ ရှိ၏။

ထို့ပြင် ဂြိုဟ်မြင်၏အစွမ်းအားဖြင့် ဥစ္စာ(၉)မျိုးကို သိနိုင်ပေ

ပုဏ္ဏစန်းဖြစ်မှု ထိုအရပ်၌ ပုလဲရှိ၏။

စန်းကို တနင်္ဂနွေမြင်မှု ရွှေရှိ၏။

အင်္ဂါမြင်မှု ကြေးနီရှိ၏။

ဗုဒ္ဓဟူးမြင်မှု ကြေးဝါ၊

ကြာသပတေးမြင်မှု စိန်၊ ပတ္တမြား စသော ကျောက်မျက်

သောကြာမြင်မှု ကြေးနှင့်သတ္တုရောသောသတ္တုတစ်မျိုး၊
စနေမြင်မှု သံ၊

ရာဟုမြင်မှု ခဲ၊

ကိတ်မြင်မှု ဖလ်မှန် ရှိပေမည်။

(စန်းကို ဂြိုဟ်အများ ရောနှော၍မြင်မှု ထိုဂြိုဟ်တို့နှင့် ဆိုင်
သောပစ္စည်းများ ရောနှောနေမည်၊ စန်းကို ဂြိုဟ်တစ်လုံးမှ မမြင်မှု
မည်သည့်ပစ္စည်းဥစ္စာမှ မရှိဟု သိအပ်ပြီး စန်းကို ဂြိုဟ်အားလုံးက
မြင်မှု များစွာသော ဥစ္စာပစ္စည်းများ ရှိသည်ကို သိနိုင်ရ၏။)

ဥစ္စာတည်ရာ အိုးခွက်သိပုံ

စန်းသိတ်ရာသီ၌ တည်မှု ရွှေခွက်၌ ဥစ္စာရှိ၏။

ကြကန်ရာသီ၌ တည်မှု ငွေခွက်၌ ရှိသည်။

မိဿနှင့်ဗြိစ္ဆာရာသီ၌ တည်မှု ကြေးနီခွက်၌ ရှိသည်။

မေထုန်နှင့်ကန်ရာသီ၌ တည်မှု ကြေးဝါခွက်၌ ရှိသည်။

ဓနနှင့်မိန်ရာသီ၌ တည်မှု ကျောက်အိုးကျောက်ခွက်၌ ရှိ
သည်။

ပြိဿနှင့်တူရာသီ၌ တည်မှု မြေအိုးမြေခွက်၌ ရှိသည်။

မကာရနှင့်ကုန်ရာသီ၌ တည်မှု သံအိုးသံခွက်၌ ရှိသည်။

မြေအောက်၌ ဥစ္စာတည်ရာဌာန၏အတောင်ပမာဏကို သိနိုင်ပုံ

စန်းသည် မိမိတည်ရာ ရာသီ၌ အကြင်မျှလောက်သော
အံသာကို လှန်၏။ တစ်နည်း အကြင်မျှလောက်သော နဝင်းကို

သုန်၏။ ထိုမျှလောက် လွန်ပြီးသော အံသာ(သို့မဟုတ်)နဝင်းနှင့် ဘူသော ပမာဏ ရှိသည့် ဥစ္စာရှင်၏အတောင်အောက်၌ တည်၏။

စန်းသည် မိမိနိစ်ရာသီ၌ တည်မှု လွန်ပြီးသော အံသာ သို့မဟုတ် နဝင်း၏နှစ်ဆထက် အတောင်ပမာဏအောက်၌ ဥစ္စာ တည်၏။

ပရမနိစ် အံသာ၌ တည်မှု မြေအောက်ရှိ ရေသို့ ရောက်မှ ဥစ္စာတွေ့မည်။

စန်းသည် မိမိရာသီ၌ တည်မှု လွန်ပြီးသော နဝင်းပမာဏ နှင့် တူမျှသာ အတောင်အရေအတွက်၏အထက်၌ တည်၏။

ပရမနိစ်အံသာ၌ တည်သော်လည်းကောင်း၊ နက္ခတ္တသန္နိဉ် တည်နေလျှင်သော်လည်းကောင်း မြေကြီး၏အထက်နံရံ၌ တည် သ်။

အဟိဗလစက်၌ အကြင်အကွက်၌ စန်းသည် မိမိချည်း သက်သက်သော်လည်းကောင်း၊ ဂြိုဟ်တစ်လုံးလုံးနှင့် ပူးယှဉ်၍ သော်လည်းကောင်း တည်မှု ထိုအကွက်၌ပင်လျှင် ဥစ္စာတည်၏။

တနင်္ဂနွေ အစရှိသော ဂြိုဟ်တို့နှင့် ယှဉ်မှု အောက်ပါအမည် သ် ဂြိုဟ်နက်တို့သည် ဥစ္စာကို အုပ်စိုးစောင့်ရှောက်ကြကုန်၏။

- (၁) စိန်ချည်းသက်သက်တည်မှု ဂြိုဟ်(၉)လုံး၊
- (၂) တနင်္ဂနွေနှင့်ပူးမှု မုဒ္ဒဂြဟနတ် (သို့မဟုတ်) မုချဂြဟနတ်၊
- (၃) အင်္ဂါနှင့်ပူးမှု ခေတ္တပါလနတ်၊
- (၄) ဗုဒ္ဓဟူးနှင့်ပူးမှု မာတိကာနတ်၊
- (၅) ကြာသပတေးနှင့်ပူးမှု ဒီပေသနတ်၊

- (၆) သောကြာနှင့်ပူးမူ ဘီသနနတ်၊
- (၇) စနေနှင့်ပူးမူ ဂုဒြနတ်၊
- (၈) ရာဟုနှင့်ပူးမူ ဘီလူး၊
- (၉) ကိတ်နှင့်ပူးမူ နဂါးသည် ဥစ္စာကို စောင့်သည်။

ဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်သော နတ်ကို သိရမူ ဂြိုဟ်(၉)လုံး
ဖြစ်မူ ဂြိုဟ်မင်းတို့ကို ပူဇော်ပါ။

မုဒ္ဒဂြဟ(သို့မဟုတ်)မုချဂြဟနတ်ဖြစ်မူ လချမိနတ်သမီးကို
ပူဇော်ပါ။

ခေတ္တပါလနတ်ဖြစ်မူ သေအရက် သားငါးတို့ဖြင့် ပူဇော်ပါ။

မာတိကာနတ်ဖြစ်မူ များစွာသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့်
ပူဇော်ပါ။

ဒီပေသနတ်ဖြစ်မူ ၎င်းကို ဖယောင်းတိုင်ဆီမီးတို့ဖြင့် ပူဇော်
ပါ။

ဘီသနနတ်နှင့် ဂုဒြနတ်ဖြစ်မူ ၎င်းတို့ကို အသီးအသီး ပူဇော်
ပါ။

ဘီလူးဖြစ်မူ သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းတို့ဖြင့် ပူဇော်ပါ။

နဂါးဖြစ်မူ ဂဏောသန နတ်နှင့် နဂါးတို့ကို ပူဇော်ပါ။ အလုံးစုံ
သောကိစ္စတို့၌ မြေ၊ ရေ၊ လေ၊ မီး၊ ကောင်းကင် ဟူသော ပဉ္စဘုတ်တို့
ကို ပူဇော်ရာ၏။ ဥစ္စာစောင့်သော ဂြိုဟ်နတ်တို့ကို ပူဇော်မှ လိုအပ်
သောဥစ္စာကို ရပေမည်။

ရတနဂုဗ္ဘစက် ပြုလုပ်ရန်မှာလည်း အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်
သည်။

အလျား(၉)ကွက်၊ အနံ(၁၂)ကွက် ရှိသော ဇယားကွက်ကို
ချပါ။ အားလုံး (၁၀၈)ကွက်ရှိသည်။

နေ့အချိန်၌ဖြစ်မှု ပြိဿရာသီမှ စ၍ချပါ။

ညဉ့်အချိန်၌ဖြစ်မှု ပြိတ္တာရာသီမှ စ၍ချပါ။

ရာသီအားလုံး၏(၉)နဝင်းသင်္ချာကို ရေးထည့်ရပါမည်။

နေထွက်မှ (၂)နာရီတိုင်အောင် အရှေ့မြောက်ထောင့် အ
ရပ်၊ နောက်(၂)နာရီကြာလျှင် အနောက်တောင်ထောင့်အရပ်၊
နောက်ထပ်(၂)နာရီကြာလျှင် အနောက်တောင်ထောင့်၊ နောက်(၂)
နာရီကြာလျှင် အနောက်မြောက်ထောင့်အရပ်မှ (၁၂)ရာသီတို့၏
နဝင်းကို ရေးပြီးလျှင် မိမိတို့၏နဝင်း၌ တနင်္ဂနွေ အစရှိသောဂြိုဟ်တို့
ကို ရေးသွင်းရာ၏။

စန်း၏ဝဿ၌ စန်း-တနင်္ဂနွေ (၂)မျိုးစလုံးတည်မှု ထိုအပေ
၌ မုချဥစ္စာရှိသည်။ တနင်္ဂနွေ၏ဝဿ၌ ၎င်းဂြိုဟ်(၂)လုံးတည်မှု
အရိုးရှိ၏။ မိဿကဝဿ၌ ၎င်းဂြိုဟ်(၂)လုံး တည်မှု ထိုမြေအရပ်၌
နတ်ရှိသည်။ စန်း၏ဝဿ၌ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္ဂနွေ၏ဝဿ၌ စန်းတည်
မှု ဘာမှမရှိ။ စန်း တနင်္ဂနွေတို့သည် မိမိတို့၏ဝဿ၌ အသီးသီး
ဘည်ကြမှု ထိုအရပ်၌ ဥစ္စာအရိုး နှစ်မျိုးစလုံး ရှိသည်။ တနင်္ဂနွေ
သည် မိမိရာသီ၌ တည်၍ (သို့မဟုတ်) မိမိနဝင်းကို စီး၍ စန်းသည်
မိမိမိတ်ရာသီ၌ တည်မှု (သို့မဟုတ်) မိမိနဝင်းကို စီးမှု ထိုအရပ်၌
အိုးတွဲ၊ ဖွဲပြာ၊ ဆံပင်၊ မီးသွေး စသည်တို့ကိုသာ တွေ့နိုင်မည်။ စန်း
သည် သိတ်ရာသီ၌ တည်၍(သို့မဟုတ်) တနင်္ဂနွေ နဝင်းကို စီး၍
တနင်္ဂနွေသည် မိတ်ရာသီ၌ တည်မှု(သို့မဟုတ်)မိတ်နဝင်းစီးမှု များ

စွာသောဥစ္စာကို မြင်ရသော်လည်း မည်သည့်အခါ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ မရနိုင်၊ တနင်္ဂနွေသည် တနင်္လာနင်းကို စီးမှု တနင်္လာသည် မိတ်နင်းကို စီးမှု ထိုဥစ္စာကို ရကျိသ်၊ ဘုတ် ပြိတ္တာ စသည်တို့ စောင့်ရှောက်သည်ဖြစ်၍ မည်သည့်အခါမှ မရနိုင်၊ စန်းသည် မိမိ ရာသီ၌ တည်၍(သို့မဟုတ်) မိမိနင်းကို စီး၍ တနင်္ဂနွေသည် မိတ်ရာသီ၌ တည်မှု(သို့မဟုတ်) မိတ်နင်းကို စီးမှု ထိုအရပ်၌ ဥစ္စာရှိသော်လည်း မမြင်ရပေ။

သင့်လျော်သော အကြောင်းဥပါယ်ဖြင့် ထိုဥစ္စာကို ရမည်၊ တစ်စုံတစ်ရာ ဥပါယ်နှင့် ကင်း၍ မရနိုင်။

ယခု ရေးသားသော အဟိဗလစက်နှင့် ရတနဂဗ္ဘစက်တို့မှာ သင့်လျော်သလောက်သာ ရေးသားပြနိုင်ပါသည်။ အကယ်၍ အပြည့်အစုံ ရေးပါက လုံးချင်းတစ်အုပ်စာခန့် ရှိပါသည်။ ဤမျှထည့်သွင်းပေးရသည်မှာ ဝတ္ထုထဲတွင် သက်ဆိုင်ရာ အခန်းကဏ္ဍတွင် သုတရသ အနေဖြင့်သာ ရေးသားပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တွက်နည်းနှင့် ဇယားကွက်များကို အပြည့်အစုံ မဖော်ပြနိုင်သောကြောင့်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ သလင်းကျောက် နန်းတော်ဝတ္ထုထဲတွင် 'အဋ္ဌမုခဓာတ်ပညာ' အကြောင်းကို အနည်းငယ် ထည့်သွင်းခဲ့ဖူးရာ စာဖတ်ပရိသတ်များစွာတို့မှာ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိခဲ့ကြသည်။

အဋ္ဌမုခ ဓာတ်ပညာ စာအုပ်ကို လုံးချင်းအဖြစ် ထုတ်ပေးနိုင်ရန် စီစဉ်ထားပါကြောင်းနှင့် . . .

ယခု အနည်းငယ်မျှ ရေးသားခဲ့သော ရတနာပစ္စည်း ရှာဖွေ

ရာတွင် အသုံးပြုသည့် အဟိဗလစက်နှင့် ရတနဂဗ္ဘဇက်ကျမ်းကို
လည်း အလျဉ်းသင့်ပါက စာအုပ်အဖြစ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေပါမည်
ဟု ကြိုတင်ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

ma

ma

ma

ma

ma

အခန်း(၆)

မြေတိုက်အခန်းထဲမှ ယန္တရားမှတ်တမ်း

ဦးသူတော်ထံမှ ရတနာပစ္စည်း ရှာဖွေသော အဟိဗလစက်
 နှင့် ရတနာပစ္စည်းအကြောင်းများကို သိရုံမက မောင်သူတို့နှင့်
 မြန်းဖြူတို့အကြောင်းကိုပါ သိရသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်
 နှာ များစွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိလေသည်။

သို့စေကာမူ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးအတွင်း၌ မြှုပ်နှံထားခဲ့
 သော မြန်းဖြူအလောင်း ရှိမည့်နေရာမှာ ရှာဖွေရန် မလွယ်ကူလှ

ထိုအခါ ဦးသူတော်က . . .

“အဟိဗလစက်နဲ့ တွက်ကြည့်ရင် မြေအောက်မှာ ရှိတဲ့ အရိုးဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာပေါ့”

ဟု ပြောသည်။

“အဟိဗလစက်ဆိုတာ အခု အဘပြောမှပဲ ကြားဖူးတော့ ကျွန်တော်တို့က ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဘယ်တွက်နိုင်ပါ့မလဲ အဘ ရဲ့”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီးတွက်ချက်ပေးပါ့မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့ အဘရယ်”

“ဒါပေမယ့် အခုချက်ချင်းတော့ သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး ထင် တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ အဘ”

“သူကြီးအိမ်မှာ ရောက်နေကြတဲ့လူတွေကလည်း အဲဒီကိစ္စ ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေကြတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျုပ်တို့ သွားတာနဲ့ သူတို့က နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာကြမှာ သေချာတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“သူတို့ မရိပ်မိအောင် စီစဉ်ကြမှ အဆင်ပြေကြမယ် ထင် တယ်”

“အဘ ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါ”

ဟု ပြောရာ ဦးသူတော်က ၎င်းအစီအစဉ်များကို ပြောပြ လေသည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ဦးဒီပတို့လေးယောက် ရောက်လာကြ

သည်။ ကိုထွန်းနှင့်ကျော်ကြီးတို့က ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို မြင်
သောအခါ ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ဟာ... ဆရာလည်း ဒီရွာကို ရောက်နေတာကိုး၊ ကျုပ်
ဘို့တတွေ ရေစက်မကုန်ကြလို့ ပြန်ဆုံကြပြန်ပြီ”

ကိုထွန်းက တွေ့သည်နှင့် ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာမင်းထင်
ကျော်က...

“ဒီရွာကို ဘယ်တုန်းက ရောက်နေကြတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“သိပ်တော့ မကြာသေးပါဘူး၊ ဒီရွာက သူကြီးဦးဘမှတ်က
ကျွန်ုပ်ရဲ့ဘကြီးလေ၊ ဆရာလေး ဒီရွာလာမယ်မှန်းသာ သိရင် ကျွန်
တို့ယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ဟန်မပျက် ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါထက် ဆရာလေးရဲ့လေ့လာရေးကိစ္စရော အဆင်ပြေရဲ့
လား၊ လေ့လာချင်တဲ့နေရာတွေရော ပြည့်စုံရဲ့လား”

“ပြည့်စုံပါတယ်”

“ဒါထက် ဆရာလေး လေ့လာချင်တဲ့ ဘောဂဗလ စံအိမ်
ကြီးကိုရော ရောက်ခဲ့ပြီလား”

“ရောက်ပါတယ်”

“ဘယ်နှယ့်လဲ... ဆရာလေးအတွက် ထူးထူးဆန်းဆန်း
အရာတွေ ရှိခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့သင့်သလောက်တော့ တွေ့ရပါတယ်၊ စာရေးဖို့

အတွက် အချက်အလက်တွေလည်း ရခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မနက် စောစော အင်းဝပြန်ကြတော့မလို့ ပြင်ဆင်နေကြတာ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဒီပကိုယ်တိုင်ကပင် အံ့ဩ သွားဟန်ရှိလေသည်။

“ဟင်. . မိတ်ဆွေတို့က ပြန်ကြတော့မယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီးရဲ့၊ ဒီအိမ်ကြီးက ရောက်ဖူးတယ် ရှိအောင် အပေါ်ယံ လေ့လာဖို့လောက်သာ ကောင်းတာပါ။ အ တွင်းကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် လိုက်ပြီးလေ့လာရင် အန္တရာယ် ရှိနိုင် တာတွေ တွေ့ရလို့ ဒီလောက်ပဲ လေ့လာပြီးတော့ ပြန်ကြမှာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ လေးယောက်သား တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြကာ ဇဝေဇဝါ ရှိနေကြသည်။

“ဒါဖြင့် မောင်ရင်တို့က အထဲကိုတောင် ရောက်ခဲ့ကြတယ် ပေါ့”

“ရောက်ပါတယ်. . မြေအောက်ခန်းထဲအထိတော့ ရောက် ခဲ့ပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အရေးမကြီးသော ဟန်အနု အသာနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“မြေအောက်ခန်းထဲ ရောက်တော့ ဘာတွေ တွေ့ခဲ့သလဲ ဟင်”

“တခြားတော့ မတွေ့ရပါဘူး၊ လူအရိုးတွေပဲ တွေ့ခဲ့ တယ်”

“ဟို. . ဟို. . ဆရာတို့ အထဲဝင်တော့ လောလောဆာဆာ

သေနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို မတွေ့ခဲ့ဘူးလားဟင်”

ထိုစကားကို အလောတကြီး ဝင်မေးသူက ကျော်ကြီးပင် ပြစ်သည်။

“မတွေ့ခဲ့ဘူးဗျ. . . ဘယ်သူလဲဟင်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မသိဟန်ဆောင်၍ မေးလိုက်သည်။

“ကျော်ကြီးကလည်းကွာ. . . ဧည့်သည်တွေကို ဘာတွေ သွှောက်မေးနေတာလဲ၊ သူတို့က တစ်နယ်က လာကြတာဆိုတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ဟု ဦးဒီပက ဝင်ပြောလိုက်တော့မှ စကားစ ပြတ်သွားလေ ဘော့သည်။

“ကျုပ်တို့ အခုလာတာ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေတို့အတွက်လည်း အကျိုးရှိ၊ ကျုပ်တို့အတွက်လည်း အဆင်ပြေအောင် အလုပ်တစ်ခု အတူတူလုပ်ရအောင်လို့ လာပြီးညှိနှိုင်းကြတာ

ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးပါလိမ့်”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ကလည်း ဘောဂဗလ အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ပြီးလေ့လာကြဖို့ လာခေါ်ကြတာပါ။ အဲဒီတော့ အောင်တို့အဖွဲ့နဲ့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ ပူးပေါင်းပြီး အထဲဝင်ကြည့်ကြရင် တောင်းဘူးလားဟင်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက . . .

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ တခြားအလုပ်ကိစ္စလေးတွေ ရှိလို့ ထပ်မဝင်တော့ပါဘူး။ ဒီကပဲ လှည့်ပြန်ကြတော့မှာပါ။ ခင်ဗျားတို့ပဲ အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ကြပါဗျာ”

ဟု စကားကို အပြီးပြောလိုက်သောအခါ ဦးဒီပတို့လည်း နောက်ထပ် စကားမဆက်သောတော့ဘဲ ထပြန်သွားကြလေသည်။ သူတို့ပြန်သွားပြီးသောအခါမှ ဦးသူတော်က...

“သူတို့ ကြည့်ရတာ အခြေအနေ သိပ်မဟန်လှဘူး။ ကျုပ်တို့ ရဲ့အကြံအစည်ကို ရိပ်မိနေတာလည်း ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်တို့အခြေအနေကို တစေ့တစောင်း စောင့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေတာလည်း ဖြစ်မယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ အဘ”

“ကျုပ်တို့ လုပ်မယ့်အစီအစဉ်တွေကို သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်ကြမှ သင့်မယ်။ နောက်ပြီး ဒီလူတွေကိုလည်း အလစ်ပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ မနက်လင်းတော့ မောင်ရင်တို့က အင်းဝပြန်မယ် ဆိုပြီး သွားကြပေတော့၊ နောက်မှ ကျုပ်တို့နဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ်ပြီးမှ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း မကောင်းဘူးလား”

“ဒီအကြံကောင်းတယ် အဘ၊ သူတို့တတွေကိုလည်း ခြေရာဖျောက်ရာ ရောက်တာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြလေသည်။

ညဦးပိုင်း မှောင်စပျိုးသောအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ မြသင်းကြူက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ရှိရာသို့ လာပြီး...

“အစ်ကို... ကျွန်မတို့ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကို သွားကြရအောင်”

ဟု လာပြောသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ သွားကြမှာလဲ”

“အစ်ကိုနဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း သွားကြမယ်၊ အစ်မတော်နဲ့ တွေ့ရင် အစ်ကို သိချင်တာတွေ သိရနိုင်တယ်”

“အစ်မတော်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“အစ်မတော် မြနှင်းဖြူပါ။ သူ ခွင့်မပြုဘဲနဲ့ အစ်ကိုတို့ ဘာမှ သိရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ တွေ့လိုက်မှ အဖြေက ရှင်းသွားမှာ”

“သူကရော အတွေ့ခံပါ့မလား၊ နောက်ပြီး သိချင်တာတွေကို ပြောပြပါ့မလား”

“ဒါကတော့ သူနဲ့ တွေ့မှပဲ အဖြေသိရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ သွားတာ ဟိုအဖွဲ့တွေ မသိကြဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သား လျှို့ဝှက်စွာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ လမိုက်ရက် ဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်ရိပ်များက ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဂျာကင်အင်္ကျီ ငတ်ထားပြီး ဘေးအိတ်ထဲ၌ သေနတ်တစ်လက် ထည့်ထားလေသည်။

လက်နှိပ်ခါတ်မီး ပါသော်လည်း ရွာအပြင်ရောက်မှ အသုံးပြုဝံ့လေသည်။

ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီးမှာ မနော်ရမ္မာရွာ၏ အနောက်ဘက် တစ်မိုင်ခန့်သာ ကွာဝေးလေသည်။

မြသင်းကြူမှာ ထိုလမ်းကို မကြာခဏ သွားလာဖူးနေဟန် ဖြင့် အမှောင်ထဲမှာ ဖြစ်သော်လည်း အခက်အခဲ မရှိ သွားနိုင်လေ သည်။

“အစ်ကို့ လက်နှိပ်မီးရောင်ကို သိပ်မသုံးနဲ့၊ ဒီလောက် မှောင် နေတဲ့အချိန်မှာ လက်နှိပ်မီးရောင်ကို အဝေးကနေ မြင်ရနိုင်တယ်၊ ဟိုလူတွေ ရိပ်မိသွားမယ်”

သို့ကြောင့် လက်နှိပ်မီးရောင်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အစစ အရာရာ သတိရှိသော မြသင်းကြူကိုလည်း စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ချိုးကျူးမိလေသည်။

လမ်းတစ်ဝက်ခန့် ရောက်သောအခါ. . .

“မင်း ဒီလမ်းတွေကို အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ မကြာခဏ သွား နေတာပဲလားဟင်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။

“ခဏခဏတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကြောင်းကိစ္စ ရှိရင်တော့ သွားရပါတယ်”

“ညအချိန်မတော် အခုလို တစ်ယောက်တည်း သွားလာ နေတာ မကြောက်ဘူးလား”

“ရွာသူရွာသားတွေက သိနေကြတာပဲ၊ ကြောက်စရာ မရှိပါ ဘူး”

“ကိုယ်ပြောတာက ပရလောကသားတွေ ဝိညာဉ်တွေကို ပြောတာ”

“ကျွန်မကို အစ်မတော်က ပုဝါလေးတစ်ထည် ပေးထား

တာ ရှိတယ်၊ အဲဒီပုဝါလေး ရှိနေရင် သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဘုတ်၊ ပြိတ္တာတွေ အနားကပ်လို့ မရနိုင်ဘူး၊ ခြောက်လွန်ရင်တောင် အဝေးကပ် ခြောက်လွန်ကြတယ်”

ဟု ပြောကာ သူမအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပုဝါဖြူတစ်ထည်ကို ထုတ်ပြသည်။

မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်တော့ ပိုးချည်ဖြင့် ယက်လုပ်ထား သည့် ပုဝါရှည်ပင်ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အနေကတော့ လက်တွေ့မကြုံရ သေးသောကြောင့် မြသင်းကြူ ပြောတာကို မယုံလှပေ၊ သူတို့နှစ် ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်သွားရာ ညဦးပိုင်းအချိန် လောက်တွင် ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ကာဆီးလျက် အဝေးမှ ကြည့်လျှင် မကောင်းဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ခြံစည်းရိုးနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာ ရောက်တော့ ခြံဝန်းထဲ မှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေသော လူရိပ်များကို မြင်ရသည်။

လူတွေက အတော်များသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်က လူတွေများ ရောက်နေတာပါလိမ့်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

မြသင်းကြူကတော့ အခြေအနေကို တွက်ဆပုံရသည်။ ခဏကြာတော့ ရှေ့ရော့နောက်ဘက်ပါ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ဆူဆူ ညည်ညည်အသံများကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိုင်းတို့နှစ် ယောက်ကို ဝိုင်းပတ်လျက် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာသော မည်း

မည်းသဏ္ဍာန်များကို တွေ့ရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးကြည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် မြသင်းကြူက လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“မီးရောင်နဲ့ မထိုးနဲ့ အစ်ကို၊ ဒါတွေဟာ လူတွေ့ မဟုတ်ဘူး၊ နာနာဘာဝတွေပဲ၊ တစ်လတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ ဒီလိုပဲ ထွက်လာလေ့ရှိတယ်”

ဟု တိုးတိုးပြောသဖြင့် မီးရောင်ဖြင့် မထိုးဘဲ ဒီအတိုင်း နေလိုက်ရသည်။

မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များက ရှေ့ရော့နောက်ပါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချဉ်းကပ်လာကြလေသည်။

တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာသော သဏ္ဍာန်များမှာ အချို့ကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရသော်လည်း အချို့ကိုတော့ ဝိုးတဝါးသာ မြင်ရလေသည်။

အမှောင်ထဲမှာမို့ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်တို့ကို မမြင်နိုင်သေးသော်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဆင်းသဏ္ဍာန်များ ဖြစ်သည်ကိုတော့ ခန့်မှန်းမိသည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ရန်မူကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဘာမှ မပါရင်တော့ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကြုံကြိုက်ရင် သေမှုများတယ်”

“ဟင်. . .”

“ဒါပေမယ့် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်မဆိုမှာ အစ်မတော်ရဲ့

ပုဝါလေး ရှိပါတယ်၊ ဒီပုဝါလေး ရှိနေသမျှတော့ နာနာဘာဝတွေ အနားမကပ်နိုင်ကြပါဘူး၊ အစ်ကို ကျွန်မလက်ကိုသာ ကိုင်ထား”

ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မြသင်းကြူ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားလိုက်သည်။

အချို့သဏ္ဍာန်များမှာ လူသဏ္ဍာန် မဟုတ်ဘဲ အလွန်ကြီး သောမြွေကြီးများ တရွေ့ရွေ့ လာနေသည်ကိုလည်း လှမ်းမြင်ရ သည်။ အချို့မြွေကြီးများမှာ မလှမ်းမကမ်း ရောက်လာတော့မှ ပါးပျဉ်းထထောင်ရာ လူတစ်ရပ်နှစ်ရပ် မြင့်တက်သွားလေသည်။

အချို့လည်း အမှောင်ဖုံးနေသော သစ်တောများထဲမှာ တောတိုးသံများ၊ ကျားဟိန်းသံများကဲ့သို့အသံများ ကြားရလေ သည်။

မလှမ်းမကမ်း အမှောင်ထဲမှ “လိုက်ဟေ့ . . . လိုက်ဟ၊ ဝိုင်း ဟေ့ . . . ဝိုင်းဟ” ဟူသောအသံများကိုလည်း ကြားရသည်။

အချို့မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်နေ ခု နေရာနှင့် မနီးမဝေး ရောက်လာသည်အထိ တိုးကပ်လာကြ သည်။

ထိုအခါ မြသင်းကြူက ၎င်း၌ ပါလာသော ပုဝါဖြူကလေး ချီ မြင်သာအောင် ထုတ်ပြလိုက်သောအခါ အလန်တကြားဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ထိုအခါမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း သဘောပေါက် သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ တွေ့မြင်နေရသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များ ချီ လှည့်ကြည့်နေလေသည်။

ခဏကြာတော့ ၎င်းတို့ကို ဝိုင်းဝန်းခြောက်လှန့်လျက် ရှိသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များဆီမှ ဆူညံသံများမှာ မီးကို ရေဖြင့် ဖြန်းလိုက်သကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

သို့စေကာမူ နေရာများမှာတော့ ရပ်တန့်နေကြသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တိုက်ကြီးအတွင်းမှ အလင်းရောင်တစ်ခု ပေါ်လာပြီး အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာလေသည်။

“အစ်မတော် မြနှင်းဖြူ လာပြီ”

မြသင်းကြူက တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောသည်။

တိုက်ကြီးထဲမှ ထိုအမျိုးသမီး ထွက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် စောစောက ဝိုင်းဝန်းနေကြသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များမှာ တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြပြီး အမှောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

တိုက်ထဲမှ ထွက်လာသော အမျိုးသမီးက သူတို့နှစ်ယောက် ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

အသက်အရွယ် နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်သာ ရှိသေးပြီး အဝတ်အစားကတော့ ရှေးခေတ်မိန်းကလေးများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော အဝတ်အစားများပင်ဖြစ်၏။

ထူးခြားမှုကတော့ ထိုအမျိုးသမီး၏မျက်နှာမှာ သူ့နံဘေး၌ ရပ်နေသည့် မြသင်းကြူမျက်နှာနှင့် အတော်ပင် ဆင်တူလေသည်။

“ကျွန်မ ဘုရားဝတ်ပြုနေလို့ မောင်ကြီးနဲ့ ညီမလေးတို့ ရောက်နေတာကို သတိမပြုမိလိုက်ဘူး၊ အခုတောင် မေဖေက သတိပေးလိုက်လို့ သိရတာ”

ဟု အပြုံးဖြင့် စကားဆိုသည်။

သူမအသံသည် ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးကို ရောက်စဉ်က အမှောင်ထဲမှ ကြားလိုက်ရသော အသံဖြစ်မှန်းတော့ စိတ်ထဲမှ မှတ်မိနေသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မတို့ဆီ လာတဲ့ ဧည့်သည်ပါ မမ၊ ဘာဘနဲ့လည်း တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ”

မြသင်းကြူက ပြောတော့ အမျိုးသမီးက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို ကြည့်သဖြင့် သူက အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည်။

“အခု လာကြတာ ဘာကိစ္စရှိကြလို့လဲဟင်”

“ကျွန်တော် မြနှင်းဖြူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“မြနှင်းဖြူဆိုတာ ကျွန်မပါပဲ၊ ကျွန်မနဲ့ တွေ့ချင်တာ ဘာအတွက်လဲဟင်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးကို လာခဲ့တာ ဒီမှာရှိတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို လိုချင်လို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ယန္တရား အတတ်ပညာတွေကို ကြည့်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ မြနှင်းဖြူဆိုသော အမျိုးသမီးက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“ဒီပညာတွေကို ရတော့ ဘာအတွက် သုံးမှာလဲ”

“အကျိုးရှိမယ့်အလုပ်တွေမှာ သုံးပါ့မယ်”

“ရှင်ကို ကြည့်ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ တောင်းတဲ့ကတိကို

“ရှင်ကြည့်ချင်တဲ့ ပညာရပ်တွေက ဟိုအလောင်းပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ကြေးပြားချပ်တွေထဲမှာ ရှိတယ်။ ဒါတွေဟာ ကျွန်မ ချစ်သူ ကိုသူတရဲ့ ယန္တရားအတတ်ပညာတွေနဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေပဲ။ အာရုဏ်မတက်ခင်အချိန်အထိ ရှင်လေ့လာပေတော့”

ဟု ခွင့်ပေးလေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဝမ်းသာ အားရနှင့် အလောင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ ရင်ဘတ်ပေါ်၌ တင်ထားသော ကြေးပြားများကို ကြည့်လေတော့သည်။ ကြေးပြား များပေါ်တွင် ရေးသားထားသော လက်ရေးများက ရှေးလက်ရေး များဖြင့် ရေးသားထားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တစ်ယောက် တစ်သက်နှင့်တစ် တိုယ် တွေ့ရခဲ့သော ရှေးဟောင်း ခေါ်မတိုင်းသားတို့ အသုံးပြုလေ့ ခို့သည့် စက္ကောမ အတတ်ပညာဟု ခေါ်သည့် ယန္တရား အတတ် ပညာများ၊ လျှို့ဝှက်ချက်များကို လေ့လာကြည့်ရှုမှတ်သားနေစဉ် မြသင်းကြူနှင့် မြနှင်းဖြူတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲမှာ မရှိဘော့သည် တို့ပင် သတိမပြုမိလိုက်ချေ။

မြေတိုက်တံခါးကလည်း ပြန်ပိတ်နေပြီး အခန်းထဲမှာတော့ သူရယ်၊ ကြေးပြားမှတ်တမ်းများရယ်၊ အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေ သည့် မြနှင်းဖြူအလောင်းသာ ရှိနေတော့သည်။

“ရှင်ကြည့်ချင်တဲ့ ပညာရပ်တွေက ဟိုအလောင်းပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ကြေးပြားချပ်တွေထဲမှာ ရှိတယ်။ ဒါတွေဟာ ကျွန်မ ချစ်သူ ကိုသူတရဲ့ ယန္တရားအတတ်ပညာတွေနဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေပဲ။ အာရုဏ်မတက်ခင်အချိန်အထိ ရှင်လေ့လာပေတော့”

ဟု ခွင့်ပေးလေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဝမ်းသာ အားရနှင့် အလောင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ ရင်ဘတ်ပေါ်၌ တင်ထားသော ကြေးပြားများကို ကြည့်လေတော့သည်။ ကြေးပြား များပေါ်တွင် ရေးသားထားသော လက်ရေးများက ရှေးလက်ရေး များဖြင့် ရေးသားထားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တစ်ယောက် တစ်သက်နှင့်တစ် တိုယ် တွေ့ရခဲ့သော ရှေးဟောင်း ခေါ်မတိုင်းသားတို့ အသုံးပြုလေ့ ခို့သည့် စက္ကောမ အတတ်ပညာဟု ခေါ်သည့် ယန္တရား အတတ် ပညာများ၊ လျှို့ဝှက်ချက်များကို လေ့လာကြည့်ရှုမှတ်သားနေစဉ် မြသင်းကြူနှင့် မြနှင်းဖြူတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲမှာ မရှိဘော့သည် တို့ပင် သတိမပြုမိလိုက်ချေ။

မြေတိုက်တံခါးကလည်း ပြန်ပိတ်နေပြီး အခန်းထဲမှာတော့ သူရယ်၊ ကြေးပြားမှတ်တမ်းများရယ်၊ အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေ သည့် မြနှင်းဖြူအလောင်းသာ ရှိနေတော့သည်။

အခန်း(၇)

ဘောဂဗလသို့ လျှို့ဝှက်လမ်း

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောအချိန်တွင် မြသင်းကြူ တစ်ယောက် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဦးသူတော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့က ညဦးပိုင်းကတည်းက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် မြသင်းကြူတို့နှစ်ယောက် အိမ်မှ ပျောက်သွားသောကြောင့် များစွာစိတ်ပူနေကြလေသည်။

“သမီးတို့ ဘယ်သွားနေကြတာလဲ”

“ဘောဂဗလ စံအိမ်ကို သွားတာပါ”

“ဒါထက် ဟိုသူငယ်ကရော ဘယ်ကျန်နေခဲ့သလဲ”

“မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ကျန်နေခဲ့တယ် အဘိုး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြစမ်းပါဦးကွယ်”
ထိုအခါ မြသင်းကြူက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောပြလေ
သည်။

“အစ်ကိုက အစ်မတော်မြနှင်းဖြူရဲ့ အလောင်းနဲ့ အတူရှိနေ
တဲ့ ယန္တရားမှတ်တမ်းတွေကို လေ့လာချင်တယ်ဆိုလို့ အစ်မတော်
ကို ခွင့်တောင်းပြီးတော့ မြေတိုက်ခန်းထဲကို ဝင်ခွင့်ရပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းရော ဦးသူတော်ပါ
အံ့ဩနေကြသည်။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ သမီး”

“အစ်ကို မြေတိုက်ခန်းထဲ ရောက်ရုံ ရှိသေးတယ်၊ သူတို့
ရောက်လာကြတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

“ဆရာဦးဒီပနဲ့ သူ့တပည့်တွေပဲ၊ ဒါ့အပြင် သူ့ကြီး ဦးဘမှန်နဲ့
သူ့တပည့်တွေလည်း ပါလာကြတယ်၊ သူတို့ကြည့်ရတာ အ
ဆောက်အဦးတွေကို ဖြိုဖျက်ပြီးတော့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ရှာကြမယ့်ပုံ
မျိုးပဲ”

“အဲဒီလိုလုပ်ရင် အားလုံးသေကုန်ကြမှာပေါ့”

“သူတို့ရောက်လာတာနဲ့ အစ်မတော်က မြေတိုက်တံခါးကို
ပြန်ပိတ်ပြီး ကျွန်မကို ရွာပြန်လွှတ်လိုက်တာပဲ၊ အစ်ကိုတော့ မြေ
တိုက်အခန်းထဲမှာ ပိတ်မိနေပြီ၊ ကယ်ကြပါဦး... ကယ်ပေးကြပါ
ဦး”

မြသင်းကြူက ငိုသံပါလေးနှင့် ပြောနေသည်။

“ကဲ. . . ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ ဦးသူတော်၊ ကျုပ်တို့လူကိုတော့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကယ်ရမှာပဲ၊ ဒီအတိုင်း သွားရင်လည်း သူတို့က ရောက်နေပြီဆိုတော့ ရိပ်မိသွားမှာ စိုးရသေးတယ်” ဦးဗန်ကောင်းက ပြောသည်။

“ဒီလောက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဘောဂဗလစံအိမ်ကို ရောက်ဖို့ သူတို့ မသိအောင် သွားတဲ့ လျှို့ဝှက်လမ်း ရှိပါတယ်”

ဟု ဦးသူတော်က အေးအေးဆေးဆေး အမှုအယာဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဘယ်လမ်းလဲဗျ”

“မဟာဗောဓိဘုရားရဲ့ ဌာပနာတိုက်အတွင်းကနေ ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးကို သွားတဲ့ မြေအောက်လမ်း ရှိပါတယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“စိတ်ချပါ. . . ဒီလမ်းက ကျုပ်တို့မြေးအဘိုး သွားနေကျပါ”

“ဘယ်လိုကြောင့် မြေအောက်လမ်းက သွားကြတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ မြေးအဘိုးနဲ့ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးက လူတွေ အဆက်အသွယ် ရှိတာကို အပြင်လူတွေ မသိစေချင်တာကလည်း ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခုက တော်ရုံလူတွေလောက်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့မြေးအဘိုးကပဲ ဟန်ဆောင်ပြီး ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်ရတဲ့အခါတွေ ရှိပါတယ်”

“အဲဒီလို ခြောက်တော့ လူတွေက ကြောက်ကြတာပဲလား”

“ညအချိန် မပြောနဲ့၊ နေ့အခါတွေမှာ ခြောက်ရင်တောင်

ကြောက်ကြပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီစံအိမ်ကြီးကို စရောက်တဲ့ တစ်ညနှစ်ညက ခင်ဗျားတို့ အခြေအနေကြည့်ဖို့ ကျုပ်တို့မြေးအဘိုး ရောက်ကြသေးတယ်”

“ဟင်. . .”

“မောင်ထင်ကျော် ဘုရားခန်းထဲမှာ မေတ္တာပို့ ဆုတောင်း နေတော့ မြသင်းကြူတောင်မှ မြနှင်းဖြူ အယောင်ဆောင်ပြီး နောက်ကနေ စကားပြောခဲ့သေးတယ်”

“ဟင်. . .”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ကျုပ်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဘောဂ ဗလ သူဌေးကြီး အယောင်ဆောင်ပြီး လာရတဲ့အခါတွေ ရှိပါတယ်”

“ဒါထက် နေပါဦး၊ အဲဒီနေ့က အပေါ်ထပ်မှာလည်း လူတွေ ရှိတယ်၊ အောက်ထပ်မှာလည်း လူတွေ ရှိရက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ် အပေါက်က ပြန်ထွက်သွားကြတာလဲ”

ဦးဗန်ကောင်းက တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“အပေါ်ထပ် တိုက်နံရံမှာ လျှို့ဝှက်အပေါက် ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအပေါက်က အောက်ကို ဆင်းပြီး ပြန်ထွက်သွားကြတာပါ၊ အဲဒီ လျှို့ဝှက်အပေါက်က အပြင်က ကြည့်ရင် ဘယ်လိုမှ မတွေ့နိုင်ပါ ဘူး”

ထိုအခါမှ ရောက်စက အပေါ်ထပ် တစ်နေရာ၌ တိုက်နံရံ ဘက်သို့ လျှောက်သွားသောခြေရာများကိုသာ တွေ့ရပြီး ပြန်ထွက် လာသောခြေရာကို မတွေ့ခဲ့ရပုံကို ပြန်သတိရမိလေသည်။

ထိုအခါ ငမဲအောင်က. . .

“ဒါထက် တလက်စတည်း မေးပါရစေဦး အဘ”
ဟု ဝင်မေးသည်။

“ဘာများလဲကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်တဲ့ညက ခွေးဟောင်းသံတွေ ကြားရတာ အဘတို့ လာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါထက် လေမတိုက်ဘဲနဲ့ အပြင်တံခါးကြီးက သူ့အလိုလို ခွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် ဖြစ်နေတာကလည်း အဘတို့ လုပ်တာပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဟင်”

“တံခါးချပ်ကြီးမှာ အပြင်ကနေ ဆွဲဖွင့်လို့ ပိတ်လို့ရအောင် သွပ်ကြိုးသေးသေးနဲ့ ချည်ထားပြီး ဆွဲလို့ပါ”

ဟု ရှင်းပြတော့မှ သူတို့တတွေ ချောက်ချားခဲ့ရပုံများကို ဖြစ်တွေးပြီး ရယ်ချင်သလို ဖြစ်လာမိတော့သည်။ ထို့နောက် . .

အစီအစဉ်များပြုလုပ်ပြီးနောက် မဟာဗောဓိဘုရားဟောင်း ထစ်နေရာသို့ ရောက်အောင် လျှို့ဝှက်စွာ သွားကြလေသည်။

ဦးသူတော်နှင့် မြသင်းကြူတို့က မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်၊ ဦးနန်ကောင်းတို့က သုံးယောက်၊ စုစုပေါင်းငါးယောက်ဖြစ်သည်။

မဟာဗောဓိဘုရားဟောင်း ရှိသောနေရာမှာ မနေဘဲ မြေညာဉ်နေရာဟောင်းနှင့် ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး တည်ရှိရာနေရာ ကြားအလယ်လောက်၌ ရှိပေသည်။

ရွာမှ ထွက်ပြီး အတန်ငယ် သွားမိသောအခါ မဟာဗောဓိ

ဘုရားကုန်း ရှိရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

ဘုရားဟုသာ အမည်ရှိတော့သော်လည်း ကုန်းမြင့်တစ်ခု အပေါ်၌ ပထမ ပစ္စယံလောက်သာ ကျန်တော့ပြီး ပြိုကျပျက်စီးလျက် ရှိပေသည်။

ဘေးပတ်ပတ်လည်၌ အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲ့နှင့် မြေပုံများသာ ရှိသည်။

မလှမ်းမကမ်းနေရာမှာတော့ လူ့နှစ်ဖက်ခန့်လောက် ရှိသည့် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။

ညောင်ပင်ကြီး၏ကိုင်းများ၊ အရွက်များမှာ မြေပြင်အထိ စိုင်းညွတ်ကျနေသည်။ အဝေးမှ ကြည့်လျှင် အစိမ်းရောင် အုပ်ဆောင်းကြီးတစ်ခု မှောက်ချထားသည်နှင့်ပင် တူလှပေသည်။

ထိုအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဦးသူတော်က ပတ်ဝန်းကျင် တဝိုက်ကို စိတ်ချမှု ရှိမရှိ အကဲခတ်ကြည့်ရှုပြီး မျက်စိတဆုံးမသင်္ကာစရာ တစ်စုံတရာမှ မတွေ့ရတော့မှ ဦးသူတော်က ညောင်ပင်ကိုင်းများကို မ၊ပြီး အောက်သို့ ဝင်လိုက်သည်။

အပင်အောက်သို့ ရောက်သွားကာမှ အပင်ပေါ်မှာရော အပင်ခြေတစ်ဝိုက်မှာရော သစ်ကိုင်းများပေါ်မှလည်းကောင်း၊ 'တရူးရှူး' အသံများကို ကြားကြရသည်။

“ဘာတွေလဲ”

“မြွေတွေလေ. . . ညောင်ပင်ကြီးက နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဆိုတော့ မြွေသိုက်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှ မလာဝံ့ကြတော့ ကျုပ်တို့အတွက် ဟန်ကျတာပေါ့”

ဟု ဦးသူတော်က အေးအေးဆေးဆေး ပြောသဖြင့် ကြည့်
လို့က်ကြတော့ သစ်ပင်ပင်စည်မှာ သစ်ကိုင်းများပေါ်မှာ ခွေရက်
တစ်မျိုး၊ တန်းလန်းကျလျက်တစ်သွယ်၊ အချို့က သစ်ခေါင်းထဲမှ
အချို့က မြေကျင်းထဲမှ ခေါင်းပြုထွက်နေသော မြွေပေါင်းများစွာတို့
တို့ တွေ့ရသည်။

မြွေဟောက်၊ မြွေပွေး၊ ငန်းတော်ကျား၊ သစ်တက်မြွေ၊ ငန်း
ပုတ်၊ ငန်းစောင်း၊

စသည်တို့ကဲ့သို့ မြွေကြီးများ အပါအဝင် မြွေစိမ်းပြီးခြောက်၊
ယက္ကန်းကြီးကဲ့သို့ အကောင်အရွယ်အစား သေးသောမြွေများကိုပါ
တွေ့ရသည်။

“ဒီမြွေတွေနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”

“မပူပါနဲ့. . . ကျုပ်ဆီမှာ မြွေနိုင်တဲ့ပစ္စည်း ပါလာပါတယ်”

ဟု ပြောကာ ၎င်းအိတ်အတွင်းမှ ဂမုန်းနက်ကို ပင့်ကူ
သဏ္ဍာန် ထုထားသော အရုပ်ကလေးကို လက်မှ ကိုင်ကာ ဝေ့ယမ်း
ငိုက်သည်နှင့် မြွေအချို့မှာ တရုတ်တရုတ် တရဲရဲ အသံမြည်ကာ ဘေး
သို့ ဖယ်ထွက်သွားကြလေသည်။

“လာကြ”

ဦးသူတော်က မြွေများကို ဖယ်ရှားပြီး ညောင်ပင်ကြီး ပင်
ဆည်အနီးသို့ ကပ်သွားကာ ပင်ခြေတစ်နေရာ ရောက်သောအခါ
မြေပြင်ပေါ်တွင် ကျနေသော ညောင်ရွက်ခြောက်များနှင့် မြေမှုန်
မြေခဲများကို လက်ဖြင့် ယက်ဖယ်လိုက်သောအခါ လက်ကိုင်ကွင်း
ပိသော ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုကျောက်ပြားကို စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့က မဖယ်
လိုက်ကြလေသည်။

ကျောက်ပြားပွင့်သွားသောအခါ အတွင်းသို့ ဆင်းသော
လှေခါးထစ်များနှင့် လိုက်ခေါင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ဦးသူတော်က အသင့်ယူလာသော မီးတိုင်ကို မီးထွန်းညှိ
လိုက်လေသည်။

မီးရောင်ကို မြင်သောအခါ စောစောက မလှမ်းမကမ်း
နေရာ၌ ရှိနေသည့် မြွေများပင် အဝေးသို့ ဖယ်ခွာကြသည်။

“ဒီလိုက်ခေါင်းလမ်းက ဘောဂဗလ သူဌေးကြီး ရှိစဉ်
ကတည်းက ဖောက်ထားခဲ့တဲ့လျှို့ဝှက်လမ်းပါ။ အရေးအကြောင်း
ရှိရင် ရှောင်နိုင်တိမ်းနိုင်အောင် စီစဉ်ထားခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ မြေအောက်သို့ ဆင်းသော လှေခါးထစ်များ
မှ အောက်သို့ ဆင်းကြပြီးနောက် အပေါ်မှ ကျောက်ပြားကို ပြန်ပိတ်
လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် . . .

မြေအောက်လမ်းအတိုင်း တစ်နာရီခန့် လာကြသောအခါ
ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီး၏အောက်ထပ်သို့ ရောက်သွားကြလေတော့
သည်။

အခန်း(၈)

ဟောက ဝဏ်ပါ

ဦးဒီပတို့တတွေမှာ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်သည် နှင့် သက်ဆိုင်ရာ အစီအမံများကို စီမံဆောင်ရွက်လေသည်။

ပြီးသောအခါမှ ၎င်းနှင့်အတူပါလာသော တပည့်များကို မှာသင့်မှာထိုက်သည်များကို မှာကြားလေသည်။

“ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ ပရလောကသားတွေအတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါ အားလုံးနိုင်နင်းအောင် စီမံထားပြီးပြီ၊ အရေးကြီးတာက မြေအောက်ခန်းတွေ ဝင်တဲ့အခါမှာ ထောင်ချောက်တွေ

နဲ့ ယန္တရားရုပ်တွေကိုတော့ သတိထားကြ”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး”

“ဒါထက် ဟိုစာရေးဆရာနဲ့ ကောင်မလေး ဘောဂဗလ စံအိမ်ဘက်ကို သွားကြတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“သူတို့နှစ်ယောက် ရွာထဲက ထွက်သွားတာကို ရွာသား တစ်ယောက် မြင်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို လာပြောတာ ဆရာကြီး”

“ဒီလိုဆိုရင် သူတို့မှာ အကြံအစည်တစ်ခုခု ရှိလို့ ဘောဂဗလ စံအိမ်ဘက် သွားကြတာ ဖြစ်ရမယ်”

“သူတို့ ပြန်တော့မယ်လို့ ပြောတာ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

“ဒါကလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိ ဝီရိယ ထားကြ၊ ကိုယ့်အလုပ်မှာ အနှောင့်အယှက် ပေါ်လာရင် တော့ လက်မနှေးကြစေနဲ့”

“စိတ်ချပါ”

ထို့နောက် . . .

နှစ်ယောက်စီ သုံးယောက်စီ ခွဲ၍ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ထပ် ဝင်ကြပြန်သည်။

ကိုထွန်းနှင့် ရွာသားနှစ်ယောက်တို့ ဝင်သွားသောအခန်းမှာ မီးဖိုဆောင်နှင့် တွဲရက် ထမင်းစားခန်းဆောင်ဖြစ်၏။

ထမင်းစားဆောင်ထဲ၌ စားပွဲဝိုင်းတစ်လုံး ချထားသည်။ လှို စားပွဲပေါ်မှာ ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပန်းကန်၊ ဇွန်း၊ ထမင်းအုပ်၊ အစားအသောက်များ ထည့်သောငွေဘူးများကို သူ့နေရာနှင့်သူ ချထားသည်။ ကြေးနီရောင် မပျောက်သေးသော ကုလားထိုင်ကြီး

ဇနီးကို အဆင်သင့် ချထားသည်။

ထိုအရာများကို မြင်သောအခါ ကိုထွန်းကိုသုံးယောက်မှာ အံ့ဩသွားကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အခြေအနေကို ကြည့်ရသည်မှာ ထိုအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ ကုလားထိုင်များမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရှိနေသည့်ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘဲ လတ်တလော အသုံးပြုနေသည့်အတိုင်း အရောင်အဆင်း မမှိန်သေးသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩနေကြသည်။

“ငွေငွန်း၊ ငွေပန်းကန်နဲ့ ငွေထည်ပစ္စည်းတွေပါလား၊ ဒါတွေဟာ ရှေးလက်ရာတွေပဲ၊ ဒါတွေကို ယူသွားရင်တောင် တန်ဖိုးမနည်းရမှာ”

ဟု ကိုထွန်းက ပြောသည်။

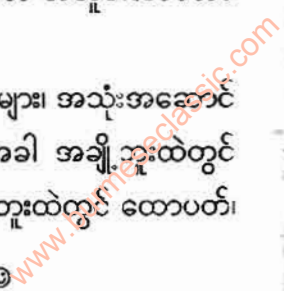
“ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ရွာသားတစ်ယောက်က မေးသည်။

“မင်းတို့ပစ္စည်းတွေကို အခြေအနေ လိုက်ကြည့်ကြစမ်းကွာ”

ကိုထွန်းက ယခင်တစ်ကြိမ်က ထောင်ချောက်ထိပြီး လူတစ်ယောက် သေခဲ့သည်ကြောင့် ကိုယ်တိုင်မလုပ်ဘဲ အတူပါလာသော ရွာသားများကို ခိုင်းသည်။

ရွာသားများက စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်များ၊ အသုံးအဆောင်ထည့်သောဘူးများကို လိုက်ကြည့်ကြသောအခါ အချို့ဘူးထဲတွင် ဖျားရည်၊ အချို့ဘူးထဲတွင် စွန်ပလွန်ခဲ၊ အချို့ဘူးထဲတွင် ထောပတ်၊

အချို့ဘူးထဲတွင် မလိုင်လုံး၊ အချို့ဘူးထဲတွင် ထန်းလျက်ခဲ၊ ကြံ
သကာနှင့် ယိုအမျိုးမျိုးတို့ကို ငွေဘူးများထဲတွင် အဆင်သင့် ထည့်
ထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ဒီဘူးတွေထဲမှာ အစားအသောက်တွေ အကောင်းအတိုင်း
ရှိနေသေးတယ်ဟ”

“ဟုတ်ပါ့မလားဟ... ဒီလောက် နှစ်ကြာနေတာ ကောင်း
နိုင်ပါတော့မလား”

“ထောပတ်တို့ ပျားရည်တို့က နှစ်ဘယ်လောက်ကြာကြာ
ဘာမှဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆရာ မယုံရင် ဒီမှာကြည့်ပါလား”

တစ်ယောက်က ထောပတ်ထည့်ထားသော ငွေဘူးကို ယူ
ပေးသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်သောအခါ ထောပတ်မှာ အရောင်အဆင်းရော
အနံ့ပါ အကောင်းအတိုင်း ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ ရလေသည်။

“ဆရာမယုံရင် ကျုပ်တို့ စားပြပါ့မယ်၊ ဒါတွေက စားထိုက်လို့
စားရတာဗျ”

ဟု ပြောဆိုကာ ရွာသားနှစ်ယောက်တို့က ငွေဘူးများ အ
တွင်းမှ အစားအသောက်များကို ငွေငွန်းများဖြင့် အားရပါးရ ကော်
ခပ် စားသောက်ကြရာ ကိုထွန်းလည်း သူ့လက်ထဲ ရောက်နေသည့်
ထောပတ်ဘူးထဲမှ ထောပတ်များကို ငွန်းဖြင့် ကော်ခပ်စားလိုက်
သည်။

ရွာသားများ ပြောကြသလို ထောပတ်များမှာ အနံ့မပြယ်
သေးသလို အရသာလည်း ကောင်းနေဆဲပင်။

ထိုကဲ့သို့ သုံးယောက်သား အားရပါးရ စားသောက်နေကြ

ဧည့် စားပွဲတစ်နေရာဆီမှ ရယ်သံကဲ့သို့ တိုးညှင်းသောအသံများ
ထွက်လာသည်ကိုတော့ သတိမမူမိကြချေ။

စားနေစဉ်က အနံ့တသင်းသင်း ရှိနေသော အစားအ
သောက်များမှာ ခဏကြာတော့ အနံ့က တစ်မျိုးပြောင်းလာသည်။
ပတ်အက်အက် ညှိစိုစိုအနံ့များ ပေါ်လာသည်။

ထိုအနံ့ကြောင့် ကိုထွန်းက သူ့ရှေ့မှ နှစ်ယောက်ကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . မင်းပါးစပ်ထဲက ထွက်နေတာ လောက်ကောင်
တွေလား”

ဟု ပြောသည်နှင့် စားလက်စဘူးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ
အစားအသောက်များ မဟုတ်တော့ဘဲ လောက်ကောင်များ ပြည့်
နေသည်ကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် အခြားသူများ ဘူးထဲမှာလည်း အစားအ
သောက်များ မတွေ့ရဘဲ အမွှေးပင် ထွက်နေသည့် လောက်ကောင်
များကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် ဘူးများကို လွှတ်ချလိုက်ကြပြီး အော့အန်
ပစ်ကြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက် ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ် အခန်းတစ်နေရာမှ ရယ်
သံများ ထွက်လာလေသည်။

ထိုရယ်သံများ ကြားသောအခါ ကိုထွန်းမှာ ဒေါသဖြစ်လာ
သောကြောင့် အခန်းထောင့်ရှိ တုတ်တစ်ချောင်းကို ယူကာ စားပွဲ
ပေါ်၌ ရှိသော ပန်းကန်နှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ရိုက်ချရန်
ကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲပေါ်၌ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိတော့ပေ။

“ဒီလိုခြောက်လို့ ကြောက်လိမ့်မယ် ထင်သလား၊ ငထွန်းက
တစ်ထွန်းတည်း ရှိတယ်၊ ကြိုက်တဲ့လူ လာခဲ့၊ ကြိုက်တဲ့သတ္တဝါ
လာခဲ့၊ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ လက်ထဲမှ တုတ်ဖြင့် အခန်းထဲ
မှာ ရှိသော ပစ္စည်းပစ္စယများကို လိုက်လံရိုက်ပုတ်နေရင်းမှာပင်
တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဆွေးမြေ့နေဟန်ရှိသော ကြမ်းပြင်
ကို နင်းမိပြီး ‘ဝုန်း’ကနဲ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“အား.. .”

ကိုထွန်း ပြုတ်ကျသွားရာ မြေအောက်ခန်းမှာ သေတ္တာများ
စုပြုံထပ်ထားသောအခန်းဖြစ်ကာ ဖုန်များ၊ ပင့်ကူအိမ်များဖြင့် ရှုပ်
ထွေးလျက်ရှိရုံမက အလင်းရောင်ကလည်း သိပ်မရှိလှပေ။

သူသည် အမြင့်မှ ကျသော်လည်း ပစ္စည်းအဆွေးများ စုပုံ
ထားသောနေရာသို့ ကျသွားသောကြောင့် အနည်းငယ် ခံသာသွား
လေသည်။

သို့ကြောင့် ကပျာကယာ လူးလဲထပြီး ကြည့်လိုက်တော့
အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှာ ရပ်၍ သူ့ကို ကြည့်နေသည့် ပုံရိပ်
သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူကြီးမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့် ရှိပြီး လက်
ပိုက် ရပ်နေရင်းမှ သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ကိုထွန်းက လှမ်းမေးလိုက်သော်လည်း ထိုလူကြီးက ဘာမှ
ပြန်မပြောဘဲ အခန်းထောင့်၌ ပုံထပ်ထားသော သေတ္တာများကို

လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“အဲဒါ ဘာတွေလဲ”

လူကြီးက ဘာမှမပြောဘဲ လက်ညှိုးထိုးပြမြဲ ပြနေသဖြင့်
တွေ့တွေ့ထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အနီးသို့ သွားကာ သေတ္တာ
တစ်လုံးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆွဲချလိုက်သည်။ အဖုံးများမှာ သံဖြင့်
ခိက်ပိတ်ထားသောကြောင့် အဖုံးဖွင့်ရန် ကြည့်လိုက်တော့ နံရံ၌
ဆောင်ထားသည့်ဓားများကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုအထဲမှ ဓားတစ်လက်
ကို ယူပြီး သေတ္တာအဖုံးကို ကော်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်... ”

သေတ္တာထဲမှာတော့ အပေါ်မှ ဖုန်များ တက်နေသော်
လည်း အရောင်မညှိုးသေးသည့် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို တွေ့ရလေ
သည်။

“ရွှေဒင်္ဂါးတွေ... ရွှေဒင်္ဂါးတွေ မနည်းပါလား၊ ငါတော့
ခမ်းသာပြီ”

ဝမ်းသာအားရဖြင့် စောစောက လူကြီးရပ်နေရာသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ နေရာ၌ မတွေ့ရတော့ပေ။

ယခုအချိန်မှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ တွေ့စရာ မလိုတော့၊
ဘွဲ့လည်း မတွေ့ချင်တော့ပေ။

သူလည်း ရွှေဒင်္ဂါးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယူကြည့်တော့
အချို့က တချွင်ချွင်နှင့် အောက်သို့ ပြန်ကျသွားပြီး အချို့ လက်ထဲ၌
ပါလာလေသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ ရှေးဟောင်းဒင်္ဂါးများဖြစ်ပြီး ရွှေသားမှာ

လည်း ဝင်းအိလျက်ရှိသည်။

တစ်ဖက်က ကနုတ်ပန်းခက်များ ရှိပြီး ကျန်တစ်ဖက်က လူရုပ်ပုံသဏ္ဍာန် ပါသည်။

ထိုလူရုပ်ပုံမှာ ခေါင်းပေါင်း၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် ဇော့လူကြီးတစ်ဦး၏ပုံဖြစ်ပြီး အောက်ဖက်၌ ရှေးလက်ရေးနှင့် ‘ဘောဂဗလ’ ဟူသောစာလုံးများကို ပန်းစွယ်ပန်းခွက်ပမာ ရေးထားလေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ရွှေဒဂီးတွေမှာ ပါတဲ့ပုံက သူဌေးကြီးဘောဂဗလရဲ့ပုံတွေ ဖြစ်ရမယ်”

ရွှေဒဂီးမျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ပါသောမျက်နှာမှာ စောစောက အခန်းထောင့်တွင် တွေ့လိုက်ရသော လူကြီး၏မျက်နှာနှင့် တူနေသည်ကို သတိပြုမိပေရာ ကျောထဲ၌ စိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီဒဂီးမှာ ပါတဲ့မျက်နှာက စောစောက အခန်းထောင့်မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ လူကြီးမျက်နှာနဲ့ တထေရာတည်းပါလား၊ ဒီလိုဆိုရင် စောစောက တွေ့လိုက်ရတဲ့လူကြီးဟာ ဘောဂဗလ သူဌေးကြီးဆိုတာများ ဖြစ်လေရောသလား”

ဟု တွေးတောနေစဉ် ပိတ်ထားသောတံခါးကို တဘုန်းဘုန်း လာထုနေသံများကို ကြားရသည်။

“ဗျီး... ဆရာ တံခါးဖွင့်ပါဦးဗျ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လာခဲ့ပါရစေ”

အပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သော လူနှစ်ယောက် လိုက်လာကြချေပြီ။

“မလာနဲ့တော့... မလာကြနဲ့၊ ငါထွက်လာခဲ့မယ်”

ကိုထွန်းက ပြန်အော်သည်။

“ခင်ဗျား ရတနာတွေ တွေ့နေလို့ ကျုပ်တို့ကို မလာစေချင်
ဘာလား”

“မရဘူး. . . ရတာကို ကျုပ်တို့လည်း တဝက်ယူရမှာပဲ”
ထိုသို့ပြောရင်း တံခါးကို ထဘုန်းဘုန်းနှင့် ထုခိုက်ဖျက်ဆီး
နေကြသည်။

“ဟေ့လူတွေ. . . မလာကြနဲ့လို့ ပြောနေတယ်နော်၊ ဒီအထဲ
မှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဘာရတနာပစ္စည်းမှ မရှိဘူး”

“ခင်ဗျား မညာနဲ့၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ရတနာတွေ ရှိတယ်၊
ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးဖို့ ကြံစည်နေတာကိုလည်း သိ
သားပြီးပြီ”

“မင်းတို့ကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့ပြီ”

“အေး. . . ပြောမရရင်လည်း ဝင်ချင်လည်း ဝင်ခဲ့ကြပေါ့
ဤ”

ဟု ပြောပြီး ဓားကို ကိုင်ပြီး တံခါးပေါက်ဝနားမှာ အဆင်
သင့် စောင့်နေလေသည်။

ခဏကြာတော့ တံခါးကို ဖျက်ပြီး လူနှစ်ယောက် အထဲသို့
ဝင်လာသည်။

ထိုအခါ ကိုထွန်းက အရင်ဆုံး ဝင်လာသူကို ဓားဖြင့် ခုတ်
သည်။

“ကဲကွာ. . .”

အငိုက်မိသွားသော ထိုလူမှာ ဓားချက်ထိသွားပြီး လဲကျသွားလေသည်။

ထိုအခါ အဖော်ပါလာသူက ၎င်းလက်ထဲမှာ ပါလာသော လှံဖြင့် ပြေးစိုက်ရာ ရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်သွားသည်။

“အား. . .”

သို့သော်လည်း ကိုထွန်းက ဓားဖြင့် လှမ်းခုတ်လိုက်ရာ ပခုံးစွန်းကို ထိသွားပြီး လှံလွတ်ကျသွားသည်။

လှံချက်ထိထားသော ကိုထွန်းမှာလည်း နောက်တစ်ချက် မခုတ်နိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

သို့သော် ချက်ချင်းတော့ အသက်မသေသေးပေ။

ပခုံးတွင် ဓားချက်ထိထားသော ရွာသားက အဖုံးဖွင့်ထားသည့် သေတ္တာရှိရာသို့ သွားကြည့်သောအခါ ရွှေဒင်္ဂါးများကို တွေ့ရသဖြင့် ရထားသောဒဏ်ရာကိုပင် သတိမရတော့ဘဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရွှေဒင်္ဂါးများကို ကြည့်ရှုနေစဉ် နောက်မှ ထိုးစိုက်ချလိုက်သော လှံချက်တစ်ခုက ကျောမှ ဖောက်ကာ ဝင်လာလေတော့သည်။

“အား. . . .”

လှံချက်ထိသွားသောသူမှာ ရှေ့သို့ လဲကျသွားသလိုနောက်ဘက်မှ ထိုးလိုက်သော ကိုထွန်းမှာလည်း အားမတင်းနိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားလေသည်။

လောဘသားသုံးယောက်တို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်

မေ့မလှ သေဆုံးသွားသည်ကို အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှ လူကြီး
တစ်ဦးက ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေလေသည်။ ခဏကြာတော့ အခန်း
တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

အခန်း(၉)

ဝိညာဉ်တို့၏မာယာ

ဦးဒီပတို့တတွေမှာ ကိုထွန်းတို့သုံးယောက်ကို လိုက်ရှာရင်း နှင့် မှောင်ရီသမ်းစအချိန်လောက်တွင် ထိုအခန်းထဲသို့ ရောက်လာ ကြလေသည်။

သူတို့ရောက်လာတော့ သုံးယောက်စလုံး အသက်မရှိကြ တော့ပေ။

“ဟာ. . . ဒီမှာ အားလုံးသေနေကြပါလား၊ ရန်သူနဲ့ တွေ့ သွားပြီ ထင်တယ်”

ထိုအခါ ဦးဒီပက ဒဏ်ရာအခြေအနေများကို ကြည့်ရင်း

“မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ ကြည့်ရတာ သူတို့အချင်းချင်း ပြန်
သတ်ကြတာများ ဖြစ်လေမလားပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

“ဘာကြောင့် အချင်းချင်း သတ်ရမှာလဲ”

“ကျုပ်တော့ ဒီလိုပဲ ထင်တယ်၊ ဒီအခန်းထဲမှာ သူတို့ကလွဲပြီး
ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေဗျာ... ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့ ယန္တရား ဆို
လား ဘာဆိုလား၊ အဲဒီစက်ရုပ်တွေနဲ့များ တွေ့သွားကြလေရော
သလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ... သူတို့ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာတွေက သူ
တို့ ကိုင်တဲ့လက်နက်တွေနဲ့ ရတဲ့ဒဏ်ရာတွေပဲ၊ မဟုတ်ကာမှလွဲရော
ပရလောကသားတွေရဲ့မာယာကျော့ကွင်းထဲ ဝင်မိသွားကြပြီ ထင်
တယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချကာ အခန်းထဲမှ အခြေအနေကို လိုက်လံ
ကြည့်ရှုကြသောအခါ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဟူ၍ မည်မည်ရရ မတွေ့ရ
ဘဲ သေတ္တာအပျက်အဟောင်းများကိုသာ တွေ့ရသည်။

သေတ္တာများအတွင်းမှာလည်း ကြွက်သိုက်နှင့် အမှုက်
သရိုက်များသာ ရှိပြီး အခြားဘာမှမရှိပေ။

ဦးဒီပတို့မှာ မိမိတို့နှင့် လိုက်လာသူသုံးယောက် လောလော
လတ်လတ် သေသွားသဖြင့် အနည်းငယ်လောက်သာ စိုးရိမ်စိတ်
ဝင်မိကြသော်လည်း အတွေ့အကြုံ မရှိသော သူကြီးဦးဘမိုင်နှင့်
ရွာသားအချို့ကတော့ ကြောက်လွန်းသဖြင့် သွေးပျက်နေကြလေပြီ။

“ကိုင်း... ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“အခုအခြေအနေ ရောက်မှတော့ နောက်မဆုတ်နိုင်တော့ဘူး ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တွေ့အောင်ရှာယူရမှာပဲ၊ ဒီတော့ သူ့ခွဲပြီး ရှာကြမယ်”

“ဘယ်လိုရှာမလဲ”

“ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ကျုပ်တို့ မရောက်ခင် ဟိုစာရေးဆရာ ရောက်နေလောက်ပြီ၊ ကျုပ်စုံစမ်းကြည့်ရသမျှတော့ ဒီအဖွဲ့ဟာ သာမန်လေ့လာရေးအတွက်ကြောင့် လာကြတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တော့ သေချာတယ်၊ ဒီလောက်အန္တရာယ်များတဲ့နေရာကို သာမန် လေ့လာဖို့အတွက်လောက်နဲ့တော့ မလာဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာအတွက် လာတာလဲ”

“ဦးဘမောင်ကလည်းဗျာ... သူကြီးတစ်ယောက် လုပ်နေပြီး အတွေးအခေါ် ဒီလောက်ရိုးရသလား၊ ဘောဂဗလ စံအိမ်ကြီးကို သာသမျှလူတွေဟာ တခြားဘာအတွက်မှ လာကြတာ မဟုတ်ဘူး ဥစ္စာပစ္စည်း ရှာဖွေဖို့ လာကြတယ်ဆိုတာသာ မှတ်ထားပေရော”

“ဒီတော့ အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျုပ်အထင်ပြောရရင်တော့ ဒီအိမ်ကြီးထဲကို ရောက်နေတဲ့ စာရေးဆရာဆိုတဲ့လူဟာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ရတန်သင်္ဘောကတော့ ရထားပြီနဲ့တူတယ်၊ သူ့ကိုသာ တွေ့အောင်ရှာနိုင်ရင် ကျုပ်တို့အတွက် အကျိုးရှိလာလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ အကြံအစည် အောင်ခဲ့ရင် ခင်ဗျားတို့ တစ်သက်မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်သက်စားရင် ဘောင် မကုန်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ရကြမှာ”

ဦးဒီပ စကားကြောင့် ကျန်လူများမှာ လောလောဆယ် မည်သည့်စည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မရကြသေးစေကာမူ ရလျှင် ချမ်းသာမည်ဟူသောအတွေးနှင့် အနည်းငယ်တော့ စိတ်အားပြန်တက်လာကြသည်။

“သတင်းအရဆိုရင်တော့ အဲဒီစာရေးဆရာ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ရောက်နေတာ သေချာတယ်၊ လူခွဲပြီး သူ့ကို လိုက်ရှာကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ ကျော်ကြီးနှင့် ရွာသားတစ်ယောက်က အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြသည်။

အပြင်ဘက်မှာ မှောင်နေသည်ဆိုသော်လည်း ဝရံတာဘက်မှာတော့ အလင်းရောင် တစွန်းတစ ရှိနေသည်။

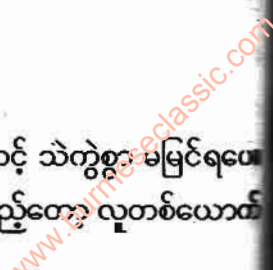
သူတို့ အပေါ်ထပ် ရောက်လာတော့ အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းမှ စကားသံ ခပ်တိုးတိုး ကြားရသည်။

ကျော်ကြီးတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အနားကပ်သွားပြီး တံခါးပေါက်ဝအနီးမှ နားကပ်ထောင်ကြည့်သောအခါ အမှန်ပင် အခန်းထဲမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တို့ အချင်းချင်း ပြောဆိုနေသည့် စကားသံများကို ကြားနေရသည်။

သို့ကြောင့် . . .

တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ မှောင်နေသောကြောင့် သဲကွဲစွာ မမြင်ရပေ။ နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်တော့ လူတစ်ယောက်

မု မတွေ့ရဘဲ ကုတင်တစ်လုံး ချထားသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

ကုတင်ပေါ်မှာ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံး စသည်တို့ သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေပြီး အိပ်ယာခင်းပေါ်မှာ မကြာသေးခင်ကမှ လူအိပ်သွားသည့်ခြေရာလက်ရာများကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် မသင်္ကာ သောကြောင့် ကုတင်အောက်ပါမကျန် လိုက်လံရှာဖွေကြသော် လည်း ဘာမှမတွေ့ရပေ။

“ဘယ်သူမှ မတွေ့ပါလား”

“စောစောက ဒီအခန်းထဲက စကားပြောသံတွေ ကြားရ တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ယောက်ျားအသံနဲ့ မိန်းမအသံ ကြား နေရတာပဲ”

“အခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“မလွယ်ပေါက် တစ်ခုခုက အပြင်ထွက်သွားပြီနဲ့ တူ တယ်” ထိုသို့ပြောနေကြစဉ် အပြင်ဘက်မှ စကားပြောသံများ ထပ် ကြားရသဖြင့် နှစ်ယောက်သား အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ အပြင်ရောက်တော့ နောက်ဘက်အခန်းထဲသို့ ဝင် သွားကြသော လူတစ်ယောက်နှင့် ဝရံတာဘက်သို့ ထွက်သွားသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ ကျော်ကြီးက...

“ဟိုနောက်ဘက်အခန်းထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်သွား တယ်၊ မင်းသွားကြည့်ချေ၊ ငါက ဝရံတာဘက်ကို သွားကြည့်မယ်” ဟု ပြောကာ တစ်ယောက်က အနောက်ဘက်အခန်း ရှိရာ

သို့ ထွက်သွားပြီး ကျော်ကြီးက ဝရံတာဘက်သို့ ထွက်လာလေသည်။

မလှမ်းမကမ်း ရောက်တော့ ဝရံတာဘက်မှ သီချင်းသံ လိုလို ကြားရသည်။

အနားသို့ ရောက်လာလေလေ သီချင်းသံကို ပိုမိုပြင်စွာ ကြားလာရသည်။

သီဆိုနေသောအသံမှာ မိန်းမတစ်ယောက်အသံဖြစ်ပြီး သူ့ဆိုနေသောသီချင်းမှာ 'မျှော်တော်ယောင်' သီချင်းတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျော်ကြီးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဝရံတာထိပ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

“ဟင် . . .”

ပထမတော့ မိမိကို လှည့်စားခြောက်လှန့်နေသလားဟု ထင်လိုက်မိသောကြောင့် အပြင်သို့ မထွက်ဝံ့သေးဘဲ ပုဏ္ဏားကွယ်နေရာမှ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

အမျိုးသမီးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို နောက်ဖက်သို့ ဖြန့်ချထားရာ ခါးကျော်ကျော်လောက်အထိ ရှည်လျားလေသည်။ ပါးလွှာသော အဖြူရောင် ပိုးသားအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားရာ သူမ၏အလှများက ပေါ်လွင်လျက်ရှိပေသည်။

မိန်းကလေးက အပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် သီချင်းကို

အေးအေးဆေးဆေး သီဆိုနေလျက်ရှိရာ ကျော်ကြီးက အပြင်သို့
ထွက်သွားသည်။

သူ့ခြေသံကြားတော့ မိန်းကလေး စကြိုအတိုင်း အရှေ့
ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

ကျော်ကြီးကလည်း နောက်က လိုက်သွားသည်။

စကြိုလမ်းမှာ အတော်ကလေး ရှည်သည်။

အစွန်ဘက်နား ရောက်တော့ ထောင့်ချိုးအကွေ့နားမှာ
ခုန်လိုက်သည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ ရှေ့ဆက်သွားလို့ မရတော့ပေ။

သူ အနားရောက်သွားတော့ မိန်းကလေးက လှည့်ကြည့်
သည်။ အလင်းရောင် ဝိုးတဝါးသာ ရှိသော်လည်း သူမမျက်နှာကို
သှမ်းမြင်နေရလေရာ ကျော်ကြီးမှာ အံ့ဩသွားလေတော့သည်။

“ဟင်. . မင်း. . မင်း မနော်ရမ္မာရွာက မဟုတ်လား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟို. . . ဦးသူတော်ရဲ့မြေးမလေး မဟုတ်လား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါထက် မင်းနဲ့ ဟိုစာရေးဆရာဆိုတဲ့လူ ဒီအိမ်ကြီးကို အတူ
ဘူ လာကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

အောက်ဖက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဘယ်နေရာမှာလဲ. . . မင်း စကားမပြောဝတ်ဘူးလား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... မင်း စကားပြောတတ်တယ် မဟုတ်လား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် မပြောတာလဲ”

ပြီး၍ ကျော်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

သူမ အမူအယာမှာ ကျော်ကြီးကို ကြောက်ရွံ့နေဟန် မှီလေသည်။

ထိုအမူအယာကို ကြည့်ပြီး ကျော်ကြီး သဘောပေါက်သွားသောကြောင့်...

“ငါ့ကို မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါက မင်းကို ကိုက်မစားပါဘူး” ဟု ပြောကာ ရှေ့သို့ တိုးသွားလေသည်။

သူ့ကို မြင်တော့ မိန်းကလေးက နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ သို့စေကာမူ နောက်၌ ဝရံတာလက်ရန်း ခံနေသောကြောင့် ဆက်မဆုတ်သာတော့။

“အနီးကပ် ကြည့်မှပဲ မင်းက အတော်ကလေး လှမှန်း သိရတော့တယ်၊ မင်း အခု ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုစာရေးဆရာ နဲ့ အတူလာတာပါ။ သူက မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ထောင်ချောက်မိပြီး သေသွားပါပြီ”

ဟု ပြန်ပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟင်. . . သူသေသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်. . . ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ထားတဲ့အခန်းထဲ ဝင်မိလို့ ငြိန်ထွက်လို့ မရတော့ဘဲ သေသွားတာပါ”

“ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ. . . ဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေ ထားတဲ့အခန်း နေရာကို မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ကို လိုက်ပြပါလား၊ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ရရင် ခင်းကိုလည်း ခွဲဝေပေးမှာပေါ့”

မိန်းကလေးက ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေလေသည်။

သို့ကြောင့် ကျော်ကြီးက ရှေ့သို့ ပိုမိုတိုးကပ်သွားရာ လက် တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ မိန်းကလေးထံမှ သင်းယုံသောရနံ့များကိုပင် ရပြီး သူမ၏အလှများကိုလည်း ပိုမိုနီးကပ်စွာ မြင်ရလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ. . . လိုက်ပြပေးမှာလား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ထိုအခါ ကျော်ကြီးမှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်က တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရောက်နေသည့် မိန်းကလေးကို ပြေးဖတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လူကို မဖက်မိဘဲ လေကိုသာ ဖက်မိပြီး အနိန်လွန်ကာ ဝရံတာမှ ကျော်ကာ အောက်သို့ ဇောက်ထိုးကျသွားလေတော့သည်။

သူပြုတ်ကျသွားသောနေရာမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဦး
ကြီးတော် ဘိုးမိတ္တ ခုန်ချသွားခဲ့သည့်နေရာပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကျော်ကြီး အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားပြီး အသက်ပျောက်
သွားသည်အထိ ဝရံတာအပေါ်မှ မိန်းကလေးက ငုံ့ကြည့်နေပြီးမှ
နေရာမှ ပြန်လှည့်ကာ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့
သည်။

ကျော်ကြီး သေဆုံးသွားပြီးနောက် အနောက်ဘက်အခန်းသို့
သွားသော ရွာသားအဖြစ်ကလည်း ဆိုးလှသည်။

လူတစ်ယောက် ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထို
အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပေ။

တစ်နေရာမှာ ရှိနေမည်လားဟု ဟိုဟိုသည်သည်လျှောက်
ကြည့်နေစဉ် သူဝင်လာသောတံခါးက တစ်စုံတစ်ယောက်က
ဆောင့်ပိတ်လိုက်သလို 'ဝုန်းကနဲ' ပိတ်သွားသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တံခါးဝမှာ အရုပ်ဆိုးဆိုးနှင့် လူတစ်
ယောက် ရပ်နေသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“ငါ့နာမည် ယက္ခလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အရှင်သခင်
တွေ့ရဲ့လက်ပါးစေပေါ့”

“လက်ပါးစေ. . ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူမှ မနေတာ၊ ဘယ်သူ
လက်ပါးစေလဲ”

“ငါ့အရှင်သခင်တွေ့ရဲ့ လက်ပါးစေပေါ့ကွ၊ ဘောဂဗလ
စံအိမ်ကြီး ဆောက်စဉ်က အလုပ်သမားတွေကို ကြီးကြပ်ပြီး ခိုင်းခဲ့ရ

တာလည်း ငါပဲ၊ စံအိမ်ကြီးရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါက်ကြားမှာစိုးလို့ အလုပ်သမားတွေကို သတ်ပစ်ခဲ့ရတာလည်း ငါပဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်လာတဲ့သူ မှန်သမျှ အသက်ရှင်ရက်နဲ့ ပြန်မသွားစေဖို့ ငါ တာဝန်ပဲ”

“ဒီလိုဆို မင်းက ဝိညာဉ်ပေါ့၊ ငါကလည်း တစ္ဆေသရဲ ငိညာဉ်တွေကို ဘာမှ မကြောက်တတ်တဲ့လူပဲ. . . တွေ့ကြရောပေါ့ ကွာ”

ဟု ပြောကာ တံခါးပေါက်ဝ၌ ရပ်နေသော ယက္ခကြီးဆိုသူ တို့ ဓားဖြင့် ပြေးခုတ်သည်။

သို့သော် ယက္ခကြီးက ဓားကို ဖမ်းယူပြီး ချိုးပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး သန်မာသော လက်ကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် ထိခွာသား၏လည်ပင်းကို ချုပ်ကိုင်ကာ လှန်ချိုးပစ်လိုက်လေတော့ သည်။

အခန်း(၁၈)

ယန္တရားထောင်ချောက်

ဦးဒီပတို့အဖွဲ့မှာ စုစုပေါင်း လူငါးယောက်သာ ကျန်တော့
=ည်။

ဦးဒီပ၊ သူကြီးဦးဘမင်း၊ တပည့်နှစ်ယောက်နှင့် ရွာသားတစ်
ယောက်တို့သာ ကျန်တော့သည်။

၎င်းတို့တတွေမှာ ဘောဂဗလစ်အိမ်ကြီး၏မြေအောက်ခန်း
ထစ်နေရာ၌ ရောက်နေကြပြီး အပေါ်မှ အဖြစ်အပျက်များကိုတော့
သိကြပေ။

ဦးဒီပက မြေအောက်ခန်းကြီးထဲ၌ ထိုးဖြူ ဆန်မန်း

www.burmeseclassic.com

ပေါက်ပေါက်များနှင့် စည်းချခြင်း၊

ကန်တော့ပွဲများ ပြင်ခြင်း၊

ပရိတ်ချည် ပရိတ်ကြိုးများ ထားခြင်း၊

ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးနံ့သာတိုင်များ ထွန်းညှိခြင်း အစရှိ
သော သက်ဆိုင်ရာ အစီအရင်များ ပြုလုပ်ခြင်း၊

ဦးဒီပက ကန်တော့ပွဲအနီး၌ ရှိနေပြီး ကျန်လေးယောက်က
နောက်ဘက်တွင် အဆင်သင့် ရှိနေကြသည်။

အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်သောအခါ ဦးဒီပက ဥစ္စာရှာဖွေ
ရာတွင် အသုံးပြုသော ဂါထာမန္တန်များကို အသံကျယ်ကျယ်နှင့်
ရွတ်ဖတ်လေတော့သည်။

ခဏကြာတော့ လေးဖက်လေးတန်၌ ထွန်းညှိထားသော
ဖယောင်းတိုင်မီးများ လှုပ်ရှားလာသည်။

လေတိုးသံကဲ့သို့ အသံများသာ ကြားလာရသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးများမှာ အနီးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖြတ်
ပြေးသွားသဖြင့် လေဟပ်သွားသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် လှုပ်ခတ်သွားကြလေ
သည်။

ထိုအခြေအနေများကို နံဘေးမှ လူများကသာ မြင်နေရပြီး
ဦးဒီပကတော့ မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ဂါထာမန္တန်များကိုသာ ဆက်လက်
ရွတ်ဖတ်နေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ အခန်းထဲ၌ လှုပ်ရှားနေမှုများ ပြန်
လည် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

လှုပ်ရှားနေသော ဖယောင်းတိုင် မီးညွှန်များမှာလည်း

မကတိအတိုင်း ငြိမ်သက်သွားချေပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနောက်ဘက်တွင် ရှိသော အခန်းပေါက် တံခါးချပ် ပွင့်သွားပြီး လူကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

ထိုလူကြီးမှာ ရှေးခေတ်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မုတ်နှာကိုတော့ ပုဝါတစ်ထည်နှင့် ဖုံးထားလေသည်။

ခေါင်းပေါ်မှာလည်း ပုဝါတစ်ထည်နှင့် ပေါင်းထားလေ သည်။ သူက အခန်းထဲမှ ဣန္ဒြေရရ ထွက်လာပြီး ဦးဒီပ ချထား သည့် စည်းနားသို့ ရောက်တော့ ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ ကျုပ်ကို ခေါ်တာလဲ”

ထိုအသံကြားတော့ ဦးဒီပက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

“ဘောဂဗလ ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

“ဟန်ကျတာပေါ့. . . ခင်ဗျားနဲ့ အခုလို တွေ့ရတာ ပို ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာကိစ္စရှိသလဲ”

“ဒီကိုလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ရတနာပစ္စည်းတွေ လို ချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ”

“ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဘုရားကို လှူထားပြီးပြီ ပေး သို့ မရတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ လိုချင်တဲ့ ရတနာတွေကိုတော့ ခုအောင်ယူရမှာပဲ”

“ပြောမရတော့လည်း သဘောအတိုင်းပေါ့လေ”

“ဒါပေမယ့် ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လိုက်ပြပေးပါ”

ထိုလူကြီးက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီး . . .

“အင်းပေါ့လေ . . . ခင်ဗျားက နိုင်နေပြီဆိုတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါတော့မလဲ၊ လိုက်ပြဆိုတော့လည်း လိုက်ပြရတာ ပေါ့။ ကိုင်း . . . ကိုင်း၊ ကျုပ်နောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

ဟု ပြောကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ဦးဒီပတို့တတွေလည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြလေသည်။ သူတို့သည် စည်းဝိုင်း၊ ကြိုးဝိုင်းများ၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ပြင်ဆင်ထားသော ကန်တော့ပွဲ စသည်တို့ကို အခန်းထဲမှာ ဒီ အတိုင်း ထားခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့ ထွက်သွားပြီးနောက် ခဏကြာသောအခါ ထိုအခန်း ထဲသို့ လူနှစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။

စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ပင်ဖြစ်၏။

“ကဲ . . . သူတို့ မရှိတုန်း သူတို့အစီအရင်တွေကို ဖျက်ဆီး လိုက်ကြရအောင်ဟေ့”

ဟု ပြောကာ ကန်တော့ပွဲများကို တွန်းချခြင်း၊ ဖယောင်း တိုင်၊ အမွှေးတိုင်များကို ငြိမ်းသတ်ခြင်း၊

စည်းတားထားသောအရာများကို ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်းများ ပြု လုပ်ကြပြီးနောက် လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်သွားကြလေသည်။

ဦးဒီပတို့ကို ရှေ့မှ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသောလူကြီးက မြေ အောက်၌ ရှိသော လျှို့ဝှက်အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေ

သည်။

အခန်းတံခါးက ပိတ်လျက်သား ရှိပြီး အခန်းပေါက်ဝမှာ ဘော့ မီးခိုးသဏ္ဍာန် လှုပ်ရှားနေသော ပုံရိပ်များကို လှမ်းမြင်ရ သည်။

အမှောင်ထဲမှာပင် ထိုသဏ္ဍာန်များ၏လှုပ်ရှားမှုကို မီးခိုးငွေ့ များသဏ္ဍာန် ခပ်ရေးရေး မြင်နေရသည်။

“အဲဒီအခန်းထဲမှာ ရတနာတွေ ရှိပါတယ်”

ဟု လူကြီးက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“တံခါးပေါက်ဝမှာ ယန္တရားအတတ်ပညာနဲ့ စီရင်ထားတဲ့လူ ဘွေ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ဦးဒီပက ပြောလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက ဘာမှမပြောဘဲ တံခါးပေါက်အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ ပုံရိပ်ထင်နေသောအရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ပိတ်ထားသော တံခါးနှစ်ချပ်မှာလည်း တကျိုကျိုနှင့် ပွင့်သွားလေတော့သည်။

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် အတွင်း၌ ကြီးမားသော သေတ္တာ ကြီးတစ်လုံး ချထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ထို့ထက်...

လူကဲ့သို့ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည့် ယန္တရားအရုပ်များကို လည်း တွေ့ကြရသည်။

“ဟိုမှာ မြင်နေရတာ ရတနာသေတ္တာပဲ”

“ကျုပ်တို့ ဖွင့်ရင် အန္တရာယ် တွေ့မှာပေါ့၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ယန္တရားရုပ်တွေကို ရှင်းလင်းပြီး သေတ္တာကို ဖွင့်ပေးပါ”

ဟု ပြောပြန်ရာ ထိုလူကြီးက အခန်းပေါက်ဝမှ လျှို့ဝှက်ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ လှုပ်ရှားနေသောပုံရိပ်များ ပျောက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြလေတော့သည်။

သူတို့ အခန်းထဲ ရောက်သောအခါ တံခါးချုပ်ကြီးများက တကျိကျိနှင့် ပြန်ပိတ်သွားကြလေသည်။

“ကိုင်း. . . သေတ္တာကို ဖွင့်ပေတော့”

ဟု ဦးဒီပက ပြောသဖြင့် သေတ္တာတံခါးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ အဖုံးက ‘ဝုန်း’ ကနဲ ပွင့်ထွက်သွားပြီး အတွင်းမှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု ခုန်ထွက်လာသည်။

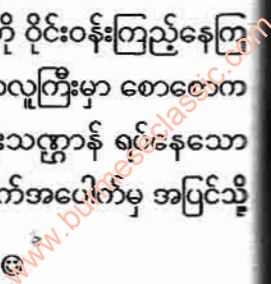
သို့သော်လည်း အခန်းထဲမှ လူများကို အန္တရာယ်မပေးဘဲ အခန်းနံရံအနီးမှာ ရပ်နေလေသည်။

ငင်းလက်ထဲမှာလည်း အထုပ်တစ်ခုကို ပိုက်ထားသည်။ ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန် ခုန်ထွက်သွားသောအခါ သေတ္တာကြီး အတွင်းမှ မြောက်မြားစွာသော ရတနာပစ္စည်းများကို တွေ့ကြရလေသည်။

“အကြံအောင်ပြီ. . . ငါတို့အကြံအောင်ပြီ”

“ချမ်းသာပြီဟေ့. . . ချမ်းသာပြီကွ”

ဟု ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရတနာများကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြစဉ် စောစောက အခန်းထဲအထိ လိုက်ပို့သောလူကြီးမှာ စောစောက သေတ္တာထဲမှ ခုန်ထွက်သွားသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန် ရင်းနှီးသော နံရံအနီးသို့ သွားကာ နှစ်ယောက်စလုံး လျှို့ဝှက်အပေါက်မှ အပြင်သို့

ထွက်သွားကြလေသည်။

ထိုသို့ ထွက်သွားသည်ကို လောဘဇောတက်နေသော ဦးဒီပတို့တတွေက သတိမမူမိလိုက်ကြပေ။

အပြင်သို့ ထွက်သွားသောနှစ်ယောက်မှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ ဘောဂဗလ သူဌေးကြီး အယောင်ဆောင်ထားသူမှာ ဦးသူတော် ဖြစ်ပြီး အဝတ်နက်များ ဝတ်လျက် သေတ္တာကြီးအတွင်းမှ ခုန်ထွက်သွားသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်မှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ပင်ဖြစ်၏။

မြေအောက်ခန်းထဲ၌ ပိတ်မိနေသည့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်ကြပြီးနောက် အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြီး နေသူများကို သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ရတနာများ ထည့်ထားသော သေတ္တာအဖုံးက 'ပုန်း'ကနဲ ပြန်ပိတ်သွားပြီးနောက် စောစောက ပျောက်ကွယ်သွားကြသော ယန္တရားပုံရိပ်များက တစ်ဖန် ပြန်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အခန်းတစ်ခန်းထဲ၌ ထွက်ပေါက်မရှိသော ဦးဒီပတို့တတွေမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ယန္တရားအတတ်ပညာဖြင့် စီရင်ထားခဲ့သော စက္ကောမအရုပ်များ၏ အန္တရာယ်ကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မရှောင်သာတော့ပါပေ။

အခန်း(၁၁)

ဘောဂဗလသို့ နှုတ်ဆက်ခြင်း

ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး၏ ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ ဖြစ်သည်။
အခန်းအလယ်၌ စားပွဲတစ်လုံး ရှိပြီး ခေါင်းရင်းဘက်တွင် သူဌေးကြီး
ဘောဂဗလ၊ ဦးကြီးတော် ဘိုးစိတ္တနှင့် မြနှင်းဖြူတို့ သုံးယောက်က
ထိုင်နေကြပြီး . . .

ခြေရင်းဘက်မှာတော့ ဦးသူတော်၊ ဦးဗန်ကောင်း၊ ဒေါက်
တာမင်းထင်ကျော်၊ မြသင်းကြူ၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့(၆)ယောက်
က ထိုင်နေကြသည်။

စားပွဲအလယ်မှာ ဝါဆိုဖယောင်းတိုင် အကြီးတစ်တိုင် ထွန်း

ထားသောကြောင့် အခန်းတွင်း၌ အလင်းရောင်က အတန်အသင့် ရနေသည်။

စားပွဲပေါ်၌ ရွှေငွေရတနာများ ထည့်ထားသော အိတ်တစ်လုံးနှင့် ကြေးပြားများ ထုပ်ထားကြသော အထုပ်တစ်ထုပ်တို့ တင်ထားလေသည်။

“ကျုပ်တို့ကို ရန်သူများရဲ့ဘေးရန်က ကင်းဝေးအောင် ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေက အရိမေတ္တယျ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူတဲ့အခါ ဘုရားအတွက် ကျောင်းဆောက်တဲ့ သာသနာပြုအလုပ်တွေမှာ အသုံးပြုဖို့ လှူထားပြီးသားပါ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို မသမာသူတွေလက်ထဲကို မရောက်ရလေအောင် စောင့်ရှောက်ပေးကြတဲ့အတွက် မောင်တို့လည်း ကုသိုလ်ရကြပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်ပိုင်တဲ့ရတနာပစ္စည်းအချို့ကို လိုရာသုံးစွဲပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကို လာခဲ့တာက ရတနာပစ္စည်းတွေ လိုချင်လို့ လာကြတာ မဟုတ်တဲ့အတွက် မယူပါရစေနဲ့”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်စကားကို ကြားသောအခါ မြနင်းဖြူက ဤသို့ ဝင်ပြောသည်။

“မောင်ကြီးတို့ရဲ့ဖြူစင်တဲ့စိတ်ကို ကျွန်မတို့ သိကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် လက်ခံခဲ့တာပါ။ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကို တစ်ဝက်ကို မောင်ကြီးတို့ ယူပါ။ တာဝက်ကိုတော့

မောင်ရမ္မာ ရွာထိပ်နားမှာ ဘုရားတစ်ဆူ တည်ပေးပါ။ ဘွဲ့တော်ကို ထည်း 'ရန်ပြေငြိမ်း' စေတီတော်လို့ ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ. . . ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်”

“ယန္တရားမှတ်တမ်းတွေ ပါတဲ့ ကြေးပြားတွေကိုတော့ မောင်ကြီးအနေနဲ့ ကူးယူမှတ်သားပြီးတဲ့အခါ ဘုရားဌာပနာ ပိတ်တဲ့အခါ ဆည်းပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

“ကိုင်း. . . မိုးမလင်းမီ ရွာကို ပြန်ကြပေးဦးတော့၊ ကျုပ်တို့က သူတွေနဲ့ ဘဝခြားနေလေတော့ လူတွေနဲ့ အချိန်အကြာကြီး မတွေ့နိုင်သလို ခဏခဏလည်း မတွေ့နိုင်တဲ့အတွက် တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ဘုရားတည်ပြီးရင်သာ ကျုပ်တို့အတွက် ရည်စူးပြီး အမျှအတမ်း ဝေပေးပါလို့ မှာလိုက်ပါရစေ”

ထိုသို့ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်သဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ဘို့ကလည်း ဘဝကံ မကောင်းခဲ့ကြသော သူဌေးကြီးတို့ မိသားစု ဘဝတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီးမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အရှေ့ဘက်၌ အာရုဏ်ဦး အလင်းရောင် နှားပင် သမ်းစပြုလာချေပြီ။

သူတို့ ထွက်လာတော့ ဘောဂဗလစံအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် ဝရံတာမှာ ရပ်နေသော လူသုံးယောက်တို့၏ ပုံရိပ်ကို မြင်တွေ့ရပြီး အတော်ဝေးဝေး ရောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့တတွေ မနှော်ရမ္မာရွာသို့ ပြန်

ရောက်ကြပြီး အင်းဝသို့ မပြန်နိုင်ကြသေးဘဲ ဘုရားတည်ရန် အတွက် လုပ်ကြရပြန်သည်။

ဘုရားတည်ခြင်းကိစ္စကို ဦးသူတော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ထံ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ကြရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကတော့ ကြေးပြားများပေါ်မှ မှတ်တမ်းများကို အပြီးတိုင်အောင် ကူးယူမှတ်သား နေလေသည်။

လူကြီးများက အချိန်ရှိသရွေ့ ဘုရားတည်သောနေရာတွင် ရောက်နေကြရာ အိမ်မှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် မြသင်းကြူ တို့နှစ်ယောက်သာ အနေများကြလေသည်။

“ဒါထက် အစ်ကို မြေအောက်အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့တော့ မြသင်းကြူ ဘယ်လိုဆက်လုပ်တာလဲဟင်”

“အစ်ကို မြေအောက်အခန်းထဲ ရောက်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်၊ သူတို့ ရောက်လာကြတယ်၊ ဒါကြောင့် တိတ်တိတ်ကလေး ရွာပြန် သွားပြီး အဘိုးတို့ကို သွားခေါ်ရတယ်၊ အဘိုးတို့က မြေအောက်က နေ လိုက်လာကြပြီးတော့ အစ်ကိုကို ကယ်ကြတယ်”

“ပြီးတော့ အစ်ကိုတို့တတွေ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ပြီး ဟို လောဘသားတွေကို ဆုံးမပေးလိုက်ကြရတယ် မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စကားဖြတ်ပြောတော့ မြသင်း ကြူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အခုဆိုရင် ကိုယ် လေ့လာချင်တာတွေကိုလည်း လေ့လာ ခွင့် ရပြီ၊ ဒါတင်မကသေးဘူး. . . ဘုရားပါ တည်ခွင့်ရသေးတယ်၊ ဒီကိုလာရတာ ကိုယ်တိုင်အတွက် အကျိုးရှိပါတယ်”

“အစ်မတော်တို့က အစ်ကိုတို့ကို ရတနာတွေလည်း ပေး
ပေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဘုရားတည်ပြီးလို့ ပိုတဲ့ ရတနာတွေကို ကိုယ်တို့ချည်း ယူ
သွားပါဘူး။ သင့်သလောက်ပဲ ယူပြီး မြသင်းကြူတို့မြေးအဘိုးကို
ပေးခဲ့ပါမယ်”

“ကျွန်မတို့အတွက်က ရတနာတွေက အရေးမကြီးပါဘူး
အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုတို့သာ အကုန်လုံး ယူသွားပါ”

“ဒီလို ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ်တို့တတွေနဲ့ မြသင်းကြူတို့
မြေးအဘိုးနဲ့က ကံတူအကျိုးပေးတွေဆိုတော့ ဆိုးအတူ ကောင်း
အတူပေါ့”

“ဒါထက် အစ်ကိုတို့ ဘယ်တော့ ပြန်ကြမှာလဲဟင်”

“ဘုရားတည်ပြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ပြီးရင် ပြန်မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး. . . အစ်ကိုတို့ ပြန်သွားရင် ကျွန်မတို့
မြေးအဘိုးတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရဦးမယ်”

“ဘာကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာလဲဟင်”

“အခု အစ်ကိုတို့ ရောက်တာ ကြာပြီဆိုတော့ သံယောဇဉ်
ပြင်နေကြပြီလေ၊ ရုတ်တရက်ကြီး ပြန်သွားကြတော့ ဘယ်စိတ်
ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ”

ဟု ညှိုးငယ်သော မျက်နှာလေးဖြင့် ပြောနေရာ ဒေါက်တာ
မင်းထင်ကျော်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် အစ်ကိုတို့လည်း ဒီမှာ နေချင်ပါးသေးတယ်၊

မြသင်းကြူတို့မြေးအဘိုးကို ကိုယ်တို့ကလည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်ကြပါ
တယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်အနေနဲ့ မြသင်းကြူရဲ့အပေါ်မှာ ပိုပြီး
သံယောဇဉ်ဖြစ်မိပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ထံမှ မမျှော်လင့်သောစကားကို
ကြားရသောအခါ မြသင်းကြူခမျာ အံ့ဩစိတ်၊ ဝမ်းသာစိတ်များ
ရောထွေးနေသည့်မျက်နှာလေးဖြင့် မော့ကြည့်လေသည်။

“ကိုယ် တကယ်ပြောတာပါ။ မြသင်းကြူကို ပြောချင်တဲ့
စကားတွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ကိုယ် ဒီက ကိစ္စတွေ ပြီးလို့
ပြန်သွားရင်လည်း ဒီကို တစ်ခေါက်တော့ ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့
ပါမယ်”

“ဟင်... တကယ်ပြောတာလား အစ်ကို”

“တကယ်ပြောတာပါ... အဲဒီတော့မှ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့
စကားတွေ တဝကြီး ပြောတော့မယ်”

မြသင်းကြူ၏နုနယ်လှပသော မျက်နှာလေးပေါ်မှာ မျှော်
လင့်မှုများမှတစ်ဆင့် ပေါ်ပေါက်လာသော အပြုံးရိပ်ကလေးများ
တစွန်းတစ ပေါ်လာလေသည်။

ရက်အတန်ကြာသော် ဘုရားတည်ခြင်းကိစ္စများ ပြီးစီးသွား
သောကြောင့် ရွှေငွေရတနာအချို့နှင့်အတူ ယန္တရားမှတ်တမ်းများ
ရေးထိုးထားသည့် ကြေးပြားများကိုပါ ဌာပနာထည့်လိုက်လေတော့
သည်။

ထီးတော်တင်ပြီးသောအခါ ဘွဲ့တော်ကို ‘ရန်မြေငြိမ်း စေတီ
တော်’ ဟု အမည်တပ်ပြီး အောက်တွင်...

‘ဘောဂဗလ သူဌေးကြီးနှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်များ၊
ဘဝဆက်ရှိသူများ ကောင်းမှု’
ဟူသော ကမ္မည်းမှတ်တမ်းကိုပါ ရေးထိုးထားခဲ့ကြလေ

သည်။

အခန်း(၅၂)

မေတ္တာဖြင့် လှပစေ

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ မနော်ရမ္မာရွာမှ ပြန်ခဲ့ကြပြီး ဦးဇန်ကောင်း နေသော အင်းဝ ဘလဲ့ဘအရပ်တွင် ရက်အတန်ကြာ အောင် နေကြရသေးသည်။

ဦးဇန်ကောင်းက တားထားသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ကလည်း မပြန်ချင်သေးသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ဆက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘလဲ့ဘသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုထွန်းနှင့်ကျော်ကြီးတို့

နှင့် စတင်တွေ့ဆုံရပုံကို ပြန်သတိရပြီး ၎င်းတို့အတွက် စိတ်ကောင်း ဖြစ်မိသေး၏။

ဘလဲ့ဘတွင် ရှိနေစဉ် ညအိပ်သောအခါ မြသင်းဖြူလိုလို မြသင်းကြူလိုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ညစဉ်လိုပင် အိပ်မက် မြင်မက်လေသည်။

ထို့အကြောင်းကို ဦးဗန်ကောင်းအား ပြောပြသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက...

“မောင်ထင်ကျော်ရဲ့မသိစိတ်လို့ ခေါ်တဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲ သူတို့ကို စွဲလမ်းသတိရနေလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့က စွဲလမ်းသတိရနေကြလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို နေ့စဉ်ရက်ဆက် အိပ်မက်တွေ မက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ တကယ်တော့ အိပ်မက်ဆိုတာ ဝိညာဉ်ချင်း ဆက်သွယ်မှုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် အတွင်းစိတ်ချင်း ဆက်သွယ်မှုကြောင့် မက်လေ့ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါမှ မိမိအနေနှင့် မြသင်းကြူထို အချိန်နှင့်အမျှ သတိရနေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

“ကျုပ် အကဲခတ်မိသလောက်တော့ ဦးသူတော်ရဲ့မြေးလေးက မောင်ထင်ကျော်အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်နေပုံပဲ၊ မောင်ရင်ကရော သူ့ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်မနေမိဘူးလား”

ဟု မေးသည်။

ထိုစကားကြားတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အတန်ကြာအောင် ငြိမ်ပြီးစဉ်းစားနေသည်။

“တခြားလူကို လိမ်လို့ညာလို့သာ ရချင်ရမယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ လိမ်ညာဖို့ မကြိုးစားနဲ့... ရဘူး၊ ကြာလာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညည်းဆဲသလို ဖြစ်တတ်တယ်၊ အင်းဝကနေ မနော်ရမ္မာကို သွားရင် မခက်လှဘူး၊ ရန်ကုန်ရောက် ခဲ့ တစ်ခေါက်ပြန်လာနေရရင် မလွယ်ဘူး”

ဟု ပြောကာ နေရာမှ ထသွားလေသည်။

တစ်သက်လုံး အပူမရှာဘဲ တစ်ယောက်တည်း နေလေ့ရှိ သော ဦးဗန်ကောင်း၏ ဒဿနစကားများက တိုသော်လည်း လိုရင်း ရောက်အောင် ထိမိလှသည်။

သို့ကြောင့်...

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချကာ နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းအချိန်တွင် မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

နေမဝင်သေးသော်လည်း ညနေခင်းအလင်းရောင်က ဖျော့ တော့သွားကာ မြစ်ရေပြင်ပေါ်သို့ ဆည်းဆာ၏ရှေ့ပြေးအရောင် ချားက ကျဆင်းစပြုနေသည်။

ကမ်းဆိပ်မှာတော့ အခြားငှက်သမ္ဗန်များကို မတွေ့ရတော့ ဘဲ ငှက်သမ္ဗန်တစ်စင်းသာ ဆိပ်ကမ်းမှာ ကျန်တော့သည်။

“ငှက်ခတ်သမား ရှိသလားဗျို့၊ ငှက်သမ္ဗန် ငှားချင်လို့ပါ”

ဆိပ်ကမ်းမှာ လူမတွေ့ရသောကြောင့် အသံကျယ်ကျယ် နှင့် အော်လိုက်သောအခါမှ မြစ်ကမ်းဘေး၌ ရှိသော လက်ပံပင်ကြီး နောက်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“မနော်ရမ္မာရွာ”

“ခရီးက နည်းနည်းဝေးတယ်၊ ညနေကလည်း စောင်းနေပြီ ဆိုတော့ သမ္မန်ခတော့ ပိုပေးရမယ်”

“ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောကာ သမ္မန်ပေါ် တက်သည်။

ထိုအခါ သမ္မန်သမားက ဆင်းလာသည်။

သမ္မန်ကြီးကို ဖြေချလိုက်ပြီး သမ္မန်ကို ရေလယ်ဘက် တွန်း ထုတ်လိုက်ပြီး လှေဝမ်းအလယ်သို့ လျှောက်လာသည်။

အနီးသို့ရောက်တော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သမ္မန် သမား၏လက်ကို ဆွဲလိုက်ရာ ယိုင်ကျလာပြီး ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာ တော့သည်။

“အို... အစ်ကို”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မြသင်းကြူကိုယ်လေးကိုထွေး ဖက်ထားလိုက်ရာ လှေခတ်မည့်သူ မရှိသော သမ္မန်လေးက ရေစီး အတိုင်း တအိအိ မျောနေလေသည်။

“အစ်ကို ရန်ကုန်မပြန်သေးဘူးလားဟင်”

“ကိုယ် ရန်ကုန်ကို မပြန်နိုင်လို့ မနော်ရမ္မာရွာကို ပြန်လာ တာပေါ့”

“ဘာကြောင့်လဲဟင်”

“မြလေးကို ပြောစရာတွေ ရှိသေးလို့ပေါ့၊ အဲဒီစကားတွေ ကတော့ မြလေးအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ချစ်နေမိတဲ့အကြောင်း မြတ်နိုးတွယ်တာနေရတဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့၊ မြလေးသဘောက

ဘေဟင်”

“ကျွန်မ အစ်ကိုပြန်သွားပြီးကတည်းက နေ့တိုင်း ဦးကြီး
သာလှဆီက သမ္ဗန်ငှားပြီးတော့ ဒီဆိပ်ကမ်းက လာစောင့်နေတာပါ”

“ဘယ်သူ့ကို စောင့်တာလဲဟင်”

“အစ်ကိုက ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားလို့ အစ်ကိုကို လာ
စောင့်နေတာပေါ့၊ ကဲ... ကျွန်မရင်ထဲက သဘောကိုချော အစ်ကို
ဆီပြီလားဟင်”

“သိပါပြီကွယ်... ဒီစကားကြားရတာ အစ်ကိုစိတ်မကောင်း
မိဘူး၊ အစကတည်းက ဒီလိုမှန်းသာ သိရင် မြလေးကို မထားခဲ့ပါ
ဘူး၊ လူကြီးတွေဆီမှာ ခွင့်တောင်းလက်ထပ်ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း
မိသွားပါတယ်”

“အခု အစ်ကို ကျွန်မဆီကို ပြန်လာတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်... မြလေးကို လက်ထပ်ပြီး တစ်ခါတည်း
မိသွားဖို့ ပြန်လာတာပါ”

“တကယ်ပြောတာလား အစ်ကို”

“တကယ်ပေါ့ကွယ်... ဒီစကားက ရင်ထဲက လာတဲ့ မှန်
သောစကားပါ၊ မြလေးကို ကိုယ်တကယ်ချစ်ပါတယ်၊ တစ်သက်လုံး
ပြင်နာမြတ်နိုးမှုနဲ့ လက်တွဲသွားပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

မြသင်းကြူက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုး
ထိရင်း သိုင်းဖက်ထားရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကလည်း အ
သင်းနှလုံးမှ တောင့်တနေသော ချစ်သူ့ကိုယ်ကလေးကို ထွေးပွေ့

ထားလိုက်သည်။

ညနေဆည်းဆာရောင်များ တောက်လျက်ရှိသော မြစ်ရေပြင်ပေါ်မှာ လှော်ခတ်မည့်သူ မရှိသော ငှက်သမ္ဗန်တစ်စင်း ရေစီးခဲ့သယ်ဆောင်ရာအတိုင်း မျောပါလျက်ရှိနေသည်။

ငှက်သမ္ဗန်ထဲမှာ ပါလာသော ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက်ကတော့ အချစ်ထက် ဘယ်အရာမှ ပို၍ အရေးကြီးတော့မည် မဟုတ်ဖူး

ဤတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော (မရဏဝင်္ဂပါ)ဂမ္ဘီရဆန်ကြည်ဝတ္ထုမှာလည်း ဤနေရာတွင် နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနိဿာဗျာတု သုဒ္ဓိအတ္ထကံ ဟိဟရန္တု။

